

**Regeringens proposition till Riksdagen med förslag till lag om
ändring av mervärdesskattelagen**

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I propositionen föreslås de ändringar av mervärdesskattelagen som behövs om Finland blir medlem i Europeiska Unionen (EU). Ändringarna behövs därför att om Finland godkänner ett medlemskap i EU förbinder vi oss att tillämpa mervärdesskattesystemet enligt den Europeiska gemenskapens (EG) bestämmelser.

Vårt mervärdesskattesystem trädde i kraft den 1 juni 1994, och det måste ändras främst därför att som medlem av EU blir Finland en del av EU:s inre marknad. På den interna marknadens område tillämpas vid mervärdesbeskattningen egna speciella bestämmelser som avviker från bestämmelserna för handel inom landet och handel med tredje land. Privatpersoners anskaffningar beskattas på den inre marknaden i regel enligt bestämmelserna i det land där försäljningar sker. Vid mervärdesbeskattning av kommersiell verksamhet tillämpas principen med destinationsland medlemsländerna emellan. Varor kan säljas skattefritt från en medlemsstat till annan, men de blir beskattade enligt bestämmelserna i destinationslandet. Då det gäller handeln på den inre marknaden måste man införa ett särskilt övervakningssystem för handeln på den inre marknaden.

Som EU-medlem måste Finland ändra sin mervärdesskattelag så att den motsvarar mervärdesskattesystemet enligt EG-bestämmelserna. De ekonomiskt mest betydelsefulla ändringar i mervärdesskattelagen gäller en breddning av skattebasen och tillämpningen av skattesatserna. Bland de ändringar som gäller skattebasen kan nämnas att mervärdesskatte- stödet för inhemska bränslen och naturgas slopas, att inkvarteringsverksamheten blir skattepliktig samt att skattefriheten slopas för ADB-tjänster köpta för finansierings- och försäkringsverksamhet, för stöd som är direkt knutna till priserna och för överföringsbara

anslutningsavgifter till sammanslutningar som upprätthåller el-, vattennät eller andra motsvarande nät. Det marginalbeskattningsförfarande som tillämpas på handel med begagnade varor föreslås bli ändrat så att avdrag från skattegrunden inte längre kan göras för varor som säljs till utlandet. Tiden för skatteredovisningen föreslås bli förkortad med 20 dagar. På primärproducenter föreslås i regel att ett förenklad beskattningsförfarande tillämpas. I lagförslaget ingår därtill en mångfald mindre och tekniska ändringar för att förenhetliga beskattningen.

De ändringar i mervärdesbeskattningen av livsmedel och primärproduktion som bör göras i fall av medlemskap i EU har avlåtits till riksdagen genom en separat proposition (reg.prop. 222/1994 rd.)

I mervärdesbeskattningen tillämpas fortfarande en allmän skattesats på 22 %. För att harmonisera skattesatsstrukturen med direktivbestämmelserna föreslås att den skattesats på 5 % som tillämpas på rundradioverksamhet höjs till 6 %. Den skattesats på 6 % som tillämpas på persontransporter föreslås bli varaktig. Den skattefrihet som tillämpas på inkvarteringsverksamhet under övergångsperioden föreslås bli slopad och i stället föreslås här en skattesats på 6 %. Skattefriheten för kommersiella nöjeställningar under övergångsperioden föreslås bli slopad och ersatt av en nedsatt skattesats på 12 %. Den skattesats på 12 % som under övergångsperioden tillämpas på idrottstjänster föreslås bli bestående.

Med anledning av övergången till beskattningssystemet för handeln på den inre marknaden försämras statens finansiella ställning år 1995 engångsartat med 1,8 miljarder mark. Samtidigt åsamkas staten en förlust på ca 150 miljoner mark i årliga ränteintäkter. Om tiden för redovisning av skatten allmänt förkortas

med 20 dagar ger det staten en räntefördel på ca 180 miljoner mark om året. Ändringarna i skattesatsstrukturen samt den breddade skattebasen ökar statens skatteintäkter med uppskattningsvis 1 miljarder mark per år.

Propositionen ansluter sig till statsbudgeten

för år 1995 och avses bli behandlad i samband med den. Den föreslagna lagen har samband med Finlands medlemskap i Europeiska unionen och den avses träda i kraft samtidigt som medlemskapet.

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

	Sida		Sida
ALLMÄN MOTIVERING	4	4.3.3. Ändringar och tillägg i beskatt- ningsförfarandet	19
1. Inledning	4	4.4. Import av varor	20
1.1. Europeiska gemenskapens mervärdesskat- tesystem	4	5. Propositionens verkningar	20
1.2. Behovet att ändra den finska mervärdes- skattelagen	5	5.1. Ekonomiska verkningar	20
1.3. Förhandlingsresultatet	5	5.1.1. Systemet för beskattning av handeln på den inre marknaden	20
1.4. Undantag beträffande landskapet Åland .	6	5.1.2. Förändringar i mervärdesskattens skattesatser samt skattebas	21
2. Europeiska gemenskapens mervärdesskattesys- tem	6	5.2. Verkningar i fråga om organisation och personal	22
2.1. Skattebasen	7	6. Beredningen av propositionen	22
2.2. Skattesatser	7	7. Andra omständigheter som inverkat på proposi- tionens innehåll	23
2.3. Beskattningen av handeln på den inre marknaden	8	7.1. Samband med internationella avtal och förpliktelser	23
2.3.1. Ursprungslandsbeskattning	8	7.2. Samband med andra propositioner	23
2.3.2. Destinationslandsbeskattning	8	DETALJMOTIVERING	24
2.3.2.1. Försäljning mellan företag .	8	1. Motivering till lagförslaget	24
2.3.2.2. Övrig försäljning	9	1 kap. Allmänt tillämpningsområde	24
2.3.3. Systemet för övervakning av be- skattningen av handeln på den inre marknaden	9	2 kap. Skattskyldighet	25
2.4. Import av varor	10	3 kap. Skattepliktig försäljning	28
2.5. Utrikeshandel med tjänster	10	3 a kap. Gemenskapsinterna varuförvärv	32
3. Mervärdesskattesystemet i Finland	10	4 kap. Undantag från skattepliktigheten för försäljningen	37
3.1. Lagens allmänna tillämpningsområde	11	5 kap. Försäljning och gemenskapsinterna förvärv i Finland	41
3.2. Skattskyldighet	11	6 kap. Skattefrihet vid internationell handel	47
3.3. Skattepliktig försäljning	11	7 kap. Skattegrunden	55
3.4. Undantag från skattepliktigheten för för- säljning	12	8 kap. Skattesatsen	62
3.5. Försäljning i Finland	13	9 kap. Import av varor	64
3.5.1. Försäljning av varor	13	10 kap. Skatt som får dras av	77
3.5.2. Försäljning av tjänster	13	12 kap. Återbäring av skatt till andra än de skattskyldiga	79
3.6. Försäljning till utlandet	13	13 kap. Periodisering	82
3.7. Skattegrunden	13	13 a kap. Beskattningsförfarande vid vissa ge- menskapsinterna förvärv	83
3.8. Skattesatser	14	14 kap. Betalning av skatt	83
3.9. Import av varor	14	15 kap. Skatteåterbäring till vissa utländska näringsidkare	84
3.10. Skatt som får dras av	14	17 kap. Deklarationsskyldighet	84
3.11. Återbäring av skatt till andra än de skattskyldiga	14	18 kap. Registrering	87
3.12. Beskattningsförfarandet	15	19 kap. Påförande av skatt	88
3.12.1. Periodisering	15	20 kap. Handledning och förhandsbesked ..	88
3.12.2. Betalning av skatt	15	21 kap. Rättelse och ändringssökande	88
3.12.3. Deklarationsskyldighet och regi- strering	15	22 kap. Särskilda stadganden	88
3.12.4. Påförande av skatt	15	23 kap. Ikraftträdelse- och övergångsstad- ganden	90
4. Propositionens mål och de viktigaste förslagen .	15	1. Ikraftträdelsestadganden av lagförslaget	91
4.1. Beskattningen av handeln på den inre marknaden	15	2. Närmare stadganden och bestämmelser	93
4.2. Övervakning av beskattningen av handeln på den inre marknaden	16	3. Ikraftträdande	93
4.3. Andra ändringar i mervärdesskattelagen .	17	LAGFÖRSLAG	94
4.3.1. Skattebasen	17		
4.3.2. Skattesatser	19		

ALLMÄN MOTIVERING

1. Inledning

Om Finland blir medlem i Europeiska unionen (EU) godkänner vi samtidigt den inom Europeiska gemenskapen (EG) godkända sekundärlagstiftningen om harmonisering av beskattningen. Förenhetligandet av beskattningen gäller närmast den indirekta beskattningen — acciser och mervärdesskatt. Harmoniseringen av den indirekta beskattningen inom EG bygger på artikel 99 i fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen. Enligt denna skall rådet genom enhälligt beslut på förslag av kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet samt den ekonomiska och sociala kommittén anta bestämmelser för en harmonisering av lagstiftningen beträffande omsättningsskatter, punktskatter (acciser) och andra indirekta skatter, i den mån en sådan harmonisering är nödvändig för att säkerställa att den inre marknaden upprättas och fungerar.

Samordnandet av mervärdesskattelagstiftningen i de olika medlemsländerna har genomförts genom rådets direktiv, där målen för det harmoniserade mervärdesskattesystemet har ställts upp. De uppställda målen kräver nationella lagstiftningsåtgärder för att träda i kraft.

1.1. Europeiska gemenskapens mervärdesskattesystem

Genomförandet av den fria rörligheten för varor och tjänster på området för den inre marknaden har inneburit att man frångått gränsövervakningen medlemsländerna emellan och krävt att man undanröjt fysiska, tekniska och fiskala handelshinder. För att kunna frångå gränsövervakningen på området för den inre marknaden har man varit tvungen att harmonisera den indirekta beskattningen, mervärdessbeskattningen och accisbeskattningen. I annat fall hade de stora skillnaderna i beskattningen och dess nivå i de olika medlemsländerna lett till en snedvridning av konkurrensen.

Harmoniseringen av mervärdessbeskattningen har gällt skattebasen samt skattesatsernas antal och nivå. Genom rådets direktiv av den 11 april 1967 om harmonisering av medlemsstaternas omsättningsskattelagstiftning (67/227/EEG) och (67/228/EEG) ersattes medlemsstaternas tidigare allmänna konsumtionsskattesys-

tem med ett mervärdesskattesystem. År 1970 beslöt man i samband med förnyandet av gemenskapens finansieringssystem att sträva till att fastställa medlemsstaternas finansieringsandelar utgående från skattebasen vid mervärdessbeskattningen. Detta i sin tur krävde en harmonisering av skattebaserna i medlemsstaternas mervärdesskattesystem. Grunden för den gemensamma skattebasen skapades genom rådets sjätte direktiv av den 17 maj 1977 (77/388/EEG), nedan kallat det sjätte mervärdesskattedirektivet. Från och med samma år har medlemsstaternas finansieringsandelar bestämts som en procentuell andel av mervärdesskattebasen. Denna andel har sedan 1986 varit 1,4 %.

Den inre marknaden genomfördes och gränsoformalitetserna försvann från gränserna mellan medlemsländerna från början av 1993. På den gemensamma marknaden utan interna gränser har en långt harmoniserad mervärdessbeskattning tillämpats. Harmoniseringen har gällt inte bara skattebasen och beskattningsnivån utan också beskattningsförfarandet i handeln på den inre marknaden. Enskilda EG-medborgare kan på den inre marknaden i regel sköta alla sina anskaffningar enligt försäljningslandets skattepåföljder utan att mera separat behöva betala mervärdesskatt för anskaffningarna när de inom den inre marknads område överförs från ett land till ett annat.

Företagsverksamhetens förvärv på den inre marknads område sker i beskattningshänseende fortfarande enligt den s.k. destinationslandsprincipen. Skatterna betalas i regel till det land där varorna bjuds ut för slutlig konsumtion. Då det gäller den kommersiella verksamheten har mervärdessbeskattningen av handeln inom den inre marknaden krävt ett särskilt övervakningssystem. Övervakningen bygger på att de företag som bedriver handel på den inre marknaden registreras i respektive land och att uppgifter om försäljningen på den inre marknaden samlas in och överläts till de olika medlemsländernas skatteförvaltningar.

Arbetet med att harmonisera mervärdessbeskattningen, liksom också den övriga indirekta beskattningen, fortgår också sedan den inre marknaden bildats, i syfte att säkerställa att den inre marknaden fungerar och att utveckla den.

1.2. Behovet att ändra den finska mervärdesskattelagen

Då det gäller mervärdesskattningen har vi till största delen redan berett oss inför ett EU-medlemskap. Finland gick genom den mervärdesskattelag som trädde i kraft från början av juni 1994 (1501/93) över från omsättningsbeskattning till mervärdesskattning. Det huvudsakliga syftet med reformen var att göra beskattningen mera neutral och att minska skatteakumuleringen. Genom reformen utvidgades också omsättningsbeskattningens varucentrerade skattebas att omfatta även tjänster vilka hittills huvudsakligen varit obeskattade. Samtidigt frångick man de tidigare avdragsbegränsningarna för företagsverksamhetens produktionsinsatser.

Trots att mervärdesskattelagen i stor utsträckning är harmoniserad med EG-bestämmelserna, har man till vissa delar avvikit från denna reglering. Till alla delar har det inte ens varit möjligt att bereda sig på situationen inom EG innan vi blivit medlemmar. Detta beror på att vissa bestämmelser i direktiven är nära förknippade med gemenskapens system med en inre marknad. Därtill har man i vissa detaljer som gäller den materiella lagstiftningen av neutralitetsskäl, orsaker som gäller förvaltningen eller särskilda samhällspolitiska orsaker medvetet gått in för lösningar som avviker från direktiven. Till dessa delar måste mervärdesskattelagen ändras om Finland blir medlem i EU.

Primärproduktion och livsmedel. I Finland sänks priserna på livsmedel genom ett skatte-stöd som beviljas via mervärdesskattningen. Stödet sköts i praktiken genom ett system med primärproduktavdrag. Om Finland blir medlem i EU kan vi inte längre tillämpa detta system. Beträffande upphävande av systemet med primärproduktavdrag avläts en separat proposition (reg.prop. 222/1994 rd.). I denna proposition ingår också de övriga lösningar som gäller mervärdesskattningen i statsrådets principbeslut av den 27 maj 1994 om anpassande av Finlands jordbruk och livsmedelsförsörjning samt regional- och strukturpolitik till ett EU-medlemskap. I propositionen föreslås att alla som bedriver primärproduktion skall bli mervärdesskattskyldiga på normalt sätt. Där ingår också ett förslag om en skattesats på 17 % för livsmedel ända till utgången av år

1997. Därefter föreslås skattesatsen bli sänkt till 12 %.

1.3. Förhandlingsresultatet

Vid medlemskapsförhandlingarna mellan Finland och EU gavs Finland rätt att under en övergångsperiod tillämpa vissa undantag från bestämmelserna i det sjätte mervärdesskattedirektivet. Dessa undantag finns upptagna i bilaga XV, avdelning 1, IX Beskattning i anslutningsavtalet. Undantagen är följande:

1. Finland kan från mervärdesskattskyldighet befria näringsidkare med en årlig omsättning som understiger ett belopp i nationell valuta motsvarande 10 000 ECU. Denna befrielse kan tillämpas till dess gemenskapen utfärdar bestämmelser på detta område.

2. Finland får också i fortsättningen befria försäljning, uthyrning, reparation och service av fartyg från mervärdesskatt, så att den skatt som betalats i föregående bytesskede återbetalas. Befrielsen kan tillämpas på fartyg med en minimilängd på 10 meter som inte är så konstruerade att de huvudsakligen är avsedda för nöjes- eller sportbruk. Avsikten med denna åtgärd är att förenkla skatteuppbördsförfarandet, och det får inte på något nämnvärt sätt påverka det skattebelopp som betalas i det slutliga konsumtionsskedet. Denna övergångs-åtgärd kan tillämpas till den 31 december 2000.

3. Finland får på leverans av prenumererade tidningar och tidskrifter samt på tryckning av publikationer som distribueras till medlemmarna i allmännyttiga samfund tillämpa befrielser som innebär återbäring av den skatt som betalats i föregående bytesskede. Denna övergångsåtgärd kan tillämpas till dess vi går över till det slutgiltiga beskattningssystemet på den inre marknaden.

4. Finland får beskatta icke-kommersiell rundradioverksamhet så länge som dessa affärstransaktioner är skattepliktiga i någon av de nuvarande medlemsstaterna. Därtill får Finland bevilja skattefrihet för överlåtelse av nybyggen och byggnadsmark, persontransporter, verksamhet som bedrivs av blinda samt tjänster av författare, konstnärer och framträdande artister. Denna övergångsåtgärd kan tillämpas så länge som någon av de nuvarande medlemsstaterna beviljar samma frihet.

1.4. Undantag beträffande landskapet Åland

Enligt förhandlingsresultatet beträffande Åland är frågan om hur de tre grundläggande EU-avtalen skall tillämpas på Åland beroende av om Finland i samband med ratificeringen av anslutningsavtalet meddelar att Åland blir en del av EU-området. För ett sådant meddelande krävs samtycke av landstinget enligt självstyrelselagen för Åland (1144/91). Om Finland lämnar ett sådant meddelande, tillämpas på landskapet de undantag som finns preciserade i protokoll nr 2 till anslutningsakten.

I Ålandsprotokollet lämnas landskapet Ålands territorium utanför EU:s skatteområde, till den del det är frågan om tillämpning av direktiven om mervärdesskatt och acciser. Undantaget gör det möjligt att fortsätta med den skattefria försäljningen i den åländska färjtrafiken också efter juni 1999. Enligt den anpassning som genom anslutningsakten gjorts i EU:s tullkodex (EEG) nr 2913/92 hör Åland till gemenskapens tullområde om Finland meddelar att Romfördraget skall tillämpas på Åland.

Om de ändringar i mervärdesskattelagen som eventuellt följer av landskapet Ålands särställning avläts en separat proposition efter det att landskapets inställning till ett EU-medlemskap blivit känd.

2. Europeiska gemenskapens mervärdesskattesystem

Den mervärdesbeskattning som tillämpas i EU-länderna bygger på direktiv som reglerar beskattningens materiella innehåll och beskattningsförfarandet och på en rådets förordning.

Med tanke på den materiella mervärdesskattelagstiftningen är det viktigaste rådets sjätte direktiv av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning om omsättningsskatt Gemensamt system för mervärdesskatt: enhetligt beräkningsunderlag (77/388/EEG) med senare ändringar. De viktigaste ändringarna i det sjätte mervärdesskattedirektivet gäller mervärdesskattesystemet i handeln på den inre marknaden:

— rådets direktiv av den 16 december 1991 om komplettering av det gemensamma systemet för mervärdesskatt och ändring av direktiv 77/388/EEG i syfte att undanröja skattemässiga gränser (91/680/EEG), och

— rådets direktiv av den 14 december 1992

om ändring av direktiv 77/388/EEG och om införande av förenklande åtgärder vad avser mervärdesskatt (92/111/EEG) samt

— i fråga om skattesatserna rådets direktiv av den 19 oktober 1992 om komplettering av det gemensamma systemet för mervärdesskatt och ändring av direktiv 77/388/EEG (tillnärmning av skattesatser för mervärdesskatt) (92/77/EEG).

Det sjätte mervärdesskattedirektivet kompletteras av:

— rådets åttonde direktiv av den 6 december 1979 (79/1072/EEG), som gäller skatt som skall återbäras till företag med hemort i en annan medlemsstat för köp av produktionsinsatser, och

— rådets trettonde direktiv av den 17 november 1986 (86/560/EEG), som gäller återbärningar till företag med hemort i tredje land.

Vidare preciseras omfattningen av mervärdesskattefriheten för import från tredje land av — rådets direktiv av den 28 mars 1983 om fastställande av tillämpningsområdet för artikel 14.1 d i direktiv 77/388/EEG med avseende på befrielse från mervärdesskatt vid slutgiltig införsel av vissa varor (83/181/EEG),

— rådets direktiv av den 19 december 1978 om skattefrihet för införsel av små försändelser av icke-kommersiell karaktär (78/1035/EEG), och

— rådets direktiv av den 28 maj 1969 om befrielse från omsättnings- och punktskatter i den internationella passagerartrafiken (69/169/EEG).

Rådet har den 27 januari 1992 givit en förordning om förvaltningssamarbete rörande indirekt beskattning (mervärdesskatt) (EEG) nr 218/92 vilken gäller mervärdesbeskattningen av handeln på den inre marknaden. I förordningen stadgas om samarbete och informationsutbyte mellan medlemsstaternas myndigheter sinsemellan och med kommissionen. Denna rådets förordning är som sådan för Finland bindande lagstiftning om Finland blir medlem i EU.

Rådet har den 19 december 1977 utfärdat ett direktiv om ömsesidigt bistånd av medlemsstaternas behöriga myndigheter på direktbeskattningens område (77/799/EEG). Detta direktiv har ändrats genom ett direktiv av den 25 februari 1992 (92/12/EEG). I sin ändrade form innehåller direktiv 77/799/EEG bestämmelser om hur medlemsstaternas behöriga myndigheter sinsemellan skall utbyta information som

kan göra det möjligt för dem att bl.a. fastställa mervärdesskatterna till rätt belopp. Bestämmelser om samarbete för att sinsemellan driva in skattefordringar ingår i rådets direktiv av den 15 mars 1976 (76/308/EEG).

Inom de olika skedena av EG:s beslutssystem behandlas som bäst en mångfald förslag till kommissionens direktiv för att ändra mervärdesskattesystemet. När de ovan nämnda förslagen har godkänts binder direktiven också Finland som EU-medlem. Vår lagstiftning måste i sinom tid ändras enligt de nya direktivens bestämmelser.

2.1. Skattebasen

Den gemensamma skattebasen för medlemsstaternas mervärdesskattesystem finns fastställd i det sjätte mervärdesskattedirektivet. Där anges i rätt stor detalj hur medlemsstaterna skall utforma sina nationella regler om mervärdesbeskattningen. Det har ansetts viktigt att bestämmelserna om skattebasen harmoniseras för att förhindra snedvridning av konkurrensen samt för att säkerställa att grunderna för beräkning av medlemsavgiftsandelarna blir enhetliga. Eftersom samhällsförhållandena i medlemsstaterna är såpass olikartade ger dock direktivets bestämmelser i vissa fall de enskilda medlemsstaterna relativt vida gränser inom vilka de kan utforma stadganden om undantag från skatteplikten. Konkurrensneutraliteten anses vara speciellt betydelsefull när direktivet tillämpas. Direktivet får inte tillämpas så att följden blir en snedvridning av konkurrensen.

Beträffande bredden av skattebasen i det mervärdesskattesystem som tillämpas inom gemenskapen kan det allmänt konstateras, att rörelsemässig överlåtelse av varor och tjänster är skattepliktig, om det inte uttryckligen har gjorts undantag. Som överlåtelse av varor betraktas överlåtelse av materiella nyttigheter. Materiella nyttigheter är bl.a. lösöre, fastigheter och energi. Som överlåtelse av tjänster betraktas sådana överlåtelser som inte anses vara överlåtelse av varor.

Befrielse från skattskyldigheten har i allmänhet beviljats i samband med hälso- och sjukvård, socialvård, utbildning, kultur, finans- och försäkringsverksamhet, lotterier och penning-spel, uthyrning av bostäder samt överlåtelser av andra fastigheter än byggnadstomter eller nybyggen. I fråga om vissa befrielser kan en

medlemsstat ställa olika villkor för att verksamheten inom ett privaträttsligt samfund skall vara skattefri, det får t.ex. inte vara frågan om företaget som efterträvar vinst.

Staten, kommuner och andra offentlig-rättsliga samfund anses enligt huvudregeln i direktivet inte vara mervärdesskattskyldiga till den del det är frågan om verksamhet som dessa bedriver i egenskap av offentliga myndigheter. Detta gäller också de fall då dessa i samband med sin verksamhet tar emot arvoden, avgifter eller andra vederlag. Medlemsstaterna definierar själva vilka funktioner som skall anses vara skattefria myndighetsfunktioner. Om det kan uppstå snedvridning av konkurrensen och då det gäller vissa branscher, t.ex. vatten, gas, elektricitet, teletjänster, varu- och persontransporter samt kommersiella radio- och televisionsutskickningar är de offentliga samfunden dock skattskyldiga, trots att det är frågan om myndighetsverksamhet.

Enligt det sjätte mervärdesskattedirektivet är skattegrunden, dvs. det värde på vilket skattebeloppet enligt skattesatsen räknas ut, det sammanlagda vederlag som säljaren för överlåtelsen har fått eller kommer att få av köparen, kunden eller en tredje part. Som vederlag betraktas här också eventuella subventioner som är direkt förknippade med överlåtelsepriset.

I skattegrunden inräknas de skatter som uppbärs för nyttigheten, med undantag av mervärdesskatt, samt tull-, import- och andra avgifter samt sådana bikostnader som säljaren uppbär av köparen, såsom provisioner, förpacknings-, transport- och försäkringskostnader. En medlemsstat får som bikostnader betrakta också sådana kostnader som berörs av ett särskilt avtal. I skattegrunden ingår inte olika rabatter som beviljats köparen. Vid beskattning av eget bruk är skattegrunden de kostnader som den skattskyldige åsamkats av produktionen av nyttigheten eller nyttighetens gängse marknadspris.

2.2. Skattesatser

Den normalskattesats som från början av 1993 tillämpas i mervärdesbeskattningen skall enligt direktiv 92/77/EEG vara minst 15 %. På vissa särskilt nämnda nyttigheter får därtill tillämpas en eller två skattesatser som är lägre än normalskattesatsen, dock minst 5 %. En

lägre skattesats kan enligt bilaga H till det nysnämnda direktivet tillämpas bl.a. på livsmedel, vatten, läkemedel, persontransporter, böcker, tidningar och tidskrifter, inträdesavgifterna till olika nöjesevenemang, radio- och TV-licenser, inkvarteringsverksamhet och användningen av idrottsanläggningar. Medlemsstaterna kan under vissa förutsättningar bibehålla en skattesats som är lägre än 5 %, om en sådan har varit i kraft den 1 januari 1991.

2.3. Beskattningen av handeln på den inre marknaden

Före år 1993 uppbars och betalades mervärdesskatten vid handel mellan medlemsstaterna i destinationslandet, dvs. i det land där varan konsumerades. Därmed var försäljningen av varor i hemlandet mervärdesskattepliktig, men exporten var befriad från skatt. På motsvarande sätt var importen skattepliktig. Eftersom gränsformalitetserna har avskaffats medlemsländerna emellan från början av 1993, har också mervärdesbeskattningen av den inre handeln mellan medlemsstaterna förnyats.

2.3.1. Ursprungslandsbeskattning

Det slutliga målet då det gäller mervärdesbeskattningen av handeln mellan medlemsstaterna är att man går över till ursprungslandsbeskattning. Detta mål finns inskrivet redan i rådets första direktiv av den 11 april 1967 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning om omsättningsskatt (67/227/EEG) och det har bekräftats i direktiv (91/680/EEG).

Vid ursprungslandsbeskattning uppbars skatten i säljarens stat, enligt den där gällande skattesatsen. Export till en annan medlemsstat är därmed inte befriad från skatt och skatt behöver inte betalas på import från en annan medlemsstat. En mervärdesskattskyldig köpare får vid mervärdesbeskattningen i hemlandet dra av den mervärdesskatt han betalat i inköpslandet.

För att ursprungslandsbeskattningen skall kunna genomföras måste det finnas ett för alla medlemsländer gällande, från beskattningsförfarandet separat klareringsförfarande för att skatteintäkterna skall tillfalla medlemsstaterna enligt destinationslandsprincipen. Genom detta klareringsförfarande överförs de skatteintäkter

som uppburits i säljarlandet till den medlemsstat där konsumtionen sker. Detta är nödvändigt för att de medlemsstater som har ett exportöverskott inte skall dra nytta av systemet på bekostnad av medlemsstater med importöverskott.

Eftersom något sådant fungerande förfarande för klarering av skatteintäkterna som ursprungslandsbeskattningen kräver ännu inte har kunnat genomföras, har man i varuhandeln inom gemenskapen från början av 1993 fortsatt att i regel tillämpa ett temporärt beskattningssystem som bygger på destinationslandsprincipen. Bestämmelser om detta ingår i de ovan nämnda direktiven (91/680/EEG) och (92/111/EEG). Det är meningen att man skall gå över till ett slutgiltigt system som bygger på ursprungslandsprincipen från början av 1997. Tillämpningen av det temporära systemet fortsätter dock också efter 1996, om enighet inte nås om övergången till det slutgiltiga systemet. Kommissionen skall före utgången av 1994 ge en redogörelse för hur det temporära systemet fungerar och ett förslag om övergång till det slutgiltiga systemet.

2.3.2. Destinationslandsbeskattning

Sedan gränsformalitetserna avskaffats vid handel på den inre marknaden från början av 1993 sköts mervärdesbeskattningen i handeln mellan företag inte längre vid gränsen utan i samband med beskattningen i hemlandet. Importbeskattningen har ersatts med beskattning av förvärv från andra medlemsstater. Exporten är skattefri, men har ersatts av begreppet gemenskapsintern försäljning. Den gemenskapsinterna försäljningen definieras som överförande av äganderätten till ett löst föremål mot vederlag genom att föremålet transporteras eller sänds till en mottagare i en annan medlemsstat.

2.3.2.1. Försäljning mellan företag

Handeln mellan skattskyldiga företag på området för den inre marknaden bygger huvudsakligen på destinationslandsprincipen. Säljaren betalar inte skatt på försäljningen av de varor som han överlåter åt en kund i en annan medlemsstat. För att den gemenskapsinterna försäljningen skall vara skattefri måste köparen

vara skattskyldig för gemenskapsinterna förvärv och varorna sändas eller transporterats till en annan medlemsstat. Säljaren måste försäkra sig om att köparen är registrerad som mervärdesskattskyldig och på sin faktura anteckna det mervärdesskattenummer som köparen tilldelats i den andra medlemsstaten. Han måste för skattemyndigheterna med hjälp av fraktdokument, flygbiljetter, transportfakturer eller andra utredningar kunna visa att varan har förts eller transporterats från landet.

Om en varuleverans har varit skattefri gemenskapsintern försäljning i försäljningslandet, skall den mervärdesskattskyldige köparen betala mervärdesskatt på förvärvet enligt skattegrunderna i den stat där varan används. Ett förvärv anses i regel ha skett i den stat dit varan har anlänt, när transporten till köparen är slutförd. I praktiken uppstår skyldighet att betala skatt i allmänhet inte vid normala kommersiella gemenskapsinterna leveranser, eftersom köparen har rätt till avdrag för förvärv till sin skattepliktiga rörelse.

På transport av varor mellan medlemsländerna också i andra fall än vid försäljning tillämpas samma principer som vid gemenskapsinterna förvärv. Bestämmelserna om förvärv tillämpas om ett företag överför rörelsetillgångar från ett medlemsland till ett annat.

2.3.2.2. Övrig försäljning

Försäljning till konsumenter beskattas i regel i försäljningslandet enligt ursprungslandsprincipen. Resenärer kan därmed köpa varor genom att för dem betala skatt i försäljningslandet, utan att mera vid hemkomsten behöva betala skatt.

I syfte att förhindra snedvridning av handeln till följd av de olika skattesatserna tillämpas på postförsäljning och annan distansförsäljning, handel med nya transportmedel samt på förvärv till företag och juridiska personer som står utanför beskattningen olika specialförfaranden, genom vilka destinationslandsprincipen har genomförts.

Med distansförsäljning avses postoderförsäljning och annan försäljning där säljaren sörjer för att varorna sänds till destinationslandet. Distansförsäljningen beskattas i destinationslandet, om säljarens sammanräknade försäljning till detta land under året i fråga eller föregående år överstiger 100 000 ECU. En

medlemsstat kan också tillämpa en lägre gräns på 35 000 ECU. Accispliktiga varor mineralolja-, alkohol- och tobaksprodukter — beskattas i destinationslandet oberoende av försäljningsvolymen. Vanligen skall en skattskyldig som bedriver distansförsäljning ha en särskild skat- terepresentant i det land dit varorna säljs.

Nya transportmedel — bilar, motorcyklar, båtar och flygplan — beskattas alltid i destinationslandet, dvs. i det land där de kommer att användas. Ett motordrivet marktransportmedel betraktas som nytt om det har tagits i bruk för mindre än sex månader sedan eller om det har medkörts högst 6 000 kilometer. Övriga transportmedel betraktas som nya om det har gått kortare tid än tre månader sedan de togs i bruk eller om ett fartyg har körts eller seglats i högst 100 timmar eller ett luftfartyg har flugits i högst 40 timmar.

Icke skattskyldiga företag o.a. Icke skattskyldiga företag samt juridiska personer som inte är näringsidkare är skyldiga att betala skatt på sina förvärv på samma sätt som de som skattskyldiga registrerade företagen om de under året i fråga eller föregående år på den inre marknaden har gjort förvärv för minst 10 000 ECU. Sådana förvärv beskattas i destinationslandet.

Varutransporter- och bitjänster. Varutransporttjänster mellan medlemsländerna beskattas i det land från vilket varorna har sänts. Men om den som köper tjänsten har registrerat sig som skattskyldig i en annan medlemsstat, sker beskattningen av transporttjänsten i detta land. På samma sätt behandlas förmedlingstjänster och andra tjänster i samband med varutransporter.

Tax-free försäljning. Medlemsstaterna kan fortsätta med s.k. tax-free försäljning i hamnar och på flygplatser samt i flygplan och på fartyg till slutet av juni 1999, i de fall då försäljningen har samband med persontrafiken mellan medlemsländerna.

2.3.3. Systemet för övervakning av beskattningen av handeln på den inre marknaden

Avskaffandet av gränsövervakningen har krävt att det skapats ett nytt övervakningssystem. Övervakningen av mervärdesbeskattningen sker med hjälp av ett ADB-baserat informationsutbytessystem (VAT information exchange system). De företag som bedriver ge-

menskapsintern försäljning avger varje kvartal en sammandragsdeklaration över all sin försäljning under deklarationsperioden till VAT-registrerade köpare i andra medlemsstater, specificerade enligt köpare. Uppgifterna registreras i VIE-systemet, genom vilket myndigheterna i det land där den som gjort gemenskapsinterna förvärv har sin hemort får uppgifter om förvärven. Uppgifterna jämförs med uppgifterna i företagens skattedeclarationer. Om samarbete och informationsutbyte mellan medlemsstaternas myndigheter och med kommissionen stadgas i rådets förordning (EEG) nr 218/92 om förvaltningssamarbete rörande indirekt beskattning (mervärdesskatt).

Det identifikationsnummer som anger mervärdesskattskyldigheten är vitalt för att den gemenskapsinterna handeln skall fungera och kunna övervakas. Alla företag som bedriver mervärdesskattepliktig rörelse får ett nummer. Ett nummer ges också åt de företag och juridiska personer som bedriver sådan verksamhet som inte berörs av beskattningen, men som blir skattskyldiga för sina förvärv. Företagen får av sin egen skatteförvaltning via VIE-systemet information om huruvida köparen har ett giltigt mervärdesskattnummer.

2.4. Import av varor

EG:s tullagstiftning är övernationell och gäller som sådan i alla medlemsstater. EG-bestämmelserna om mervärdesbeskattning ingår i direktiv som skall läggas till grund för den nationella lagstiftningen. Bestämmelserna om import tillämpas på import av varor från tredje land till gemenskapen samt på import till gemenskapen från områden som ligger utanför gemenskapens skatteområde. Import av varor från andra medlemsstater beskattas som gemenskapsinterna förvärv.

Största delen av bestämmelserna om beskattning av varuimport ingår i det sjätte mervärdesskattedirektivet. Detaljerade bestämmelser om skattefrihet som beviljas vid import av varor som är tullfria på annan basis än tulltariffen ingår också i rådets direktiv om tillämpningsområdet för artikel 14.1 b i det sjätte mervärdesskattedirektivet (83/181/EEG).

Om skattefrihet för import av resandes personliga tillhörigheter stadgas genom rådets direktiv om harmonisering av bestämmelserna om vissa befrielser från omsättningsskatt och

acciser som beviljas inom den internationella passagerartrafiken (69/169/EEG).

Om skattefrihet för import av små försändelser privatpersoner emellan stadgas i rådets direktiv om skattefrihet för import av små försändelser av icke-kommersiell karaktär (78/1035/EEG).

2.5. Utrikeshandel med tjänster

Principerna för utrikeshandeln med tjänster avviker från bestämmelserna om varuhandeln. Detta beror på att det beskattningsmässigt inte är lika lätt att lokalisera överlåtelser av tjänster som varuleveranser. Bestämmelserna om utrikeshandel med tjänster bygger inte på begreppen import och export. Behandlingen av tjänster i beskattningshänseende bestäms i regel utgående från bestämmelserna om överlåtelseort i det sjätte mervärdesskattedirektivet. Dessa bestämmelser visar i vilket land försäljningen anses ske, dvs. i vilket land beskattningen sker. Bestämmelserna om överlåtelseort för tjänster tillämpas på överlåtelser mellan medlemsstater och stater utanför gemenskapen, men också på överlåtelser mellan medlemsstater. Huvudregeln är att överlåtelseorten är säljarens verksamhets- eller boningsort, men det finns många undantag. Dessa gäller närmast tjänster som ofta överläts över statsgränser.

3. Mervärdesskattesystemet i Finland

Mervärdesskattelagen (1501/93) trädde i kraft den 1 juni 1994. Skyldigheten att betala mervärdesskatt har fördelats på hela byteskedjan. Skatt upp bärs alltid när en nyttinghet säljs, men skatten kumuleras inte eftersom den skattskyldige betalar skatt bara på den värdeökning som har tillförts produkten i ettvarvtillverknings- och bytesskede. Staten får därmed en gång skatt på hela det pris som nyttinghetens slutliga konsument betalar.

Den skatt som i de tidigare bytesskedena uppstått i produktens pris avdras genom ett avdragsystem. Varje skattskyldig får från den skatt som skall betalas på försäljningen dra av den skatt som ingår i hans köp. Systemet med

inköpsavdrag gäller alla skattepliktiga förvärv av produktionsinsatser och förhindrar att skatten kumuleras.

3.1. Lagens allmänna tillämpningsområde

Mervärdesskatt betalas till staten på rörelsemässig försäljning av varor och tjänster i Finland samt på import av varor.

I ett bredbasigt mervärdesskattesystem träffar skatten i princip alla varor och tjänster som säljs rörelsemässigt. Skattefria är bara de tjänster som uttryckligen enligt lag står utanför beskattningen.

Lagen tillämpas i enlighet med territorialprincipen på de försäljningar av varor och tjänster som sker i Finland (territoriellt tillämpningsområde). Skatten gäller bara de varor och tjänster som konsumeras i Finland (destinationslandsprincipen). Å andra sidan kan varor och vissa tjänster säljas skattefritt till utlandet.

3.2. Skattskyldighet

Skattskyldiga är de företag som bedriver försäljning av varor och tjänster. En förutsättning för skattskyldighet är att försäljningen sker i form av rörelse. Verksamheten anses vara rörelsemässig om den sker i förtjänstsyfte, är fortlöpande, utåtriktad och självständig samt innebär en sedvanlig företagarrisk.

Med skattskyldig avses en sådan säljare och i vissa fall köpare som är skyldig att betala mervärdesskatt till staten. Företag som bedriver exporthandel och annan försäljning till nollskattesats är inte skattskyldiga. De har dock rätt att få tillbaka den mervärdesskatt som ingår i deras förvärv av produktionsinsatser.

Verksamhet i liten skala. Av administrativa skäl har försäljningsverksamhet i liten skala lämnats utanför beskattningen. Den övre gränsen för rörelse i liten skala går vid en omsättning på 50 000 mark per kalenderår.

Allmännyttiga samfund. Mervärdesbeskattningen av allmännyttiga samfund har kopplats till regleringen vid inkomstbeskattningen. Ett allmännyttigt samfund är därmed mervärdes-skattskyldigt bara för sådan verksamhet för vilken inkomsten enligt inkomstskattelagen (1535/92) betraktas som skattepliktig näringsinkomst för samfundet.

Offentliga samfund. Staten och kommunerna

är för att konkurrensen skall bli neutral skattskyldiga enligt samma regler som privata företag. Staten är allmänt skattskyldig för rörelsemässig försäljning av varor och tjänster. På samma sätt skall kommunerna betala skatt på försäljning av varor och tjänster om verksamheten är rörelsemässig. På samkommuner och på landskapet Åland tillämpas samma stadganden som på kommuner.

Utlänningar. På rörelsemässig försäljning av varor och tjänster i Finland skall betalas skatt oberoende av om det företag som bedriver verksamheten är utländskt och om verksamheten bedrivs från ett här beläget fast driftställe eller inte. Om en utländsk säljare inte har ett fast driftställe i Finland är det dock köparen som är skattskyldig i fråga om varor och vissa tjänster. Om också köparen är en utlänning som saknar fast driftställe i Finland är det trots allt säljaren som är skattskyldig.

Ansökan om att bli skattskyldig. Bland annat den som bedriver rörelse i liten skala har rätt att på ansökan bli skattskyldig. Genom att bli skattskyldiga kan dessa näringsidkare genom avdragsrätten få bort den skatt som ingår i deras förvärv av produktionsinsatser.

Då det gäller överlåtelse av nyttjanderätten till en fastighet, vilken som sådan är skattefri, kan man ansöka om skattefrihet bara om fastigheten eller någon del av den används för skattepliktig rörelse. Också den som bedriver skattefritt skogsbruk kan om han så önskar ansöka om att bli skattskyldig för sitt skogsbruk.

Skattskyldighetsgrupper. Länskatteverket kan på ansökan av två eller flera näringsidkare förordna att de skall behandlas som en enda näringsidkare, dvs. som en skattskyldighetsgrupp. Till en skattskyldighetsgrupp kan höra bara sådana näringsidkare som bedriver bank- och finansieringstjänster samt sådana näringsidkare över vilka dessa näringsidkare har bestämmanderätt.

3.3. Skattepliktig försäljning

Skatt betalas på rörelsemässig försäljning av varor och tjänster samt på import av varor.

Varor definieras i mervärdesskattelagen som materiella föremål. Som varor betraktas utom lösa föremål också fastigheter. Överlåtelser av fastigheter är dock i regel skattefria. Som varor

betraktas också elektricitet, gas, värme, kyla och andra med dem jämförbara energinyttigheter.

Med tjänster avses alla andra nyttigheter än varor, som kan säljas rörelsemässigt.

Med försäljning av en vara avses överlåtelse av äganderätten till varan mot vederlag. Med försäljning av en tjänst avses utförande eller annan överlåtelse av en tjänst mot vederlag. Eget bruk av en vara eller tjänst jämställs med försäljning. Genom att beskatta eget bruk vill man av neutralitetsskäl säkerställa att konsumtionen blir skattepliktig i de fall då en nytthet inte säljs, utan från företaget utan vederlag överläts till privat konsumtion eller inom rörelsen överförs från sådan användning som berättigar till avdrag till användning där avdrag inte kan göras.

3.4. Undantag från skattepliktigheten för försäljning

I ett bredbasigt mervärdesskattesystem är all rörelsemässig försäljning av varor och tjänster skattebelagd, om inte annat uttryckligen stadgas i lagen.

Fastighetsöverlåtelse. I regel får fastigheter säljas och uthyras skattefritt. För att förhindra skattakumulation har fastighetsinnehavaren rätt att under vissa förutsättningar ansöka om att bli skattskyldig för överlåtelse av nyttjanderätten till en fastighet eller en del av den. Till skattebelagda överlåtelser av rättigheter som gäller fastigheter och till tjänster som hänförs till fastigheter hör bl.a. byggtjänster, tjänster som avser fastighetsinnehav och inkvarteringstjänster. Inkvarteringsverksamheten blir dock skattepliktig först från början av 1996.

Hälso- och sjukvård samt socialvård. Skattefriheten för hälso- och sjukvård gäller såväl offentlig som privat hälso- och sjukvård. För den privata verksamheten gäller en sådan gräns, att skattefriheten avser bara vårdverksamhet som bedrivs under samhällets övervakning. Till de skattefria tjänsterna inom socialvården hör ordnande av boende och stödåtgärder, fostran samt annan omsorg och annat underhåll. Skattefriheten gäller både anstaltsvård och öppen vård.

Utbildning. Skattefrihet gäller för allmänbildande utbildning och yrkesutbildning, grundundervisning i konst samt högskoleundervisning som ordnas med stöd av lag eller som med

stöd av lag understöds med statens medel. Sådan skattefri utbildning kan ordnas av staten, kommunen eller ett privat samfund. Utbildning som ordnas på affärsekonomiska grunder samt olika slag av utbildning och undervisning i samband med fritidsaktiviteter eller annan hobbyverksamhet är skattepliktig.

Finansiella tjänster. Till de skattefria finansiella tjänsterna hör bl.a. medelsanskaffning, kreditgivning och andra finansieringsarrangemang, kreditförvaltning som bedrivs av ett kreditinstitut, betalningsrörelse, valutaväxling, handel med värdepapper och garantiverksamhet. Till de skattefria finansiella tjänsterna hör därtill vissa expert- och stödtjänster som direkt har samband med produktionen av dessa tjänster. De olika notariat-, rådgivnings- och förvaringstjänster som kredit- och finansinstituten säljer är av neutralitetsskäl skattepliktiga.

Försäkringstjänster. Skatt betalas inte på försäljning av försäkringstjänster, dvs. på de premier som uppbärs enligt försäkringsavtal. Som försäkringstjänster betraktas förutom den försäkringsverksamhet som bedrivs av försäkringsbolagen även försäkringsverksamhet som sköts av bl.a. försäkringsföreningar, försäkringskassor, arbetslöshetskassor och pensionsstiftelser. Begreppet försäkringstjänst inbegriper också återförsäkringsverksamhet. Också förmedling av försäkringar kan ske skattefritt. Som försäkringstjänster betraktas också vissa med försäkringsverksamheten nära förknippade tjänster.

Honorar och vissa immateriella rättigheter samt bildkonstalter. Skatt betalas inte på honorar till utövande konstnärer eller till offentligt uppträdande eller till idrottsmän eller på förmedling av utövande konstnärer och idrottsmän. Skatt betalas inte heller på överlåtelse av rätten till ljud- eller bildupptagningar av det som framförts av en sådan uppträdande eller på överlåtelse av rätten till ett skriftligt eller konstnärligt verk enligt upphovsrättslagen (404/61). Av administrativa skäl har ersättningsarna för sekundär användning eller efteranvändning av verk som omfattas av den allmänna övervakningen av upphovsrätter befriats från skatt. Överlåtelser av andra immateriella rättigheter än upphovsrätter är i regel skattepliktiga.

Upphovsmannen behöver inte betala skatt på försäljning eller förmedling av bildkonstalter. Skatt betalas inte heller på förmedling av bildkonstalter som upphovsmannen äger. Med

bildkonstalter avses bl.a. målningar, teckningar, grafiska verk och skulpturer.

Primärproduktion. För att beskattningen av livsmedel skall bli lindrigare än av andra varor har man i mervärdesbeskattningen infört ett primärproduktavdrag. Försäljning ur primärproduktionen är skattefri, men följande försäljningsnivå har beviljats ett kalkylmässigt avdrag på 18 % av de skattefria inköpspriserna för de i lagen uppräknade oförädlade primärprodukterna. Därtill får ett förhöjt primärproduktavdrag göras för kött (1,35 gånger) och för mjölk (1,6 gånger). Försäljningen av livsmedel i förädlings-, parti- och minuthandelsledet beskattas enligt den allmänna mervärdesskattesatsen. Tack vare systemet med primärproduktavdrag ingår i livsmedelspriserna bara skatt på förädlingskostnaderna och handels försäljningsprovision. I mjölk- och köttprodukter är skattens andel ännu mindre.

Till den skattefria primärproduktionen hör bl.a. jordbruk, skogsbruk, trädgårdsodling, jakt, fiske, fiskodling, kräftfångst, kräftodling, pälsdjursuppfödning och renskötsel. Den som bedriver skogsbruk har dock rätt att på ansökan bli skattskyldig för försäljning av virke ur det egna skogsbruket och avverkningsrättigheter.

Försäljningen av fodermedel och gödselmedel är i regel skattefri.

Annan verksamhet som blir utanför beskattningen. Skatt betalas inte på servering som arbetsgivaren i egen lokal har ordnat för personalen. Inte heller på servering för elever och personal vid läroanstalter betalas skatt.

På prenumeration av tidningar och tidskrifter samt försäljning av upplagan av allmännyttiga samfunds medlemstidningar uppbärs inte skatt (nollskattesats). Däremot beskattas försäljningen av lösnnummer av tidningar och tidskrifter enligt den allmänna skattesatsen på 22 %.

Försäljning av torv och träbaserade bränslen samt import av naturgas är befriade från skatt av energipolitiska orsaker.

3.5. Försäljning i Finland

Enligt det allmänna stadgandet om tillämpningsområde betalas mervärdesskatt på rörelsemässig försäljning av varor och tjänster i Finland samt på import av varor. Skatten inriktas dock bara på de nyttigheter som

konsumeras i Finland. Varuexport är skattefri och import är skattebelagd. Med Finlands territorium avses det område som geografiskt hör till finska staten. Finlands territorium omfattar också territorialvattnen, luftrummet samt friområdena och tullagren.

3.5.1. Försäljning av varor

En vara har sålts i Finland om den är här i landet när den överläts åt köparen. En vara som transporteras till köparen är såld i Finland om den är här när säljaren eller någon annan inleder transporten eller om varan inte är i Finland när transporten börjar, men säljaren importerar den för att överlåta den här.

3.5.2. Försäljning av tjänster

Genom regleringen om försäljningslandet för tjänster vill man komma därhän att mervärdesbeskattningen i Finland omfattar de tjänster som konsumeras här. En tjänst anses i regel ha sålts i Finland om den överläts från ett här befintligt fast driftställe. Om en sådan tjänst inte överläts från ett fast driftställe i Finland eller utomlands, har den sålts i Finland om säljaren har sin hemort här. Från denna huvudregel finns det undantag i fråga om vissa särskilt nämnda tjänster, så att överlåtelseorten för dessa tjänster har definierats med beaktande av tjänstens karaktär och det sannolika konsumtionslandet.

3.6. Försäljning till utlandet

Om försäljningen av varor och tjänster enligt stadgandena om försäljningsland anses ske i Finland, omfattas försäljningen av mervärdesbeskattningen i Finland. För försäljning av sådana nyttigheter som konsumeras utomlands gäller dock skattefrihet. Stadgandena om skattefrihet för försäljning av varor till utlandet innebär tillsammans med stadgandena om skatteplikt för import, att försäljningen av varor beskattas i det land där de konsumeras. Då det gäller tjänster har man däremot strävat att såvitt möjligt genomföra principen med konsumtionsland genom stadgandena om försäljningsland för tjänsterna.

3.7. Skattegrunden

Den skatt som skall betalas på försäljningen

är det belopp som skattesatsen anger av beräkningsgrunden för skatten. Grunden för skatt på försäljning är den sammanlagda ersättning, dvs. det vederlag, som köparen betalar åt säljaren för den vara eller tjänst som han förvärvar. I skattegrunden inräknas inte mervärdesskattens andel.

När en vara eller tjänst tas i eget bruk är skattegrunden för en köpt vara eller tjänst dess inköpspris eller ett lägre sannolikt överlåtelsepris. För en själv tillverkad vara eller tjänst är skattegrunden det sannolika överlåtelsepriset. Skattegrunden för en byggtjänst och en tjänst som avser fastighetsinnehav är summan av de direkta och indirekta kostnaderna för tjänsten samt värdet av den skattskyldiges eget arbete.

3.8. Skattesatser

Den allmänna skattesats som tillämpas på försäljning av varor och tjänster samt på import av varor är 22 % på nyttighetens skattefria pris. På vissa varor och tjänster tillämpas dock en skattesats som är lägre än normalskattesatsen. En lägre skattesats på 12 % tillämpas på persontransporttjänster, inkvarteringsverksamhet, biografföreställningar, läkemedel och böcker. Skattesatsen för televisionscensurer är 5 %.

Fram till utgången av 1995 tillämpas på persontransporter en skattesats på 6 %. Under samma övergångsperiod tillämpas på överlåtelse av nyttjanderätten till olika idrottslokaliteter en lägre skattesats på 12 %. Inkvarteringsverksamheten blir skattepliktig först från början av 1996.

3.9. Import av varor

Beskattningen av importerade varor sköts i samband med förtullningsförfarandet. Skyldig att betala skatten på import av varor är importören. Skattegrunden fastställs i regel på basis av förtullningsvärdet enligt tullvärdeslagen (906/80).

3.10. Skatt som får dras av

Enligt huvudregeln för avdragsrätten är alla produktionsinsatser som med skatt förvärvats

för den mervärdesskattepliktiga rörelsen avdragsgilla.

Begränsningarna i avdragsrätten gäller närmast nyttigheter som används för personalens privata konsumtion och för representationsändamål. Avdrag beviljas inte heller för personbilar, motorcyklar, fartyg för nöjes- eller sportbruk eller för luftfartyg med en största tillåtna flygvikt på 1 600 kilogram. Avdragsbegränsningen gäller dock inte fordon och fartyg som har anskaffats till försäljning, uthyrning, användning för yrkesmässig persontransport eller körundervisning. Den gäller inte heller sådana personbilar som anskaffas för att enbart användas inom skattepliktig rörelse.

Den som är skattskyldig och använder av de viktigaste inhemska bränslena, t.ex. brännstovv och brännflis, och den som importerar naturgas har av energipolitiska skäl beviljats rätt att göra ett kalkylmässigt avdrag på 18 % från bränslets skattefria inköpspris eller importvärdet.

3.11. Återbäring av skatt till andra än de skattskyldiga

Rätt att dra av den mervärdesskatt som ingår i förvärv har bara mervärdesskattskyldiga företag. Enligt mervärdesskattelagen är företag som bedriver utrikeshandel inte skattskyldiga. De har dock rätt att som återbäring få tillbaka de skatter som ingår i deras förvärv av produktionsinsatser. Motsvarande rätt har vissa företag som bedriver skattefri verksamhet. Då det gäller omfattningen av rätten till återbäring och återbäringsförfarandet tillämpas samma regler som för avdragsrätten och avdragsförfarandet för skattskyldiga företag.

För att uppnå konkurrensneutralitet återfår också utländska, i Finland icke-skattskyldiga näringsidkare de skatter som ingår i deras förvärv av produktionsinsatser i Finland. Skatterna återbetalas på ansökan. Rätten till skatteåterbäring är lika omfattande som avdragsrätten för de i Finland skattskyldiga företagen. Ett motsvarande återbäringsförfarande används i EG-länderna.

Utländska diplomatiska beskickningar har också en möjlighet att få tillbaka skatten på vissa nyttigheter. Också kommunerna har rätt till skatteåterbäring på sådana anskaffningar som inte har samband med kommunens skattepliktiga rörelse.

3.12. Beskattningsförfarandet

3.12.1. Periodisering

Den mervärdesskatt som skall redovisas till staten beräknas för en räkenskapsperiod på en kalendermånad. Den skatt som skall redovisas är skillnaden mellan de skatter som för räkenskapsperioden skall betalas på försäljningen respektive avdras från anskaffningarna. Stadgandena om periodisering bygger i regel på prestationsprincipen. De skattskyldiga har dock rätt att som regel använda betalningsprincipen under räkenskapsperioden. Skatten på förhandsbetalningar hänförs alltid till betalningsmånaden. En skattskyldig som bokföringslagen inte tillämpas på eller som enligt bokföringslagen har rätt att göra bokslut enligt betalningsprincipen får redovisa skatten och göra avdrag enligt betalningsprincipen.

3.12.2. Betalning av skatt

Den skatt som skall redovisas betalas till staten senast den 25 dagen den andra månaden efter beräkningsmånaden.

Skatt som inte har avdragits för kalendermånaden avdras i regel för kalendermånaden för den innevarande eller den följande räkenskapsperioden. Skatt som inte har avdragits för räkenskapsperioden betalas tillbaka efter räkenskapsperioden. Om de skatter som får avdras är större än de skatter som skall betalas för hela räkenskapsperioden, återbetalas åt den skattskyldige på ansökan den skatt som inte avdragits för kalendermånaden per kalendermånad.

3.12.3. Deklarationsskyldighet och registrering

Länsskatteverket eller skattebyrån skall omedelbart underrättas om rörelse som inleds respektive upphör. För att månadsbetalningarna av mervärdesskatten skall kunna övervakas avger alla skattskyldiga månatligen i samband med att skatten betalas en deklaration till länsskatteverket. De skattskyldiga införs i ett register över mervärdesskattskyldiga.

3.12.4. Påförande av skatt

Vid mervärdesbeskattningen beräknar och

betalar de skattskyldiga på eget initiativ månatligen den skatt som skall redovisas. Om skatten inte betalats påför länsskatteverket skatten på basis av månadsdeklarationerna och andra utredningar. Försummade månadsbetalningar och försummad deklarationsskyldighet kan leda till skatteförhöjning och skattetillägg.

4. Propositionens mål och de viktigaste förslagen

Syftet med propositionen är att ändra den finska mervärdesskattelagen så att den motsvarar de krav som ett eventuellt medlemskap i EU ställer på Finland. Ändringarna bygger på EG-direktiven om mervärdesbeskattning och på andra EG-rättsakter. Mervärdesbeskattningen av handeln på den inre marknaden utgör en helt ny helhet som enbart gäller handeln på den inre marknaden. Till övriga delar kräver anpassningen till EG-bestämmelserna många ändringar i den nu gällande mervärdesskattelagstiftningen.

4.1. Beskattningen av handeln på den inre marknaden

Då det gäller beskattningen på den inre marknaden innebär anpassningen att det s.k. temporära beskattningssystemet för handeln på den inre marknaden införs genast när medlemskapet träder i kraft. Som EU-medlem blir Finland en del av mervärdesskattesystemet för handeln inom EG. Genom de bestämmelser om mervärdesbeskattningen av handeln på den inre marknaden vilka från början av 1993 trädde i kraft inom EG, ändrades inte huvudprincipen för behandlingen i beskattningshänseende av utrikeshandel i handeln mellan EG-länderna. Bestämmelserna om handeln på den inre marknaden bygger huvudsakligen på destinationslandsprincipen. Försäljning på området för den inre marknaden är med vissa undantag skattefri och förvärv är skattepliktiga. Detta innebär att ett skattskyldigt företag säljer sina produkter till nollskattesats till en köpare i en annan medlemsstat. Samma princip som användes i EU redan före år 1993 tillämpas i dag på handeln mellan Finland och andra länder.

Det beskattningssystem som används inom handeln på EU:s inre marknad beskrivs närmare under punkt 2.3.

I det system för mervärdesbeskattning av

handeln på den inre marknaden som trädde i kraft från början av 1993 sköts beskattningen inte längre vid gränsen. De beskattningsuppgifter som tullen av hävd handhaft vid import av varor upphör då det gäller den inre handeln. Mervärdesbeskattningen av handeln på den inre marknaden fusioneras vad förfarandet beträffar med den inhemska mervärdesbeskattningen. De näringsidkare som bedriver mervärdeskattepliktig verksamhet antecknar för sina gemenskapsinterna förvärv den skatt som skall betalas för månaden i fråga. Om ett förvärv berättigar till avdrag tas samma belopp samtidigt upp också bland de skatter som får dras av.

Bestämmelserna om mervärdesbeskattningen av handel inom EG inverkar inte direkt på förfarandet och behandlingen vid mervärdesbeskattning i handeln med andra länder än medlemsstaterna. Import från tredje land beskattas i samband med importen vid gränsen på samma sätt som i dag.

4.2. Övervakning av beskattningen av handeln på den inre marknaden

Då det gäller handeln på EG:s inre marknad har man frångått beskattningsåtgärder och skatteövervakningen vid gränsen. Skatteövervakningen av handeln på den inre marknaden sköts av skattemyndigheterna i respektive land på samma sätt som övervakningen av den inhemska mervärdesbeskattningen, dvs. huvudsakligen på basis av företagets bokföring. Säljaren måste på sina fakturor ange det nummer under vilket köparen registrerats som mervärdesskattskyldig i sitt hemland. I skattedeklarationerna skall separat anges handel till och från andra EG-länder. Skatteövervakningen kräver nya samarbetsformer mellan medlemsländernas skattemyndigheter. De företag som bedriver gemenskapsintern försäljning avger kvartalsvis en sammandragsdeklaration över alla sina försäljningar under deklara-tionsperioden till andra medlemsstater åt VAT-registrerade köpare, specificerade enligt köpare. Uppgifterna uppebaras i VIE-systemet, genom vilket myndigheterna i det land dit de gemenskapsinterna förvärven gjorts får information om förvärven.

Skattemyndigheterna kommer att överlåta åt varandra den information som de får beträffande försäljning mellan medlemsländerna. Det

ta gäller registreringsnummer och uppgifter om sammanräknade försäljningsvärden. Det är meningen att detta skall möjliggöra en kontinuerlig övervakning av varuhandeln över gränserna när tullförfarandena försvunnit. Skattemyndigheterna kommer också att upprätthålla en databas över dem som registretats som mervärdesskattskyldiga, för att kunna kontrollera skattskyldigheten för dem som bedriver handel mellan medlemsstaterna. Närmare bestämmelser om informationsutbytet ingår i rådets förordning (EEG) nr 218/92 om förvaltnings-samarbete rörande indirekt beskattning, vilken är sådan lagstiftning som direkt skall tillämpas i medlemsstaterna.

Övervakningen av handeln på den inre marknaden kräver en individualisering av de näringsidkare som bedriver gemenskapsintern handel. Varje medlemsstat måste ge ett identifierande mervärdesskattenummer åt de mervärdesskattskyldiga som bedriver handel på den inre marknaden. Nummret skall inledas med en landskod om anger i vilken medlemsstat det utfärdats. Om Finland blir EU-medlem blir vår landskod FI. Den ansvariga myndighet (skattestyrelsen) skall upprätthålla en elektronisk databas med alla de mervärdesskattenummer som gets ut i landet. Övervakningsmyndigheterna i medlemsstaterna måste ha en möjlighet att av de andra medlemsstaterna få bekräftat att de företag som bedriver handel på den inre marknaden har giltiga mervärdesskattenummer genom direkt frågerätt till deras register över mervärdesskattskyldiga.

Den ansvariga myndigheten måste upprätta och uppdatera en databas med uppgifter ur de sammandragsdeklarationer som de mervärdesskattskyldiga avgett. Övervakningen av handeln på den inre marknaden ordnas genom ett informationsutbyte mellan EU-ländernas skattemyndigheter, och för detta ändamål har det skapats ett system för utbyte av övervakningsuppgifter. Mervärdesskattemyndigheterna har rätt att utan dröjsmål ur en annan medlemsstats motsvarande register få alla uppgifter om den mottagande medlemsstatens mervärdesskattenummer samt det sammanlagda värdet av de gemenskapsinterna försäljningar som de i det uppgiftslämnande landet registrerade mervärdesskattskyldiga har gjort under dessa nummer, specificerade per kvartal. För att förhindra och avslöja skattebedrägerier har de därtill rätt att få de ovan nämnda leverantörernas mervärdesskattenummer samt leveransernas to-

talvärde, specificerade per leverantör och mottagare kvartalsvis.

4.3. Andra ändringar i mervärdesskattelagen

De ändringar i den materiella lagstiftningen i mervärdesskattelagen som föreslås med anledning av ett eventuellt EU-medlemskap följer av behovet att harmonisera vårt mervärdesskattesystem med EG:s mervärdesskattesystem. De största ändringarna gäller en breddning av skattebasen samt förnyande av skattesatsstrukturen. Därtill ingår i lagförslaget en mångfald enstaka ändringar.

4.3.1. Skattebasen

De inhemska bränslena stöds i dag via mervärdesbeskattningen. Detta har gjorts så att försäljningen är skattefri och att de viktigaste skattskyldiga användarna av inhemska bränslen under vissa förutsättningar har beviljats ett kalkylerat avdrag från bränslets skattefria köpspris. På samma sätt stöds också importen av naturgas. I EG:s sjätte mervärdesskattedirektiv ingår inte bestämmelser om skattefrihet eller kalkylerade avdrag för inhemska bränslen och naturgas. Därför föreslås, att mervärdesskattesstödet för inhemska bränslen och naturgas slopas.

ADB-tjänster som används inom finansierings- och försäkringsverksamhet är enligt den gällande mervärdesskattelagen befriade från skatt under vissa förutsättningar. I det sjätte mervärdesskattedirektivet medges inte någon sådan befrielse, varför skattefriheten föreslås bli slopad.

Förmedling av artister är enligt den gällande mervärdesskattelagen befriade från skatt. Befrielsen är till vissa delar mera omfattande än den rätt som i anslutningsavtalet beviljats Finland att befria tjänster av författare, konstnärer och artister från skatt. Därför föreslås skattefriheten bli justerad så att befrielsen inte gäller förmedling av artister som fungerar som självständiga företag. Förmedlingen av artister som finns på programbyråernas lönelistor förblir däremot skattefri.

En person vars arbets- och funktionsförmåga har nedgått med minst 70 % är enligt den

gällande lagen under vissa förutsättningar inte skyldig att betala skatt på försäljning av varor eller arbetsprestationer. I det sjätte mervärdesskattedirektivet ingår inga permanenta bestämmelser om skattefrihet för verksamhet som bedrivs av invalider. I anslutningsavtalet har Finland dock beviljats motsvarande rätt som de nuvarande medlemsstaterna att under en övergångsperiod bevilja skattefrihet för verksamhet som bedrivs av blinda, om inte befrielsen leder till en väsentlig snedvridning av konkurrensen. Därför föreslås stadgandet om skattefrihet ändras så att det endast gäller blinda.

Verksamhet i liten skala har enligt den gällande mervärdesskattelagen lämnats utanför lagens tillämpningsområde. Säljaren är inte skattskyldig om hans omsättning under kalenderåret är högst 50 000 mark. Den i lagen nämnda gränsen på 50 000 mark förblir oförändrad, men definitionen av omsättningen föreslås bli justerat för att motsvara direktivets bestämmelser.

Sammanslutningar av personer som bedriver hälso- och sjukvårdsverksamhet. Sådana administrativa tjänster och hyrestjänster som en sammanslutning av näringsidkare som bedriver skattefri hälso- och sjukvårdsverksamhet överlåter åt sina medlemmar och som behövs för att bedriva den skattefria verksamheten föreslås bli befriad från skatt.

Försäljning av guld är skattepliktigt enligt de allmänna stadgandena i den gällande mervärdesskattelagen. Enligt det sjätte mervärdesskattedirektivet har överlåtelser av guld åt centralbankerna befriats från skatt. Ett motsvarande stadgande föreslås bli intaget i mervärdesskattelagen. Också import av guld på åtgärd av Finlands Bank kan ske skattefritt.

Beskattning av eget bruk av tjänster som använts i näringsverksamhet. Enligt den gällande mervärdesskattelagen avses med eget bruk av tjänster bl.a. att en näringsidkare i näringsverksamheten tar en tjänst i annan användning än sådan som berättigar till avdrag. På grund av missförhållandena som förekommer i samband med beskattningen av omfattande användning av själv utförda tjänster inom näringsverksamheten föreslås att beskattningen av eget bruk av sådana tjänster i regel slopas. Specialstadgandena om beskattning av eget bruk av tjänster som avser fastighetsinnehav bibehålls dock med oförändrat innehåll.

Understöd och bidrag beskattas i regel inte

enligt den gällande lagen. Enligt det sjätte mervärdesskattedirektivet inräknas i skattegrunden för en såld vara eller tjänst också de direkta stöd som ansluter sig till försäljningspriset. Därför föreslås att alla stöd som direkt ansluter sig till priset på en sålda vara eller tjänst skall inräknas i skattegrunden. Beskattningen gäller inte stöd som beviljats för att förbättra de allmänna förutsättningarna för verksamheten.

Till sammanslutningar som upprätthåller el-, vatten-, fjärrvärme- eller motsvarande nät betalade anslutningsavgifter, vilka kan återbetalas eller överföras, inräknas enligt den gällande mervärdesskattelagen inte i skattegrunden. I det sjätte mervärdesskattedirektivet ingår inga specialbestämmelser om anslutningsavgifter. Därför föreslås att specialstadgandet om anslutningsavgifter upphävs. Sådana anslutningsavgifter som kan överföras men inte återbetalas blir skattepliktiga. De anslutningsavgifter som kan återbetalas förblir däremot skattefria med stöd av stadgandena om finansiella tjänster, eftersom de är ersättningar med karaktären av kapitalprestationer.

I syfte att förtydliga behandlingen vid beskattningen av återsända förpackningar och transportförmåigheter föreslås att det i lagen tas in uttryckliga stadganden enligt vilka sådana kostnader behandlas som rättelseposter vid försäljningen.

Resebyråtjänster. Enligt det sjätte mervärdesskattedirektivet tillämpas på servicehelheter bestående av separata köptjänster som en researrangör i eget namn säljer åt kunden ett särskilt marginalbeskattningsförfarande, där skatten uppbärs på researrangörens försäljningsprovision. Ett motsvarande förfarande föreslås bli infört också i Finland. De största förändringarna som detta förfarande för med sig i jämförelse med nuläget är att den allmänna skattesatsen tillämpas på researrangörens försäljningsprovision samt att försäljningsprovisionerna i samband med resor inom gemenskapen blir skattepliktiga.

På handel med begagnade varor tillämpas enligt den gällande mervärdesskattelagen ett marginalbeskattningsförfarande där skatten uppbärs på försäljningsprovisionen för den som handlar med begagnade varor. Motsvarande stadganden ingår i direktiv 94/5/EEG, genom vilket det sjätte mervärdesskattedirektivet har ändrats. Marginalbeskattningsförfarandet enligt mervärdesskattelagen motsvarar till sina

huvudprinciper förfarandet enligt direktivet. Direktivets bestämmelser är dock mycket detaljerade och avviker delvis från stadgandena i mervärdesskattelagen. Detaljanpassningen av vår lag till direktivet kommer att skötas genom en separat proposition till riksdagen.

Enligt mervärdesskattelagen kan den som handlar med begagnade varor göra ett avdrag enligt marginalbeskattningsförfarandet från skattegrunden också då det gäller begagnade varor som köpts skattefritt och sålts utomlands. Enligt direktivet är detta inte möjligt, varför det föreslås att avdraget slopas.

Skattegrunden för skatten på eget bruk av varor och tjänster är i den gällande mervärdesskattelagen till vissa delar större än vad direktivet tillåter. Mervärdesskattelagen föreslås bli ändrad att motsvara EG-bestämmelserna, så att grunden för skatten på eget bruk av självtillverkade varor och privat bruk av själv utförda tjänster inte längre är det sannolika överlåtelsepriset, som nu är fallet, utan de direkta och indirekta kostnaderna för tillverkningen av varan eller produktionen av tjänsten.

Varor och tjänster som finansierings- och försäkringsföretag använder för sina utrikesfunktioner. Enligt den gällande mervärdesskattelagen kan de insatser som används inom den skattefria finansierings- och försäkringsverksamheten inte avdras och återbetalas enligt de allmänna reglerna. Enligt det sjätte mervärdesskattedirektivet har en näringsidkare rätt att dra av eller få tillbaka den skatt som ingår i ett förvärv, om varorna eller tjänsterna används för finansierings- eller försäkringsfunktioner som riktas utanför gemenskapen. Ett motsvarande stadgande om rätt till återbäring föreslås bli intaget i mervärdesskattelagen.

4.3.2. Skattesatser

Skattesatsstrukturen. Enligt den gällande mervärdesskattelagen används i Finland tre nedsatta skattesatser: 5, 6 och 12 %. Enligt det sjätte mervärdesskattedirektivet kan en medlemsstat tillämpa högst två nedsatta skattesatser. I syfte att harmonisera skattesatsstrukturen med direktivets bestämmelser föreslås att skattesatsen på 5 % för rundradioverksamhet höjs till 6 %.

Enligt regeringens proposition (reg.prop. 222/1994 rd.) tillämpas under perioden 1995 —

1997 en separat skattesats på 17 % på livsmedel. Från början av år 1998 blir skattesatsen på dem 12 %. Detta innebär att under en övergångsperiod tillämpas i Finland tre nedsatta skattesatser.

På *persontransporter* tillämpas enligt de permanenta stadgandena i den nu gällande mervärdesskattelagen en nedsatt skattesats på 12 %. Enligt övergångsstadgandena tillämpas på persontransporttjänster dock en skattesats på 6 % fram till utgången av år 1995. Skattesatsen på 6 % som tillämpas på persontransporter föreslås bli varaktig.

På *inkvartering* tillämpas enligt de permanenta stadgandena i den gällande mervärdesskattelagen en skattesats på 12 %. Enligt ett övergångsstadgande förblir dock överlåtelse av inkvarteringslokaler skattefria till utgången av år 1995. Det sjätte mervärdesskattedirektivet tillåter inte skattefrihet för inkvarteringsrörelse under övergångsperioden, varför den föreslås bli slopad. Samtidigt föreslås i syfte att lindra verkningarna av mervärdesskattningen för turismen och inkvarteringsverksamheten att en lägre skattesats på 6 % skall tillämpas på inkvarteringsverksamhet.

På *ordnande av nöjesevenemang på kommersiell basis* tillämpas enligt de permanenta stadgandena i mervärdesskattelagen den allmänna skattesatsen. Inträdesavgifterna till teater-, cirkus-, musik- och dansföreställningar samt konstutställningar förblir dock enligt ett övergångsstadgande skattefria till utgången av 1995. Enligt det sjätte mervärdesskattedirektivet är ordnandet av kommersiella nöjesevenemang skattepliktigt, varför det föreslås att skattefriheten under övergångsperioden slopas. För att minska skillnaden i behandlingen av icke-kommersiella och kommersiella nöjes- och kulturevenemang i beskattningshänseende föreslås att på inträdesavgifterna till dessa evenemang tillämpas den lägre skattesatsen på 12 %. Den lägre skattesatsen tillämpas på inträdesavgifterna till teater-, cirkus-, och dansföreställningar, konserter, utställningar, idrottsevenemang, nöjesparker, djurparker, museer samt andra motsvarande kultur- och nöjesevenemang eller institutioner. Evenemang som ordnas av allmännyttiga samfund och offentliga samfund förblir i regel utanför beskattningen.

På *idrottstjänster* tillämpas enligt de permanenta stadgandena i den gällande lagen den allmänna skattesatsen. Enligt ett övergångs-

stadgande tillämpas dock på tillfällig överlåtelse av nyttjanderätten till idrottsplatser en lägre skattesats på 12 % till utgången av 1995. För att minska skillnaden i behandlingen av ickekommersiella och kommersiella idrottstjänster i beskattningshänseende föreslås att den lägre skattesatsen på 12 % skall bli bestående. Idrottstjänster som inte bedrivs rörelsemässigt förblir utanför beskattningen.

4.3.3. *Ändringar och tillägg i beskattningsförfarandet*

Förfarandet vid beskattning av handel på den inre marknaden. Skatten på förvärv inom handeln på den inre marknaden skall den skattskyldige deklarerar i sin månadsdeklaration på samma sätt som skatten på försäljning inom landet. Enligt det sjätte mervärdesskattedirektivet skall förvärv på den inre marknaden upptas separat i deklarationen. EG-bestämmelserna kräver därtill att av sådana deklarationer som gäller handel med andra medlemsstater skall framgå uppgifter om de gemenskapsinternas förvärvens respektive försäljningarnas sammanlagda värde.

Sammandragsdeklaration. Det inom EU skapade gemensamma ADB-baserade systemet för övervakning av handeln på den inre marknaden bygger på uppgifter som insamlas om varuförsäljning till andra medlemsstater. Uppgifterna insamlas av de skattskyldiga kvartalsvis genom sammandragsdeklarationer och överläts till de andra EG-ländernas skattemyndigheter. I sammandragsdeklarationerna uppges försäljningens totalvärde per kund till de olika medlemsstaterna. Deklarationen skall lämnas inom 35 dagar från utgången av respektive kvartal. De uppgifter som ingår i sammandragsdeklarationerna skall inom tre månader efter varje kvartal finnas tillgängliga för de andra medlemsländernas skattemyndigheter.

Inre beskattningsförfarande. Sammandragsdeklarationerna skall finnas tillgängliga för de andra medlemsstaterna inom tre månader efter deklarationsperiodens slut. Eftersom företaget i sin skattedeklaration måste uppge huruvida det haft gemenskapsinternas försäljningar, kommer givandet av sammandragsdeklarationerna att övervakas b.l. med hjälp av skattedeklarationerna. Övervakningen kräver att deklarations-

och betalningstiden förkortas med 20 dagar. Då primärproducenterna blir individuellt skattskyldiga ökar antalet mervärdesskattskyldiga med uppskattningsvis 300 000 skattskyldiga. För att skatteförvaltningen skall kunna fungera borde primärproducenterna ha en deklarationsperiod som är längre än en månad. Därför föreslås att för primärproducenterna skall deklarationsperioden för mervärdesskatten vara ett kalenderår. Skatten betalas en gång om året, samtidigt som deklarationen avges.

4.4. Import av varor

Den gällande mervärdesskattelagen tillämpas på all varuimport till Finland. Beskattningen sker i samband med den övriga tullbeskattningen.

EG:s tullagstiftning är övernationell och gäller som sådan i alla medlemsstater. EG-bestämmelserna om mervärdesbeskattning ingår i direktiv som skall läggas till grund för den nationella lagstiftningen. Bestämmelserna om import tillämpas på import av varor från tredje land till gemenskapen samt på import till gemenskapen från områden som ligger utanför gemenskapens skatteområde. Import av varor från andra medlemsstater beskattas som gemenskapsinterna förvärv.

Största delen av bestämmelserna om beskattning av varuimport ingår i det sjätte mervärdesskattedirektivet. Detaljerade bestämmelser om skattefrihet som beviljas vid import av varor som är tullfria på annan basis än tulltariffen ingår också i rådets direktiv (83/181/EEG). Bestämmelser om skattefrihet för import av resandes personliga tillhörigheter finns i rådets direktiv (69/169/EEG) och bestämmelser om skattefrihet för import av små försändelser privatpersoner emellan ingår i rådets direktiv (78/1035/EEG).

Enligt lagförslaget skall mervärdesskattelagen gälla varuimport till gemenskapens område som sker i Finland. Samtidigt ändras stadgandena om varuimport så att de till alla delar överensstämmer med direktivens bestämmelser. Härvid justeras vissa stadganden som gäller skattegrunden och skattefrihet vid import av varor samt beaktas den inom EG gällande tullagstiftningen.

5. Propositionens verkningar

5.1. Ekonomiska verkningar

5.1.1. Systemet för beskattning av handeln på den inre marknaden

I handeln på den inre marknaden avskaffas beskattnings- och övervakningsåtgärderna vid gränserna mellan medlemsländerna. I den gemenskapsinterna handeln mellan skattskyldiga företag övergår man till beskattning i samband med den inhemska beskattningen (temporärt system). Mervärdesbeskattningen av gemenskapsinterna försäljning till konsumenterna bygger på ursprungslandsprincipen. Privatpersoner kan då köpa varor genom att för köpet betala mervärdesskatt till säljarens stat enligt den där tillämpade skattesatsen, utan att för sitt förvärv behöva betala skatt i den stat där han är bosatt. På postförsäljning och annan distansförsäljning, handel med nya transportmedel samt förvärv till icke-skattskyldiga företag och juridiska personer kommer man att tillämpa specialförfaranden enligt destinationslandsprincipen.

Förändringar vid import

Införandet av beskattningsförfarandet för handeln på den inre marknaden påverkar inte mervärdesbeskattningsförfarandet vid import från länder utanför EU, vilket sköts av tullverket vid gränsen, på samma sätt som i dag.

År 1993 inflöt i omsättningsskatt 39,1 miljarder mark, varav tullverket var sammanlagt uppbar 19,3 miljarder mark. Räknad enligt värde utgjorde importen från EU- och EFTA-länderna ca 65 % därav. Månatligen uppbar tullverket i genomsnitt 1,6 miljarder mark, men en uppdelning per månad visar stora säsongvariationer. T.ex. i december 1993 var månadsuppbörden 2,0 miljarder mark. Hela uppbörden av omsättningsskatt var i december 1993 sammanlagt 3,4 miljarder mark.

Införandet av det temporära systemet påverkar företagets och statens finansiella ställning. Företagsverksamhetens kostnader minskar, eftersom behovet att finansiera skatten på importen försvinner. Statens finansiella situation försvagas i motsvarande mån. Den mervärdeskatt som uppbärs i samband med importen

betalas i dag till staten i medeltal 45 dagar före den dag då den inhemska beskattningen skall redovisas, då rätten att dra av skatten realiserar. Då skatteuppbörden flyttas från importdagen till deklarationsdagen åsamkas staten en årlig förlust på uppskattningsvis ca 150 miljoner mark i ränteintäkter. Då redovisningsdagen flyttas i genomsnitt en och en halv månad framåt innebär det att årsinkomsterna minskar under reformens första år. Reformen försämrar engångsartat statens finansiella situation med ca 1,8 miljarder mark år 1995.

Förkortning av redovisningstiderna

En förkortning av redovisningstiden med 20 dagar för alla skattskyldiga i samband med den inhemska beskattningen ersätter den årliga ränteförlusten på uppskattningsvis 150 miljoner mark som staten åsamkas om intäkterna av skatten vid import senareläggs. Om alla redovisningar påskyndas beräknas staten få en räntefördel på ca 180 miljoner mark i året. Detta skulle innebära en försämrad likviditet och ränteförluster särskilt för företag med små eller obefintliga förvärv från EU-området.

Administrativa verkningar

En anpassning till bestämmelserna för den inre marknaden kräver utom ändringarna i lagstiftningen också att systemförändringen genomförs tekniskt. Detta innebär att förfarandena för insamling och utnyttjande av beskattnings-, övervaknings- och statistikuppgifter samt datasystemen måste utvecklas och tas i bruk före den tidpunkt då medlemskapet träder i kraft. För detta krävs samarbete mellan skatte- och tullmyndigheterna både på nationell nivå och medlemsländerna emellan. Man måste också försäkra sig om att utbildning och information är tillräckligt.

Enligt skattestyrelsens beräkningar behövs nya personresurser motsvarande ca 30 årsverk för mervärdesbeskattningen av handeln inom EU. Detta innebär kostnader på sammanlagt 6 miljoner mark om året. Andra kostnader uppstår genom den ökade informationsförmedlingen och för optisk läsning, ersättningar till bankerna för informationsöver-

föring samt för blanketter och postning. Sammanlagt har dessa kostnader beräknats till ca 10 miljoner mark år 1995.

5.1.2. Förändringar i mervärdeskattens skattesatser samt skattebas

Den finska mervärdeskattelagstiftningen motsvarar inte ännu till alla delar praxis enligt EU-direktiven. De största förändringarna gäller införandet av direktiven om den inre marknaden, men också innehållet i mervärdeskattelagen måste justeras i fråga om vissa detaljer. De ekonomiskt sett största förändringarna i innehållet gäller beskattningen av livsmedel och behandlingen av primärproduktionen i beskattningshänseende. Det föreslås att dessa ändringar skall göras genom ett separat lagförslag (reg.prop. 222/1994 rd.).

Förslag till ändring av skattesatserna

Skattesatsernas antal och nivå (22, 12 och 5 %) i Finland enligt de permanenta stadgandena i mervärdeskattelagen samt de nyttigheter som är föremål för de lägre skattesatserna följer direktivens bestämmelser. För att lindra verkningarna av övergången till mervärdesbeskattning tillämpas i Finland på persontransporter en särskild skattesats på 6 % till utgången av 1995. Enligt temporära övergångsstadganden är också inkvarteringsverksamhet samt kommersiella nöjeställningar skattefria. På kommersiella överlåtelse av idrottslokaliteter tillämpas en skattesats på 12 % till utgången av år 1995.

En höjning av skattesatsen för rundradioverksamhet till 6 % ökar på årsnivå skatteintäkterna med ca 10 miljoner mk.

Det föreslås att den skattesats på 6 % som temporärt tillämpas på persontransporter skall bli bestående.

Den skattesats på 12 % som temporärt tillämpas på kommersiella överlåtelse av idrottslokaliteter föreslås bli bestående.

Inträdesavgifterna till kommersiella teater-, cirkus- och dansföreställningar samt konserter och konstutställningar som ordnas av andra än allmännyttiga samfund, religiösa samfund och offentliga samfund är enligt lagens permanenta

stadganden skattepliktiga enligt den normala skattesatsen. Den föreslagna skattesatsen på 12 % skulle på årsnivå öka skatteintäkterna med ca 10 miljoner mark jämfört med den nuvarande temporära skattefriheten.

En beskattning av inkvarteringsverksamheten enligt en skattesats på 6 % från början av 1995 inverkar inte märkbart på statens skatteintäkter.

Övriga ändringar

De ändringar som på grund av anpassningen till EG måste göras i den gällande mervärdesskattelagen innebär närmast en breddning av skattebasen. Efter ändringarna avviker mervärdesskattebasen från skattebasen enligt EU-direktiven närmast bara till den del som Finland har beviljats undantag i anslutningsavtalet.

De största verkningarna som ökar statens skatteintäkter följer av att primärproduktavdraget för inhemska bränslen och naturgas slopas, sammanlagt ca 340 miljoner mark, av att skattefriheten för finansierings- och försäkringsverksamhetens ADB-tjänster slopas, ca 320 miljoner mark samt av att vissa anslutningsavgifter blir skattepliktiga, ca 260 miljoner mark per år. Övriga föreslagna ändringar har betydligt mindre statsekonomiska verkningar. Bl.a. på grund av avsaknaden av statistik kan det bara göras mycket grova uppskattningar av deras inverkan.

5.2. Verkningar i fråga om organisation och personal

Anpassningen till beskattningsförfarandet enligt EU-direktiven ger företagen och skatteförvaltningen nya uppgifter.

Företagen måste kvartalsvis avge en sammandragsdeklaration över sin gemenskapsinterna försäljning. Uppskattningsvis 10 000 företag kommer att sälja till och ca 20 000 att köpa från gemenskapen. Alla företag måste i sin skattedeklaration lämna mera övervakningsuppgifter än vad som nu är fallet. Därtill måste företagen föra förteckning över varor som de sänt till andra medlemsstater och som

inte beskattas i den stat där transporten av det gemenskapsinterna förvärvet upphör.

Skatteförvaltningen får mera arbete med att behandla sammandragsdeklarationerna. Uppgifterna i dessa deklarerationer skall via VIE-systemet finnas tillgängliga för de andra medlemsstaterna tre månader efter deklara-tionsperioden. Medlemsstaterna kan på basis av uppgifterna i VIE-systemet under vissa förhållanden begära tilläggsinformation.

Skattemyndigheterna i de andra medlemsstaterna måste ur VIE-systemet få fram inte bara uppgifterna ur sammandragsdeklarationerna utan också uppgifter om alla de personer som har fått ett mervärdesskatte-nummer. Också företagen måste beredas tillfälle att kontrollera om deras handelspartners i andra medlemsstater finns upptagna i registret över skattskyldiga i respektive stat.

Enligt rådets förordning (EEG) nr 218/92 skall det i varje medlemsstat finnas en centralbyrå med huvudansvar för kontakterna till de övriga medlemsstaterna då det gäller det administrativa samarbetet. Därför kommer vid skattestyrelsen att inrättas en kontakt- och övervakningsenhet för mervärdesskattningen, CLO (Central Liaison Office).

Behovet av nya personalresurser vid skatteförvaltningen till följd av de ovan nämnda nya uppgifterna blir ca 30 årsverken.

6. Beredningen av propositionen

Propositionen har beretts som tjänstearbete vid finansministeriet i en arbetsgrupp som tillsattes för ändamålet den 28 april 1994. Arbetsgruppen hade till uppgift att i form av en regerings proposition bereda de ändringar i mervärdesskattelagstiftningen som ett eventuellt EU-medlemskap förutsätter. I arbetet har deltagit företrädare för skattestyrelsen och tullstyrelsen. Beredningen har också i fråga om mervärdesskattningen styrts och koordinerats av den ledningsgrupp som finansministeriet tillsatte den 24 september 1993 för att förbereda ett EU-medlemskap.

Som beredningsmaterial har använts EG:s bestämmelser om mervärdesskattning samt de utredningar som finns att tillgå om tolkningen av dem. Man har också utnyttjat tidigare utredningar som gjorts i samband med

beredningen av mervärdesskattereformen och tullstyrelsens utredningar om beredskap inför ett eventuellt EU-medlemskap.

Finansministeriet tillsatte den 3 november 1992 en arbetsgrupp med uppgift att utreda vilka behov av ändringar som skulle uppstå i fråga om uppbörden av sådana skatter och avgifter som i dag uppbärs vid gränserna om Finland blir medlem i EU (Finansministeriets arbetsgruppsbetänkanden 1993:8). Utgående från ändringsbehoven skulle arbetsgruppen också utreda i vilken mån ändringarna i uppbördssystemet kräver ändringar i arbetsfördelningen mellan skatteförvaltningen och tullförvaltningen samt vilka alternativa ändringar i systemet som kunde anses vara mest effektiva och ekonomiska. I fråga om mervärdesbeskattningen föreslog arbetsgruppen att så snart EU-medlemskapet träder i kraft skall mervärdesbeskattningen av handeln på den inre marknaden och inrikeshandeln verkställas genom ett enhetligt beskattningsförfarande på åtgärd av skatteförvaltningen. Mervärdesbeskattningen av utrikeshandeln med tredje länder förblir tullverkets uppgift också vid ett EU-medlemskap.

Skattestyrelsen tillsatte den 19 maj 1993 en arbetsgrupp med uppgift att kartlägga vilka åtgärder som måste vidtas inom skatteförvaltningen för att genomföra mervärdesskatteförändringen enligt EU-kraven samt vilken övervakning och informationsförmedling som internationaliseringen förutsätter och att lägga fram ett förslag om inledande av de projekt som behövs (Skattestyrelsens arbetsgruppsbetänkande 5/93).

Skattestyrelsen tillsatte den 21 januari 1994 ett projekt med uppgift att före utgången av 1994 planera och genomföra ett system genom vilket det finska mervärdesskattesystemet kan anslutas till EU-ländernas mervärdesskattesystem i enlighet med EG:s förordning om förvaltningssamarbete rörande direkt beskattning 218/92/EEG. Anslutningen sker via det av EU utarbetade och senare levererade VIE-systemet.

Skattestyrelsen tillsatte den 14 juni 1994 ett projekt med uppgift att utarbeta ett förslag till stadganden om förfarandet för mervärdesbeskattning av primärproduktionen samt att planera och styra genomförandet av mervärdesbeskattningen inom skatteförvaltningen från början av 1995.

7. Andra omständigheter som inverkat på propositionens innehåll

7.1. Samband med internationella avtal och förpliktelser

Lagförslaget har samband med Finlands eventuella EU-medlemskap och lagen avsas träda i kraft samtidigt som medlemskapet. Som EU-medlem är Finland enligt anslutningsavtalet skyldigt att genast så snart medlemskapet träder i kraft anpassa sin mervärdesbeskattning till unionens bestämmelser om mervärdesbeskattning. De undantag i mervärdesbeskattningen som Finland beviljades vid medlemskapsförhandlingarna har beaktats i propositionen.

För direktivens del kräver anpassningen att den nationella lagstiftningen ändras enligt EG:s rättsakter. Rådets förordningar är som sådana bindande lagstiftning för medlemsstaterna. I samband med mervärdesbeskattningen har rådet utfärdat en förordning, som måste tillämpas i Finland om vi blir medlemmar. Förordningen gäller förvaltningssamarbetet rörande indirekt beskattning; rådets förordning (EEG) nr 218/92.

7.2. Samband med andra propositioner

Beträffande ändringar i mervärdesbeskattningen av livsmedel och primärproduktionen har avlåtits en separat proposition (reg.prop. 222/1994 rd.).

I de stadganden i den föreslagna lagen som gäller skattefri import hänvisas på många ställen till den nya tullagen. Det är meningen att en regeringens proposition med förslag till tullag skall avlåtas till riksdagen så att lagen kan träda i kraft samtidigt som medlemskapet.

Bilbeskattningen i Finland måste förnyas vad förfarandet beträffar om Finland blir medlem i EU. Från skatteuppbörd vid gränsen går man över till beskattning innan bilen registreras. Till de delar det är frågan om mervärdesskatt som påförs på basis av bilskatten kommer ett förslag till lag om ändring av mervärdesskatteagen att avlåtas till riksdagen i samband med den proposition som gäller reform av bilbeskattningen. Lagförslagen kommer att avlåtas

till riksdagen så att lagen kunde träda i kraft samtidigt som det eventuella EU-medlemskapet.

Enligt förhandlingsresultatet beträffande Finlands medlemskap tillämpas EG-bestämmelserna om harmonisering av den indirekta beskattningen i medlemsländerna inte på landskapet Åland, även om detta ansluter sig till EU tillsammans med Finland. En separat proposition kommer att avlåtas om landskapets särställning i beskattningshänseende så snart det blir klart vilken inställning man i landskapet intar till medlemskapsfrågan.

I samband med bringandet i kraft av mervärdesskattesystemet som hänför sig till handeln inom den inre marknaden, har EU-kommissionens representanter meddelat att kommissionen har för avsikt att utfärda ett direktiv om detta före de nya medlemsländernas medlemskap förverkligas. I direktivet skall ingå bestämmelser om ikraftbringandet av mervärdesskattesystemet för den inre handeln. Direktivbestämmelserna skall bringas i kraft genom en särskild proposition om ändring av mervärdesskattelagen.

DETALJMOTIVERING

1. Motivering till lagförslaget

1 kap. Allmänt tillämpningsområde

1 §. I 1 § i den gällande mervärdesskattelagen ingår stadganden om lagens allmänna materiella och territoriella tillämpningsområde. Skatt skall betalas på rörelsemässig försäljning av varor och tjänster i Finland samt på import av varor.

Lagens 1 § 1 mom. 2 punkt föreslås bli ändrad så att skatt skall betalas på import av varor i Finland. I 86 a § i lagförslaget ingår närmare stadganden om när en vara blir importerad till Finland.

Sedan 1993 har varuhandeln mellan medlemsländerna i Europeiska gemenskapen inte beskattats vid gränsen. Beskattningen av importen gäller endast varor som importeras från områden utanför gemenskapen. För handeln på den inre marknaden gäller ett eget temporärt beskattningssystem.

Stadgandena om det temporära systemet för beskattning av handeln på den inre marknaden ingår i rådets direktiv om komplettering av det

gemensamma systemet för mervärdesskatt och om ändring av direktiv 77/388/EEG i syfte att undanröja beskattningsgränserna (91/680/EEG) samt i rådets direktiv om ändring av direktiv 77/388/EEG och om införande av förenklande åtgärder vad avser mervärdesskatt (92/111/EEG). Genom dessa direktiv ändras det sjätte mervärdesskattedirektivet.

Den beskattning av varuimporten som tidigare sköttes av tullmyndigheterna har i det temporära systemet ersatts med beskattning av köp och överföringar av varor från de andra medlemsstaterna, dvs. av gemenskapsinterna förvärv, vilket sker i samband med beskattningen i hemlandet. Beskattningen sker således fortfarande i regel enligt destinationslandsprincipen, i den stat där varan förbrukas.

I enlighet med destinationslandsprincipen är försäljningen av varor till andra medlemsstater skattefria. Denna i ursprungslandet skattefria gemenskapsinterna försäljning är på sätt och vis en spegelbild av de i destinationslandet beskattade gemenskapsinterna förvärven. Angående skattefriheten för den gemenskapsinterna försäljningen gäller egna bestämmelser om

handeln på den inre marknaden, vilka avviker från bestämmelserna om skattefrihet för handel med tredje land.

Beskattningen av gemenskapsinterna förvärv gäller inte privatpersoner och vissa andra enheter, med undantag av förvärv av nya transportmedel. Försäljning till resande beskattas enligt ursprungslandsprincipen i försäljningslandet. Post- och annan distansförsäljning till privatpersoner och motsvarande beskattas aningen i ursprungs- eller i destinationslandet, beroende på försäljningsvolymen.

Bestämmelserna om att gemenskapsinterna varuförvärv skall vara föremål för mervärdesbeskattning ingår i artikel 28 a i det sjätte mervärdesskattedirektivet (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG; ändrad genom direktiv 92/111/EEG). I samma artikel definieras begreppet gemenskapsinternt förvärv.

Till 1 § 1 mom. mervärdesskattelagen föreslås bli fogad en ny 3 punkt, enligt vilken skatt skall betalas också på gemenskapsinterna förvärv i Finland. Begreppet gemenskapsinternt förvärv definieras i den föreslagna 26 a §. När ett gemenskapsinternt förvärv anses ske i Finland fastställs i 63 d—63 f §§.

Ett gemenskapsinternt förvärv i Finland är skattefritt i de fall då motsvarande försäljning eller import skulle vara skattefri. Om skattefrihet för förvärv stadgas i 72 f §.

Enligt 1 § 3 mom. i den gällande mervärdesskattelagen anses personbefordran och rundradioverksamhet ske i form av rörelse även när den som bedriver verksamheten får ersättningsar enligt 79 §. Syftet med stadgandet har varit att klargöra att en verksamhet trots att den får stöd kan anses vara rörelsemässig då stöden i enlighet med 79 § inräknas i skattegrunden.

Enligt den föreslagna ändringen av 79 § kommer stöden att behandlas på annat sätt vid beskattningen. Sådan verksamhet som finansieras med stöd som inkluderas i skattegrunden anses fortfarande vara rörelsemässig. Eftersom detta tillräckligt tydligt framgår av den föreslagna 79 §, föreslås att 1 § 3 mom. upphävs som onödigt. Om annan verksamhet som får stöd skall anses vara rörelsemässig är en fråga som kan avgöras vid en bedömning av situationen som helhet.

1 a §. Till mervärdesskattelagen föreslås bli fogad en ny 1 a §, med definitioner av de införda nya begreppen medlemsstat och gemenskapen, genom en hänvisning till respektive

medlemsstats och gemenskapens mervärdesskatteområde enligt den Europeiska gemenskapens lagstiftning.

Enligt artikel 3 i det sjätte mervärdesskattedirektivet (ändrad genom direktiven 91/680/EEG och 92/111/EEG) avses med gemenskapen och gemenskapens område medlemsstaternas områden enligt artikeln. Med en medlemsstats område avses det område som enligt artikel 227 i fördraget om upprättande av Europeiska ekonomiska gemenskapen tillhör envar medlemsstat.

I artikel 3.3 i det sjätte mervärdesskattedirektivet bestäms dock att direktivet inte tillämpas på följande områden: Heligoland, Busingen, Ceuta, Melilla, Kanarieöarna, Livigno, Campione d'Italia, de italienska vattenområdena i Luganosjön, Frankrikes utomeuropeiska departement samt Agio O'ros. Inte heller Kanalöarna hör till gemenskapens skatteområde. Enligt artikel 3.4 i direktivet skall medlemsstaterna behandla försäljningar till eller från Monaco som försäljningar till eller från Frankrike och försäljningar till eller från ön Man som försäljningar till eller från Storbritannien eller Nordirland.

De områden som lämnats utanför skatteområdet intar vid mervärdesbeskattningen samma ställning som de stater som inte tillhör gemenskapen.

Enligt förhandlingsresultatet beträffande Finlands medlemskap i EU skall landskapet Åland lämnas utanför EG:s mervärdesskatte- och accisområde om landskapet ansluter sig till EU tillsammans med Finland. För de ändringar i mervärdesskattelagen som blir nödvändiga till följd av Ålands särställning redogörs närmare i en separat proposition.

2 kap. Skattskyldighet

2 §. Till paragrafens 1 mom. föreslås bli fogad en hänvisning till 2 a §, i vilken det stadgas om köparens skattskyldighet i samband med trepartsaffärer vid gemenskapsintern handel.

2 a §. I 2 a § stadgas om köparens skattskyldighet i samband med s.k. trepartsaffärer vid handel på den inre marknaden.

Om köparens skattskyldighet i samband med trepartsaffärer stadgas i artikel 21.1 a 3 i det sjätte mervärdesskattedirektivet (artikel 28 g;

tillfogad genom direktiv 92/111/EEG) och om anteckningar på fakturan i artikel 22.3 (artikel 28 h; ändrad genom direktiven 91/680/EEG och 92/680/EEG). Övriga bestämmelser om trepartsaffärer ingår i artikel 28 b.A 2 (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG; ändrad genom direktiv 92/111/EEG) och artikel 28 c.E 3 (ändrad genom direktiv 92/111/EEG).

Med en trepartsaffär avses en situation då en vara säljs två gånger efter varandra, så att varan i samband med den första försäljningen transporteras direkt från den första säljaren till den andra köparen från en medlemsstat till en annan. Utan detta specialstadgande skulle den första köparen bli skattskyldig för det gemenskapsinterna förvärvet och för vidareförsäljningen av varan i den stat där transporten upphör.

Genom de ovan nämnda bestämmelserna i det sjätte mervärdesskattedirektivet förenklas situationen så att en sådan köpare som varken har hemort eller fast driftställe i den stat där varutransporten upphör inte behöver registrera sig i den stat där transporten upphör eller tillsätta ett skatteombud där. Detta har genomförts så att den andra köparen är skattskyldig för den första köparens försäljning, om denna andra köpare är en näringsidkare eller någon annan juridisk person än en näringsidkare som finns antecknad i registret över mervärdesskattskyldiga i den stat där transporten upphör. En ytterligare förutsättning är att den första köparen på försäljningsverifikationen beträffande sin egen försäljning har gjort en anteckning om trepartsaffären och de övriga anteckningar som nämns i artikel 22.3. Under dessa förutsättningar är därtill den första köparens gemenskapsinterna förvärv skattefritt. Det gemenskapsinterna förvärvet beskattas då inte heller i den medlemsstat som har utfärdat det mervärdesskattenummer som den första köparen har använt vid sitt förvärv.

I den föreslagna 72 g § stadgas om skattefrihet för gemenskapsinterna förvärv vid trepartsaffärer, där varan transporteras till Finland. I 209 a § 3 mom. i lagförslaget stadgas om vilka anteckningar som skall göras på fakturan i detta fall.

I 63 f § i lagförslaget stadgas om skattefrihet för gemenskapsinterna förvärv vid trepartsaffärer, där köparen vid förvärvet använder sitt i Finland givna mervärdesskattenummer.

Lagförslagets 2 a § blir som specialstadgande primärt i förhållande till 9 §. Härav följer att i

de nämnda fallen blir den andra köparen skattskyldig även om den första köparen har ansökt om att bli skattskyldig i Finland.

2 b §. I den föreslagna 2 b § sägs att den som gjort ett gemenskapsinternt varuförvärv är skattskyldig för förvärvet.

Det föreslagna stadgandet bygger på artikel 21.1 d i det sjätte mervärdesskattedirektivet (artikel 28 g; ändrad genom direktiv 91/680/EEG). I denna bestämmelse sägs att om ett förvärv har gjorts av en utomlands etablerad person, kan medlemsstaterna bestämma att någon annan person skall vara skattskyldig, t.ex. ett skatteombud. I lagförslaget har inte intagits stadganden om skattskyldighet för skatteombudet.

Beskattningen av gemenskapsinterna förvärv gäller inte privatpersoner. Inte heller näringsidkare och juridiska personer som inte är näringsidkare, vilka enbart bedriver sådan verksamhet som inte berättigar till avdrag är skyldiga att betala skatt på sina köp från andra medlemsstater, om inte köpen överstiger ett viss beloppsgräns. Ett stadgande om detta finns i 26 c §, där sådana förvärv lämnas utanför definitionen av gemenskapsinterna varuförvärv. Privatpersoner och de övriga ovan nämnda instanserna blir dock skattskyldiga för gemenskapsinterna förvärv av nya transportmedel.

3 §. I den gällande mervärdesskattelagen har verksamhet i liten skala av administrativa skäl lämnats utanför tillämpningsområdet för beskattningen. Den verksamhet som är befriad från skatt har definierats på basis av omsättningens storlek. Säljaren är inte skattskyldig om hans sammanlagda försäljning under ett kalenderår är högst 50 000 mark.

Detta stadgande tillämpas inte på kommuner, eftersom kommunerna i varje händelse antecknas i registret över skattskyldiga på grund av det återbäringsystem som enligt 130 § tillämpas på deras förvärv. Kommunerna är därmed skattskyldiga för rörelsemässig försäljning av varor och tjänster, enligt lagens allmänna stadganden.

Skattskyldigheten fastställs på basis av omsättningen, och denna definieras som det sammanlagda beloppet av den skattepliktiga försäljningen och den enligt 51, 52, 55 — 58 §§ eller 6 kap. skattefria försäljningen under ett kalenderår. I omsättningen inräknas inte försäljning som är skattefri av någon annan anledning än på basis av de ovan nämnda

stadgandena. I omsättningen inräknas inte heller försäljning av anläggningstillgångar. Med priser som inräknas i omsättningen avses de belopp som debiterats av köparna, oberoende av om priserna inkluderar mervärdesskatt eller inte.

I omsättningen inräknas inte försäljning som är skattepliktig på basis av 30 § eller 48 § 3 mom. Dessa stadganden gäller sådana fall då den som överlåter nyttjanderätten till en fastighet eller en skogsbruksidkare har ansökt om att bli skattskyldig. Sådana personer eller företag är inte skattskyldiga för annan verksamhet som bedrivs vid sidan av överlåtelsen av nyttjanderätten till fastigheten eller av skogsbruket, om omsättningen inom denna andra verksamhet är högst 50 000 mark.

Enligt artikel 24.2 b i det sjätte mervärdesskattedirektivet kan en medlemsstat befria en näringsidkare från skatt, om hans omsättning per år, i nationell valuta enligt växelkursen för den dag då direktivet utfärdades, är högst 5 000 ECU. I anslutningsavtalet har Finland beviljats rätt att från skatt befria sådana näringsidkare vilkas omsättning per år uppgår till ett belopp i nationell valuta som motsvarar mindre än 10 000 ECU. Denna rätt gäller till dess gemenskapen utfärdar bestämmelser om saken.

Enligt direktivets artikel 24.3.1 tillämpas befrielsen på varor och tjänster som säljs av små företag. Enligt stycke 3.2 i samma artikel kan medlemsstaterna göra undantag för vissa slag av rörelse då det gäller befrielsen. Befrielsen gäller inte affärsverksamhet enligt artikel 4.3, dvs. överlåtelser av nybyggen eller någon del av ett sådant med jordgrund eller överlåtelser av byggnadsmark.

Enligt direktivets artikel 24.3.3 (28 i; ändrad genom direktiv 92/111/EEG) gäller skattefriheten under inga omständigheter försäljning av nya transportmedel i enlighet med artikel 28 c.A (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG; ändrad genom direktiv 92/111/EEG). Befrielsen tillämpas således inte på personer som tillfälligt bedriver försäljning av nya transportmedel inom gemenskapen. Dessa personer omfattas av beskattningen på basis av artikel 28 a.4 (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG).

Enligt direktivets artikel 24.3.3 gäller befrielsen inte heller försäljning som bedrivs av en näringsidkare som inte har etablerat sig i landet. Syftet med bestämmelsen är att säkerställa att det inte uppställs begränsningar för dessa företags avdragsrätt.

Enligt direktivets artikel 24.4.1 inräknas följande poster i den omsättning som beaktas vid tillämpningen av skattefriheten:

— skattepliktig försäljning av varor och tjänster till ett pris som inte inkluderar mervärdesskatt,

— affärstransaktioner enligt artikel 28.2 (ändrad genom direktiv 92/77/EEG), där skattefriheten är förknippad med rätten att göra avdrag för produktionsinsatser (affärstransaktioner med nollskattesats),

— affärstransaktioner enligt artikel 15 (ändrad genom direktiven 91/680/EEG; 92/111/EEG), där skattefriheten är förknippad med rätten att göra avdrag för produktionsinsatser (skattefrihet vid export och internationella transporter),

— affärstransaktioner som avser fastigheter,

— affärstransaktioner enligt artikel 13.B d som avser finansiering, om de inte är av accessorisk karaktär,

— försäkringstjänster, om de inte är av accessorisk karaktär.

Enligt stycke 4.2 i samma artikel beaktas företagens överlåtelser av materiella eller immateriella investeringsförnödenheter inte vid beräkning av omsättningen.

Eftersom Finland i anslutningsavtalet har beviljats rätt att från skatt befria sådan verksamhet där omsättningen per år understiger 10 000 ECU, föreslås den gräns på 50 000 mark som används i den gällande mervärdesskattelagen kvarstå oförändrad.

Den i den gällande mervärdesskattelagen använda definitionen av omsättningen för verksamhet i liten skala som är befriad från skatt avviker från direktivets definition i följande avseenden.

Enligt mervärdesskattelagen inräknas i omsättningen inte annan skattefri försäljning än den i lagen nämnda försäljningen till nollskattesats. Enligt direktivet inräknas i omsättningen också affärstransaktioner som avser fastigheter samt andra finansierings- och försäkringstjänster än sådana som är av accessorisk karaktär.

Enligt mervärdesskattelagen inräknas i omsättningen inte de ersättningar som överlåtaren av nyttjanderätten till en fastighet får för denna verksamhet om han ansökt om att bli skattskyldig och inte heller de ersättningar som en skogsbruksidkare får för denna verksamhet om

han ansökt om att bli skattskyldig. I direktivet finns inga motsvarande bestämmelser.

I mervärdesskattelagen ingår inte stadganden motsvarande artikel 24.3.3 i direktivet, varigenom förfarandet inte gäller försäljning som ett i Finland icke etablerat företag bedriver i Finland.

Till ovan nämnda delar föreslås 3 § mervärdesskattelagen bli samordnad med direktivets bestämmelser. Därtill justeras paragrafen med anledning av att nollskattesatsen för inhemska bränslen försvinner samt av att det görs ändringar i 6 kap.

Bestämmelsen i artikel 24.3.2 i direktivet saknar betydelse, eftersom de i bestämmelsen nämnda fastighetsöverlåtelseerna alltid enligt mervärdesskattelagen står utanför beskattningen. Inte heller bestämmelsen i stycke 3.3 i samma artikel om tillfällig försäljning av nya transportmedel har någon betydelse, eftersom sådana överlåtelser inte enligt lagförslaget skall beskattas i Finland.

9 §. Enligt 9 § i den gällande mervärdesskattelagen är det i regel köparen som är skattskyldig för varor och tjänster som sålts av en utlänning, om utlänningen saknar fast driftställe i Finland. Om även köparen är en utlänning utan fast driftställe här i landet, är dock säljaren skattskyldig.

Paragrafen föreslås bli ändrad, för det första så att en privatperson inte som köpare blir skattskyldig för en utlännings försäljning, utan i ett sådant fall är det alltid säljaren som är skattskyldig. En privatperson blir dock med stöd av 1 § 1 mom. 3 punkten i lagförslaget skattskyldig för förvärv av nya transportmedel från en annan medlemsstat.

Då det gäller sådan distansförsäljning från en annan medlemsstat till en privatperson eller motsvarande i Finland som avses i 63 a § är det alltid säljaren som är skattskyldig.

Paragrafen föreslås också bli ändrad så att skattskyldigheten för köpare också gäller en utländsk köpare som saknar fast driftställe i Finland, om han här finns antecknad i registret över mervärdesskattskyldiga.

Till paragrafen fogas ett 2 mom. med en förteckning över de fall i vilka säljaren alltid är skattskyldig.

En utländsk köpare som saknar fast driftställe i Finland ges i det föreslagna 12 § 2 mom.

en möjlighet att på ansökan bli skattskyldig, vilket han inte hittills haft. I 9 § görs en ändring med anledning härav.

Enligt artikel 21.1 i det sjätte mervärdesskattedirektivet (28 g; ändrad genom direktiven 91/680/EEG och 92/111/EEG) kan medlemsstaterna, om den som säljer varor eller tjänster är en utomlands etablerad näringsidkare, bestämma att någon annan person är skattskyldig, t.ex. skatteombudet eller köparen.

12 §. Till 12 § mervärdesskattelagen föreslås bli fogat ett nytt 2 mom., enligt vilket en utländsk säljare utan fast driftställe i Finland får möjlighet att på ansökan bli skattskyldig här. Det nuvarande 2 mom. blir då 3 mom.

En förutsättning för att ansökan skall godkännas är enligt förslaget till 173 a §, att utlänningen har ett av länskatteverket godkänt ombud med hemort i Finland, som sköter de administrativa skyldigheter som skattskyldigheten medför. Länskatteverket kunde också vid behov kräva att utlänningen ställer säkerhet för att skatterna betalas.

16 a §. Enligt artikel 10.1 a i det sjätte mervärdesskattedirektivet avses med en beskattningsgrundande händelse en händelse genom vilken de juridiska förutsättningar som är nödvändiga för påförande av skatt blir uppfyllda. Enligt artikel 28 d.1 (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG) i direktivet inträffar en beskattningsgrundande händelse vid ett gemenskapsinternt förvärv i och med att förvärvet gjorts. Det gemenskapsinterna förvärvet anses vara gjort samtidigt som försäljningen av motsvarande varor anses vara utförd inom landet.

Här föreslås att till mervärdesskattelagen fogas en ny 16 a §, med stadganden om när skyldigheten att betala skatt på gemenskapsinterna varuförvärv anses uppkomma. Skyldigheten att betala skatt uppkommer då det gäller köpta varor när varorna tas emot. När det är frågan om sådana gemenskapsinterna förvärv som avses i 26 a § 2 mom. 2 och 3 punkten, vilka är jämförbara med gemenskapsinterna förvärv mot vederlag, uppstår skyldigheten att betala skatt vid motsvarande tidpunkt som skyldigheten att betala skatt uppstår när varor tas i eget bruk. Beloppet av statens skattefordran bestäms således på basis av denna tidpunkt.

Om periodisering av skatten på gemen-

skapsinterna förvärv stadgas i 138 b § i lagförslaget.

3 kap. Skattepliktig försäljning

18 a §. I det temporära systemet för beskattning av handeln på den inre marknaden har försäljning av tillverkningsarbete på varor och överföring av varor till en annan medlemsstat under vissa förutsättningar jämställts med försäljning av varor. Till följd härav beskattas överföring av varor och köp av tillverkningsarbete som gemenskapsinterna förvärv i destinationslandet, medan överföringen av varorna och försäljningen av tillverkningsarbetet är skattefria gemenskapsintern försäljning i utgångslandet.

Enligt artikel 5.5 a i det sjätte mervärdesskattedirektivet kan medlemsstaterna betrakta försäljningen av arbete på lösa föremål som tillverkas av kundens material som försäljning av varor och inte av tjänster. Enligt EG-domstolens avgörande 139/84 är en förutsättning för att bestämmelsen skall kunna tillämpas att arbetet resulterar i en produkt som anses vara ny.

Enligt direktivets artikel 28 a.5 a (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG) skall försäljningen åt en annan näringsidkare av tillverkningsarbete enligt artikel 5.5 a anses som försäljning av varor om arbetet utförs i en annan medlemsstat än den där kunden finns antecknad i registret över mervärdesskattskyldiga. Vidare förutsätts det att kunden eller någon annan för kundens räkning transporterar de material som används vid arbetet från kundens registreringsstat och att den färdiga varan transporterats till kundens registreringsstat.

I ett sådant fall är således den som köpt tillverkningsarbetet skyldig att betala skatt på det arbete han köpt som gemenskapsinternt förvärv i destinationslandet. På motsvarande sätt betraktas försäljningen för den som sålt tillverkningsarbetet under normala förutsättningar som skattefria gemenskapsintern försäljning i utgångslandet. Materialöverföringen beskattas inte som gemenskapsinternt förvärv, eftersom detta har utslutits i artikel 28 a.5 b (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG; förändrad genom direktiv 92/111/EEG), som gäller överföringar. Dessa påföljder gäller således endast de ovan nämnda fallen.

På detta sätt kommer man till samma läge

som före det temporära systemet för handeln på den inre marknaden; överföringar av råvaror till en annan medlemsstat för tillverkningsarbete beskattades inte som import (internt förädlingsförfarande), men den värdeökning som arbetet resulterade i beskattades som varuimport i förbrukningslandet (extern förädling).

Enligt artikel 22.2 b (artikel 22 h; tillfogad genom direktiv 91/680/EEG) skall kunden och den som säljer tillverkningsarbete föra ett särskilt register över de råvaror som kunden levererat.

På grund av ovanstående föreslås att till mervärdesskattelagen fogas en ny 18 a §, där det i 1 punkten stadgas att försäljning av i Finland utfört tillverkningsarbete på en vara till en näringsidkare som är registrerad i en annan medlemsstat betraktas som försäljning av varan. En förutsättning är att den som köpt tillverkningsarbetet eller någon annan för hans räkning transporterar de råvaror som används i arbetet från köparens registreringsland till Finland och att den färdiga varan transporteras till köparens registreringsland. Om köparen är registrerad i två olika medlemsstater kan råvarorna ha utgått från och den färdiga varan transporterats till olika medlemsstater.

Försäljningen av tillverkningsarbetet på varan beskattas i ovanstående fall inte i Finland, utan den blir med stöd av 72 a § skattefria som gemenskapsintern försäljning. Överföringen av råvaror till Finland utgör inte enligt 26 a § 2 mom. 2 punkten i lagförslaget ett gemenskapsinternt förvärv, eftersom den i detta fall enligt 26 b § 1 mom. 3 punkten inte omfattas av begreppet gemenskapsinternt förvärv.

I övriga fall betraktas försäljningen av tillverkningsarbete som försäljning av tjänster. T.ex. om det företag som köpt tillverkningsarbetet sedan säljer de färdiga varorna i Finland eller om varorna transporterats till en sådan medlemsstat där köparen inte är registrerad, skall den som sålt arbetet betala mervärdesskatt på försäljningen av arbetet. Överföringen av råvarorna från en annan medlemsstat till Finland skulle då med stöd av 26 a § 2 mom. 2 punkten betraktas som ett gemenskapsinternt förvärv, som gjorts av den som köpt arbetet.

Enligt artikel 28 a.5 b i det sjätte mervärdesskattedirektivet skall överföringar av varor som en näringsidkare gör från sitt företag till en annan medlemsstat för andra ändamål än

sådana affärstransaktioner som nämns i den åttonde strecksatsen i punkten i fråga betraktas som försäljning av varor.

I ett sådant fall är näringsidkaren skattskyldig för överföringen av varorna som ett gemenskapsinternt varuförvärv i destinationslandet. På motsvarande sätt betraktas överföringen av varorna i utgångslandet som skattefri gemenskapsintern försäljning. Så här kan man övervaka att skatt betalas på den eventuella försäljningen av varorna i destinationslandet och kontrollera hur avdragsrätten används i destinationslandet då det gäller anläggningstillgångar. Så kommer man till samma läge som före det temporära systemet för beskattning av handeln på den inre marknaden; genom att importen beskattades blev varorna föremål för beskattning och avdragsrätt i det land där de förbrukades.

Överföring av varor som hör till tillgångarna för en rörelse som en näringsidkare bedriver i Finland från Finland till en annan medlemsstat för näringsidkarens affärstransaktioner betraktas som försäljning av varorna enligt 18 a § 2 punkten i lagförslaget. Överföringen av varorna blir med stöd av 72 a § skattefri eftersom den är gemenskapsintern försäljning. I detta fall tillämpas således inte stadgandena om eget bruk av varor.

I den föreslagna 18 b § uppräknas de fall då överföring av varor till en annan medlemsstat inte betraktas som försäljning av varor.

I 26 a § 2 mom. föreslås bli stadgat att köp av tillverkningsarbete på en vara och överföring av en vara från en annan medlemsstat till Finland utgör ett gemenskapsinternt varuförvärv.

18 b §. I artikel 28a.5 b 2 i det sjätte mervärdesskattedirektivet (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG) uppräknas i sju strecksatser de affärstransaktioner för vilka varor kan överföras till en annan medlemsstat utan att varorna skall anses ha sålts. Om dessa fall föreslås bli stadgat i 18 b § 1 mom.

I 1 punkten stadgas att överföring av varor inte skall betraktas som försäljning enligt 18 a § 2 punkten, om det är frågan om leverans av en råvara till den som säljer tillverkningsarbete i en situation då köpet av tillverkningsarbete enligt 26 a § 2 mom. 1 punkten anses utgöra ett gemenskapsinternt förvärv.

Momentets 2 punkt gäller överföring av varor till en annan medlemsstat t.ex. för reparation. I 3 punkten är det åter frågan om

varor som en näringsidkare temporärt överför till en annan medlemsstat för en tjänst som han själv utför. Det saknar betydelse i vilket land försäljningen av denna tjänst beskattas.

I 4 punkten stadgas om temporär överföring i ett syfte som skulle berättiga till tillämpning av ett temporärt importförfarande i destinationslandet, om det vore frågan om import från tredje land. Det temporära importförfarandet kan tillämpas bara inom ramen för vissa tidsfrister som kan vara högst 24 månader.

Momentets 5 punkt gäller varor som inom gemenskapens område säljs ombord på tåg, fartyg eller luftfartyg. I 6 punkten konstateras för tydlighets skull att det inte är frågan om överföringar enligt 18 a § 2 punkten om de varor som överförs från Finland är varor som säljaren har sålt som installerade eller monterade, varor som sålts genom distansförsäljning i enlighet med 63 b § eller varor som skattefritt säljs till områden utanför gemenskapen eller till andra medlemsstater.

I de fall som avses i 1—4 punkten skall det enligt artikel 22.2 b i det sjätte mervärdesskattedirektivet (28 h; tillfogad genom direktiv 91/680/EEG) finnas en förteckning över överföringen av varorna. Ett stadgande om saken ingår i 209 a §.

I 18 b § 2 mom. stadgas att om någon av de i 1 mom. nämnda förutsättningarna upphör anses varorna ha blivit överförda till den andra medlemsstaten vid den tidpunkt då förutsättningen upphörde. Om t.ex. tidsfristen i det fall som avses i 1 mom. 4 punkten överskrids, anses försäljningen äga rum den dag då tidsfristen överskrids. Det föreslagna stadgandet bygger på artikel 28a.5 b 3 i det sjätte mervärdesskattedirektivet (tillfogad genom direktiv 92/111/EEG).

21 §. Enligt 21 § 1 mom. 4 punkten mervärdesskattelagen skall skatt betalas på eget bruk av en vara, om en näringsidkare bygger om ett fordon eller fartyg till ett fordon eller fartyg för vilket avdrag enligt 114 § 1 mom. 5 punkten inte får göras. I det sjätte mervärdesskattedirektiv ingår ingen motsvarande bestämmelse.

Stadgandet i 21 § 1 mom. 4 punkten mervärdesskattelagen om ombyggnad av fordon eller fartyg togs in i lagen i samband med riksdagsbehandlingen. Genom det ville man säkerställa att beskattningen av eget bruk skulle verkställas också i de fall som nämns i stadgandet. Nu föreslås att ordalydelsen i 21 § 1 mom. 3

punkten ändras så den också täcker de fall som avses i 4 punkten. Samtidigt föreslås att 4 punkten upphävs.

Enligt 21 § 2 mom. i den gällande mervärdesskattelagen är en förutsättning för beskattning av eget bruk av en köpt vara att varan hade skaffats för att användas på ett sätt som berättigar till avdrag.

En vara anses vara skaffad för sådan användning som berättigar till avdrag då den används inom den skattepliktiga rörelsen och inte är i sådan användning för vilken avdragsbegränsningar enligt 114 § gäller. Däremot saknar det betydelse om varans anskaffningspris har inkluderat skatt eller inte. Därmed skall skatt betalas t.ex. i ett fall då en vara som skattefritt har köpts av en privatperson för den skattepliktiga rörelsen senare tas i eget bruk.

Enligt artikel 5.6. och 5.7 b och c i det sjätte mervärdesskattedirektivet är en förutsättning för beskattning av eget bruk av en vara att förvärvet av varan medför rätt att helt eller delvis dra av mervärdesskatten. Inom EG-praxis har det ansetts att beskattning av eget bruk kommer i fråga bara om avdrag har gjorts för varan. Skatt skall därmed inte betalas om anskaffningspriset inte har inkluderat skatt som kunde ha dragits av.

I syfte att förenhetliga beskattningen med EG-praxis föreslås en ändring av 21 § 2 mom. mervärdesskattelagen. Enligt förslaget till ny lydelse är en förutsättning för beskattning av eget bruk att avdrag i tiden har kunnat göras för den köpta varan. Skatt betalas därmed inte för eget bruk av en vara vars inköpspris inte har inkluderat avdragbar skatt.

22 §. Enligt 22 § 1 mom. i den gällande mervärdesskattelagen avses med eget bruk av en tjänst att en näringsidkare utför eller på något annat sätt tar en tjänst i privat konsumtion, överlåter en tjänst utan vederlag eller mot ett vederlag som är avsevärt mindre än tjänstens gängse värde eller överlåter en tjänst till annan användning än sådan som berättigar till avdrag.

Enligt 2 mom. är en förutsättning för beskattningen att en köpt tjänst har skaffats för att användas på ett sätt som berättigar till avdrag eller att en själv utförd tjänst har utförts i samband med den skattepliktiga rörelsen och näringsidkaren säljer motsvarande tjänster till utomstående.

Enligt 3 mom. betalas, när skattskyldigheten upphör, skatt på de tjänster som finns kvar i

den skattskyldiges besittning, på samma sätt som på tjänster som tas i eget bruk.

I 31 — 33 §§ mervärdesskattelagen ingår därtill stadganden om beskattning av eget bruk av vissa tjänster som hänför sig till fastigheter. Enligt 31 § beskattas överlåtelse av nybyggen med markområde samt grundarbyggande som eget bruk av byggtjänster. I 32 § ingår stadganden om eget bruk av tjänster som avser fastighetsinnehav och i 33 § stadgas om skylldigheten att rätta ett avdrag som gjorts i samband med anskaffningar för nybyggnadsarbeten eller grundliga förbättringar.

Enligt artikel 6.2 b i det sjätte mervärdesskattedirektivet skall med tjänster som utförts mot vederlag jämföras tjänster som den skattskyldige utan vederlag har utfört för eget eller personalens privata bruk eller i allmänhet för rörelsefrämmande ändamål. Enligt direktivets artikel 6.3 kan medlemsstaterna för att förhindra snedvridning av konkurrensen med tjänster som utförts utan vederlag jämföra tjänster som en näringsidkaren själv utfört för företagets behov, om dessa tjänster utförda av en annan näringsidkare inte skulle berättiga till fullt avdrag för mervärdesskatten. En förutsättning är att medlemsstaten på det sätt som nämns i artikel 29 förhandlar om saken med mervärdesskattekommissionen.

Beskattningen av eget bruk enligt mervärdesskattelagen är mera omfattande än enligt direktivets basmodell. Enligt mervärdesskattelagen gäller beskattningen under vissa förutsättningar också tjänster som den skattskyldiga utfört för skattefri näringsverksamhet samt vissa av icke skattskyldiga utförda tjänster som hänför sig till fastigheter. Enligt direktivets grundbestämmelse gäller beskattningen av eget bruk bara utförande av tjänster för privat bruk eller annars för rörelsefrämmande ändamål. Av neutralitetsskäl tillåter direktivet dock också beskattning av tjänster som utförts för näringsverksamheten. Detta är dock avsett att vara ett exceptionellt förfarande.

Beskattningen av eget bruk av själv producerade tjänster för icke skattepliktig näringsverksamhet har motiverats med neutralitet. Man har velat försätta själv producerade och köpta tjänster i samma ställning beskattningsmässigt. Regleringen är dock förknippad med vissa problem.

Beskattningen av eget bruk av tjänster som används inom näringsverksamheten gäller i regel bara tjänster som producerats i samband

med den skattepliktiga verksamheten. Detta innebär att beskattningen gäller bara sådana företag som bedriver både skattepliktig och skattefri verksamhet. De företag som helt står utanför beskattningen kan skattefritt producera tjänster för sig själva. Beskattningen av eget bruk behandlar därför inte företag inom samma bransch på ett neutralt sätt. Den kan också leda till att de skattepliktiga och skattefria funktionerna splittras upp på olika bolag.

En förutsättning för beskattningen av eget bruk av själv producerade tjänster är att den skattskyldige säljer motsvarande tjänster åt utomstående. Också försäljning i liten skala av tjänster kan leda till att ett företag som huvudsakligen bedriver skattefri verksamhet blir skattskyldigt. Samtidigt innebär det att hela den motsvarande interna tjänsteproduktionen blir skattepliktig.

I vissa fall där en tjänst är nära förknippad med företagets skattefria verksamhet betalas inte skatt på det egna bruket av tjänsten, även om motsvarande tjänster säljs åt utomstående. Det har i praktiken visat sig vara en tolkningsfråga vilka tjänster som är mycket nära förknippade med den skattefria verksamheten och vilka som inte är det.

På grund av missförhållandena i samband med beskattningen av eget bruk av själv utförda tjänster inom näringsverksamheten föreslås att beskattningen av eget bruk av dylika tjänster i regel avskaffas. Beskattningen av eget bruk enligt 22 § gäller därmed bara sådana själv utförda tjänster som tas i egen eller personalens privata användning, som överläts utan vederlag eller till ett lägre pris än det gängse priset eller som tas i sådant bruk som avses i 114 §, där begränsad avdragsrätt gäller.

Beskattningen av eget bruk av köpta tjänster gäller även i fortsättningen också tjänster som har använts inom skattefri näringsverksamhet. Detta beror på att då det gäller köpta tjänster är det frågan om rättelse av ett avdrag som redan gjorts.

Ändringarna genomförs så att lagens 22 § 1 mom. ändras så att bara 1—3 punkten gäller både köpta och själv producerade tjänster. Momentets 4 punkt gäller bara köpta tjänster.

Av neutralitetsskäl och för att förfarandet skall vara enkelt skall företag inom byggbranschen på samma sätt som i dag betala skatt också på tjänster som de utfört för att inom näringsverksamheten användas på ett sätt

som inte berättigar till avdrag. Ett stadgande om saken ingår i 31 a § i lagförslaget.

Neutralitetsskäl förutsätter att specialstadgandena i 32 § om beskattning av eget bruk av tjänster som avser fastighetsinnehav skall bibehållas med oförändrat innehåll. Sådana problem som beskrivits ovan uppstår inte i samband med dem. Skattepliktigheten för tjänster som avser fastighetsinnehav gäller lika väl företag som helt står utanför beskattningen som företag som bedriver både skattepliktig och skattefri verksamhet. Beskattningen av eget bruk av tjänster som avser fastighetsinnehav gäller således även i fortsättningen också fastigheter som används inom skattefri näringsverksamhet.

Också stadgandet i 31 § om beskattning av överlåtelse av ett nybygge med markområde samt eget bruk av grundarbyggande bibehålls med nuvarande innehåll av neutralitetsskäl. I de fall som avses i stadgandet är det i sak frågan om beskattning av verksamhet som riktas utåt.

I 33 § stadgas om skyldigheten att rätta ett avdrag som gjorts i samband med anskaffningar för nybyggen eller grundliga förbättringar. Rättseskyldigheten har genomförts som beskattning av eget bruk och den gäller alla mervärdesskattskyldiga företag. Eftersom det här är frågan om rättelse av ett avdrag som redan gjorts och inte om beskattning av interna tjänster, förblir stadgandet oförändrat.

Enligt 22 § 2 mom. i den gällande mervärdesskattelagen är en förutsättning för beskattning av eget bruk av en köpt tjänst att tjänsten har anskaffats för sådan användning som berättigar till avdrag. För enhetlighetens skull föreslås att förutsättningarna för beskattningen justeras på motsvarande sätt som i fråga om köpta varor. Skatt skall därmed betalas på eget bruk av en köpt tjänst bara om avdrag i sinom tid kunde ha gjorts för tjänsten.

3 a kap. Gemenskapsinterna varuförvärv

26 a §. Enligt artikel 28 a.31 i det sjätte mervärdesskattedirektivet (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG) avses med gemenskapsinterna varuförvärv att ägaren får rätten till lös materiell egendom som säljaren eller förvärvaren eller någon annan för deras räkning sänder eller transporterar till förvärvaren till någon

annan medlemsstat än den där försändelsen eller transporten har utgått.

I enlighet härmed definieras begreppet gemenskapsinternt förvärv i förslaget till 26 a § 1 mom. i grundsituationen. Med ett gemenskapsinternt varuförvärv avses ett förvärv mot vederlag av äganderätten till ett löst föremål, om säljaren, köparen eller någon annan för deras räkning transporterar föremålet från en medlemsstat till en annan. Ett gemenskapsinternt varuförvärv enligt 1 mom. blir spegelbilden av en försäljning av en vara enligt 18 § 1 mom.

Definitionen av begreppet gemenskapsinternt varuförvärv kompletteras i 26 c § med krav som gäller köparen och säljaren.

I 63 d och 63 e §§ i lagförslaget stadgas om när ett gemenskapsinternt varuförvärv anses ske i Finland. Enligt huvudregeln har ett gemenskapsinternt varuförvärv skett i Finland om varutransporten upphör här. Ett gemenskapsinternt varuförvärv kan dock enligt 63 e § beskattas i Finland också om köparen vid förvärvet har använt ett mervärdesskattnummer som han fått i Finland.

Mot det gemenskapsinternas förvärvet som beskattas i varutransportens destinationsland svarar den gemenskapsinternas försäljningen i det land där transporten utgått, och denna är under vissa förutsättningar skattefri.

I det temporära systemet för beskattning av handeln på den inre marknaden har försäljning av tillverkningsarbete på varor till en annan medlemsstat under vissa förutsättningar jämförts med varuförsäljning. Följaktligen utgör köpet av tillverkningsarbetet ett gemenskapsinternt förvärv som beskattas i destinationslandet.

Enligt artikel 28 a.5 a (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG) i direktivet skall försäljning av sådant tillverkningsarbete som avses i artikel 5.5 a åt en annan näringsidkare betraktas som varuförsäljning, om arbetet utförs i en annan medlemsstat än den där kunden finns antecknad i registret över mervärdesskattekyldiga. Vidare förutsätts det att kunden eller någon annan för kundens räkning transporterar de material som används i arbetet från den stat där kunden finns registrerad och att den färdiga varan transporteras till den stat där kunden finns registrerad.

I ett sådant fall är den som köpt tillverkningsarbetet skyldig att betala skatt på det arbete han köpt som ett gemenskapsinternt varuförvärv i destinationslandet. På motsva-

rande sätt anses försäljningen för den som sålt tillverkningsarbetet under normala förutsättningar utgöra skattefri gemenskapsintern försäljning i utgångslandet. Materialöverföringen beskattas inte som ett gemenskapsinternt förvärv, eftersom den har uteslutits i artikel 28a.5 b (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG; ändrad genom direktiv 92/111/EEG) som gäller överföringar. Dessa påföljder gäller således endast i de här nämnda fallen.

På grund av ovanstående föreslås i 26 a § 2 mom. 1 punkten bli stadgat att som gemenskapsinternt varuförvärv också anses köp av tillverkningsarbete på en vara, om köparen är en näringsidkare som finns registrerad som mervärdesskattekyldig i en annan medlemsstat än den där tillverkningsarbetet utförs. En ytterligare förutsättning är att den som köper tillverkningsarbetet eller någon annan för hans räkning transporterar de råvaror som används i arbetet från det land där köparen finns registrerad och att den färdiga varan transporteras till det land där köparen finns registrerad. Om köparen finns registrerad i två olika medlemsstater, kan råvarorna utgå från en medlemsstat och den färdiga varan transporteras till en annan.

Av den föreslagna 63 d § följer att ett gemenskapsinternt förvärv anses ske i Finland, om transporten av den färdiga varan upphör här.

Stadgandet om köp av tillverkningsarbete på en vara är en spegelbild av det föreslagna stadgandet i 18 a § 1 punkten, enligt vilket försäljning av tillverkningsarbete från Finland till en annan medlemsstat utgör försäljning av en vara.

Enligt artikel 28a.5 b i det sjätte mervärdesskattedirektivet skall en näringsidkares överföring av varor från företaget till en annan medlemsstat för andra affärstransaktioner än de som finns uppräknade i punktens sju strecksatser anses utgöra försäljning av varorna.

I ett sådant fall är näringsidkaren skyldig att betala skatt på överföringen av varorna som ett gemenskapsinternt varuförvärv i destinationslandet. I stället anses varuöverföringen i utgångslandet utgöra en skattefri gemenskapsintern försäljning. På detta sätt kan man övervaka att skatt betalas på den eventuella försäljningen av varorna i destinationslandet och för anläggningstillgångarnas del kontrollera användningen av avdragsrätten i destinationslandet.

Om en vara som hör till tillgångarna inom en rörelse som en näringsidkare bedriver i en annan medlemsstat överförs till Finland för näringsidkarens rörelse betraktas överföringen som ett gemenskapsinternt varuförvärv enligt den föreslagna 26 a § 2 mom. 2 punkten. Stadgandet gäller t.ex. de fall där ett företag med rörelse i en annan medlemsstat beslutar att grunda en filial i Finland och därför överför av sina gamla anläggningstillgångar hit.

Stadgandet om gemenskapsinternt förvärv av överförda varor är en spegelbild av det föreslagna stadgandet i 18 a § 2 punkten, enligt vilket en överföring av en vara från Finland till en annan medlemsstat betraktas som försäljning av varan.

I 26 b § i lagförslaget uppräknas de fall då en överföring av en vara till Finland från en annan medlemsstat inte betraktas som ett gemenskapsinternt varuförvärv.

Enligt artikel 28a.6 i det sjätte mervärdesskattedirektivet (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG; ändrad genom direktiv 92/111/EEG) jämföras med gemenskapsinterna förvärv mot vederlag det att varorna används för företagets syften, om näringsidkaren eller någon annan för hans räkning har transporterat eller sänt varorna från en annan medlemsstat där näringsidkaren har producerat, tillverkat, tillverkat eller köpt varorna eller dit han förvärvat dem som gemenskapsinternt förvärv eller importerat dem inom ramen för företagets verksamhet.

Denna bestämmelse måste anses gälla sådana fall då ett företag inte har ett företag i varornas utgångsland, dvs. då företaget inte bedriver rörelse där.

I enlighet med ovanstående stadgas i den föreslagna 26 a § 2 mom. 3 punkten att en överföring av en vara som hör till näringsidkarens rörelsetillgångar från en annan medlemsstat till Finland för att här användas inom hans rörelse anses utgöra ett gemenskapsinternt varuförvärv. Stadgandet gäller bara de fall då näringsidkaren inte bedriver rörelse i den stat därifrån varan utgått.

En ytterligare förutsättning är att varan har förvärvats eller tillverkats i medlemsstaten i fråga. Med förvärv förstås att näringsidkaren har köpt, tillverkat, importerat eller gemenskapsinternt förvärvat varan i utgångsstaten. Om varan temporärt har överförts från Finland till medlemsstaten i fråga utgör överföringen tillbaka till Finland inte ett gemenskaps-

internt förvärv, om inte överföringen av varan skulle ha utgjort ett gemenskapsinternt förvärv i den andra medlemsstaten.

I 26 b § uppräknas de fall då överföringar av varor till Finland från någon annan medlemsstat inte skall betraktas som gemenskapsinterna varuförvärv.

Enligt det föreslagna 26 a § 3 mom. skall ett varuförvärv inte betraktas som ett gemenskapsinternt förvärv om det är frågan om varor som säljaren installerar eller monterar, eller om distansförsäljning enligt 63 a §. Förvärvet behöver i dessa fall inte beskattas, eftersom försäljningen sker i Finland.

Det föreslagna stadgandet bygger på artikel 28 a.1 a i det sjätte mervärdesskattedirektivet (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG).

26 b §. I artikel 28 a.5 b 2 i det sjätte mervärdesskattedirektivet (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG) uppräknas i sju strecksatser de affärstransaktioner för vilka varor kan överföras till en annan medlemsstat utan att varorna skall anses ha sålts. I dessa fall uppstår inte heller något gemenskapsinternt förvärv i destinationslandet. Stadganden om dessa fall har tagits in i 26 b § 1 mom.

I 1 punkten stadgas att en överföring av varor inte anses som ett gemenskapsinternt förvärv enligt 26 a § 2 mom. 2 eller 3 punkten om varuöverföringen gäller leverans av en råvara till den som säljer tillverkningsarbete i ett fall då försäljningen av tillverkningsarbetet enligt 18 a § 1 punkten betraktas som varuförsäljning.

Momentets 2 punkt gäller överföring av varor till Finland, t.ex. för reparation. I 3 punkten är det frågan om varor som en näringsidkare temporärt överför till Finland för tjänster som han själv utför. Det saknar betydelse i vilket land försäljningen av dessa tjänster beskattas.

I 4 punkten stadgas om temporär överföring i ett sådant syfte som skulle berättiga till tillämpning av ett temporärt importförfarande i Finland, om det hade varit frågan om import från tredje land. Det temporära importförfarandet kan tillämpas bara inom ramen för vissa tidsfrister på högst 24 månader.

Momentets 5 punkt gäller varor som inom gemenskapen säljs ombord på tåg, fartyg eller luftfartyg. I 6 punkten konstateras för tydlighets skull att det inte är frågan om överföring enligt 26 a § 2 mom. 2 punkten, om de varor

som överförs till Finland är varor som skattefritt skall säljas utanför gemenskapen eller till andra medlemsstater.

I det föreslagna 26 b § 2 mom. stadgas att om någon av de förutsättningar som nämns i 1 mom. upphör, anses varorna ha blivit överförda till Finland den dag då förutsättningen upphörde. Om t.ex. tidsfristen i ett fall som nämns i 1 mom. 4 punkten överskrids, anses det gemenskapsinterna förvärvet ske den dag då tidsfristen överskrids. Det föreslagna stadgandet bygger på artikel 28 a.5 b 3 i det sjätte mervärdesskattedirektivet (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG).

26 c §. Enligt artikel 28 a.1 a 1 i det sjätte mervärdesskattedirektivet (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG) skall som näringsidkare agerande näringsidkare och andra juridiska personer än näringsidkare betala mervärdesskatt för gemenskapsinterna varuförvärv mot vederlag inom medlemsstatens område, om säljaren är en näringsidkare som agerar som en näringsidkare. Vidare förutsätts det att på säljaren inte tillämpas bestämmelserna om skattefrihet för småföretagare eller bestämmelserna om varor som installeras eller om distansförsäljning.

Enligt punkt 2 i den ifrågavarande bestämmelsen (ändrad genom direktiv 92/111/EEG) är ett gemenskapsinternt förvärv inte mervärdesskattepliktigt om förvärvet har gjorts under de förhållanden som nämns i punkt 1 a (tillfogad genom direktiv 92/111/EEG). Enligt punkt 1 a b i artikeln gäller undantaget gemenskapsinterna varuförvärv

— som har gjorts av en näringsidkare för hans jord- eller skogsbruk eller fiske om systemet med schablonkompensationer tillämpas på det, av en näringsidkare som enbart bedriver försäljning av sådana varor och tjänster som inte berättigar till avdrag eller av någon annan juridisk person än en näringsidkare,

— vilkas värde inte under kalenderåret i fråga överstiger ett av medlemsstaten fastställt gränsvärde, som inte får vara mindre än ett belopp i nationella valuta motsvarande 10 000 ECU, och

— under förutsättning att värdet av de gemenskapsinterna förvärven inte under föregående kalenderår har överskridit gränsvärdet i fråga.

Gränsvärdet utgörs enligt punkt 1 a b 2 av det sammanlagda värdet gemenskapsinterna förvärv av andra varor än nya transportmedel

och accisbelagda varor, utan den mervärdesskatt som betalats i det land från vilket transporten eller försändelsen utgått.

Medlemsstaterna skall enligt artikel 28a.1 a 3 (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG) bevilja personer som är berättigade till undantag enligt ovanstående en möjlighet att tillämpa det allmänna systemet enligt punkt 1 a 1. Medlemsstaterna skall fastställa detaljerade bestämmelser om användningen av denna valrätt som i varje händelse skall gälla i minst två kalenderår.

Enligt artikel 28 a.1 b (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG) i direktivet skall en näringsidkare eller en annan juridisk person än en näringsidkare som är berättigad till undantag enligt punkt 1 a 2 eller vilken annan person som helst betala mervärdesskatt på gemenskapsinterna förvärv av nya transportmedel mot vederlag. Begreppet nytt transportmedel finns definierat i artikel 28a.2 (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG; ändrad genom direktiv 94/5/EEG).

Enligt artikel 28 a.1 c (tillfogad genom direktiv 92/111/EEG) skall de personer som är berättigade till undantag enligt ovanstående betala mervärdesskatt på gemenskapsinterna förvärv mot vederlag av sådana accispliktiga produkter för vilka accis uppbärs inom medlemsstatens område med stöd av direktiv 92/12/EEG.

Med stöd av ovanstående föreslås att definitionen av gemenskapsinterna förvärv i den föreslagna 26 b § kompletteras med ett stadgande i 26 c § om förutsättningar som gäller för köparen och säljaren.

För att det skall vara frågan om ett gemenskapsinternt varuförvärv skall säljaren enligt 26 c § 1 mom. 1 punkten vara en näringsidkare som inte i sitt eget land bedriver verksamhet i så liten skala att den är skattefri. Det avgörande är om säljaren då han sålde varan agerade i egenskap av näringsidkare. Om säljaren inte agerade i egenskap av näringsidkare eller om hans försäljning är skattefri med stöd av reglerna om verksamhet i liten skala i det land där han bedriver sin verksamhet, utgör köpet av varan inte ett gemenskapsinternt förvärv.

För att det skall vara frågan om ett gemenskapsinternt förvärv skall köparen enligt 26 c § 1 mom. 1 punkten vara en näringsidkare eller en juridisk person som inte är näringsidkare. Det avgörande är om köparen då han köpte varan har agerat i egenskap av näringsidkare

eller en annan juridisk person än en näringsidkare. I det föreslagna 2 mom. ingår dock ett undantagsstadgande beträffande vissa slag av köpare.

Enligt den föreslagna 26 c § 1 mom. 2 punkten är det frågan om ett gemenskapsinternt varuförvärv om varan är ett nytt transportmedel enligt 26 d §. Ett köp av nya transportmedel från andra medlemsstater utgör därmed ett gemenskapsinternt varuförvärv oberoende av vem som säljer eller köper transportmedlet. Också köp av nya transportmedel mellan privatpersoner beskattas som gemenskapsintern förvärv.

Enligt förslaget till 26 c § 2 mom. är det dock inte frågan om ett gemenskapsinternt förvärv till den del som de gemenskapsinternas förvärvs värde är högst 50 000 mark per kalenderår, om köparen är en näringsidkare vars verksamhet inte till någon del berättigar till avdrag, eller en juridisk person som inte är näringsidkare. En ytterligare förutsättning är att de gemenskapsinternas förvärven föregående kalenderår uppgick till högst 50 000 mark. Detta belopp motsvarar ungefär 10 000 ECU. Det är motiverat att tillämpa lägsta möjliga gräns eftersom den normala skattesatsen i Finland är hög i jämförelse med andra medlemsstater.

T.ex. ett försäkringsbolag som inte till någon del bedriver skattepliktig verksamhet blir skattskyldig för sina gemenskapsinternas förvärv från andra medlemsstater bara om dessa belopp överskrids. Om försäkringsbolaget till någon del är skattskyldig för sin verksamhet blir det också skattskyldigt för sina gemenskapsinternas förvärv från andra medlemsstater, oberoende av värdet av dessa.

Vad som i mervärdesskattelagen stadgas om användning som berättigar till avdrag och om avdragsgill skatt, tillämpas enligt 133 § 1 mom. mervärdesskattelagen också på användning som berättigar till återbäring och skatt som återbärs, enligt 130 och 131 §§. Därmed gäller den här nämnda beloppsgränsen inte näringsidkare som bedriver verksamhet som berättigar till avdrag enligt 131 §. Dessa näringsidkare blir därmed skattskyldiga för sina gemenskapsinternas varuförvärv oberoende av deras värde. Beloppsgränsen tillämpas däremot på kommuner då dessa inte agerar i egenskap av näringsidkare.

Enligt 26 c § 3 mom. i förslaget skall 2 mom. inte gälla försäljning av nya transportmedel

eller accisbelagda varor. De näringsidkare vilkas verksamhet inte till någon del berättigar till avdrag och de juridiska personer som inte är näringsidkare blir därmed skyldiga att betala skatt på gemenskapsinternas förvärv av dessa varor, oberoende av deras värde. Också privatpersoner blir skyldiga att betala skatt på gemenskapsinternas förvärv av nya transportmedel, oberoende av förvärvets värde. Begreppet nytt transportmedel definieras i 26 d § och begreppet accisbelagda varor i 26 e §.

26 d §. I denna paragraf definieras begreppet nytt transportmedel. Det föreslagna stadgandet bygger på artikel 28a.2 i det sjätte mervärdesskattedirektivet (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG; ändrad genom direktiv 94/5/EEG).

Enligt den föreslagna 26 c § 1 mom. 2 punkten utgör ett köp av ett nytt transportmedel från en annan medlemsstat ett gemenskapsinternt varuförvärv oberoende av vem som har sålt eller köpt transportmedlet. Stadgandena om distansförsäljning i 63 a och 63 b §§ gäller inte nya transportmedel.

26 e §. I denna paragraf definieras begreppet accisbelagda varor. Med accisbelagda varor avses alkohol, alkoholdrycker, tobaksprodukter och mineraloljor. Det föreslagna stadgandet bygger på artikel 28 a.1 c (tillfogad genom direktiv 92/111/EEG) och artikel 33 i det sjätte mervärdesskattedirektivet (ändrad genom direktiv 91/680/EEG).

De näringsidkare vilkas verksamhet inte till någon del berättigar till avdrag och de juridiska personer som inte är näringsidkare blir enligt 26 c § 3 mom. skyldiga att betala skatt på gemenskapsinternas förvärv av accisbelagda varor, oberoende av deras värde. De föreslagna 63 a och 63 b §§ om distansförsäljning tillämpas på försäljning av accisbelagda varor bara om köparen är en privatperson.

26 f §. Enligt artikel 28a.1 a 3 i det sjätte mervärdesskattedirektivet (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG) skall medlemsstaterna bereda de personer som är berättigade till undantag enligt punkt 1 a b (tillfogad genom direktiv 92/111/EEG) en möjlighet att tillämpa det allmänna systemet enligt punkt 1 a 1 (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG).

I möjlighet med ovanstående stadgas i den föreslagna 26 f § att en näringsidkare vars verksamhet inte till någon del berättigar till avdrag eller en juridisk person som inte är näringsidkare av länsskatteverket kan ansöka

om beslut att deras förvärv skall betraktas som gemenskapsinterna förvärv även om deras värde inte överstiger 50 000 mark.

26 g §. Om varor som förvärvats av någon annan juridisk person än en näringsidkare sänds eller transporteras från tredje land och denna juridiska person importerar varorna till någon annan medlemsstat än den till vilken försändelsen eller transporten har anlänt, skall varorna enligt artikel 28 a.3.2 i det sjätte mervärdesskattedirektivet (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG) anses vara sända eller transporterade från den medlemsstat till vilken varorna importerats. Denna medlemsstat måste till importören återbetala den mervärdesskatt som betalats på importen, om importören visar att förvärvet är mervärdesskattepliktigt i den stat dit transporten eller försändelsen anländer.

Med anledning av detta stadgas beskattas t.ex. de offentligrättsliga samfundens köp av varor utanför gemenskapen i varornas destinationsland, om de normala förutsättningarna för att köpen är gemenskapsinterna förvärv uppfylls.

På grund av ovanstående stadgas i den föreslagna 26 g § att en vara på det sätt som avses i 26 a § 1 mom. anses ha transporterats från en medlemsstat också då transporten inleds utanför gemenskapen och upphör i en annan medlemsstat än den till vilken varorna har importerats, om importören är en juridisk person som inte är näringsidkare. Om en sådan person alltså till Finland transporterar varor som den köpt från ett land utanför gemenskapen men importerat till en annan medlemsstat, anses den ha gjort ett gemenskapsinternt förvärv i Finland, om förutsättningarna enligt 26 c § blir uppfyllda. Då kan den juridiska personen av importstaten ansöka om återbäring av den mervärdesskatt han betalt där.

I den föreslagna 133 b § stadgas om återbetalning av importskatt åt andra juridiska personer än näringsidkare i det fall att en vara importerats till Finland och exporteras till en annan medlemsstat.

På näringsidkare tillämpas stadgandena i 18 a § 2 punkten och 26 a § 2 mom. 2 punkten, vilket innebär att en överföring av en vara till en annan medlemsstat jämföras med försäljning och gemenskapsinterna förvärv.

4 kap. Undantag från skattepliktigheten för försäljning

31 a §. Företagen inom byggnadsbranschen köper ofta gamla fastigheter och iståndsätter dem för försäljning samt bygger nya byggnader för att hyra ut dem. Utan ett specialstadgande skulle de efter den föreslagna ändringen av 22 § bli tvungna att betala skatt på uppförandet av sådana byggnader bara om förutsättningarna enligt 32 § för beskattning av eget bruk av tjänster som avser fastighetsinnehav blir uppfyllda.

För att förfarandet skall vara neutralt och klart bör på byggnadsföretag tillämpas samma regler i alla olika situationer av beskattning av eget bruk i samband med byggande. Därför föreslås att byggnadsföretagen skall betala skatt oberoende av de beloppsgränser som anges i 32 §, också då de utför tjänster för den skattefria näringsverksamheten. Därmed sker ingen förändring i behandlingen av byggnadsföretag i beskattningshänseende. Ett stadgande om saken finns intaget i 31 a § i lagförslaget.

43 §. Både enligt den gällande mervärdesskattelagen och enligt det sjätte mervärdesskattedirektivet berörs värdepappershandeln inte av beskattningen. I mervärdesskattelagen ingår stadganden om handel med värdepapper i 42 § 1 mom. 6 punkten och 3 mom. samt i 43 §. Motsvarande stadganden i direktivet ingår i artikel 13.B d 5.

Definitionerna av värdepappershandel i mervärdesskattelagen respektive direktivet avviker från varandra däri att i mervärdesskattelagen har försäljning av aktier eller andelar som hänför sig till fastigheter inte lämnats utanför begreppet värdepappershandel. Enligt 43 § i lagen är det bara för förmedling av aktier i bostads- och fastighetsbolag som skattefrihet inte gäller. För enhetlighetens skull föreslås lagens 43 § bli justerad så att inte heller försäljning av aktier som hänför sig till fastigheter betraktas som finansiella tjänster enligt lagen. Detta är en lagteknisk ändring, försäljningen av sådana värdepapper förblir skattefri med stöd av 29 §, som gäller överlåtelse av fastigheter.

45 §. Enligt den gällande mervärdesskattelagen är honorar befriade från skatt delvis av kulturpolitiska och delvis av administrativa skäl. Honorar har jämförts med lön.

Enligt 45 § 1 mom. 1 punkten betalas skatt inte på honorar till utövande konstnärer eller

till andra offentligt uppträdande eller till idrottsmän. Till utövande konstnärer räknas t.ex. sångare, musiker, skådespelare och recitatörer. Andra offentligt uppträdande är t.ex. föredragshållare och speakers.

Enligt 1 mom. 2 punkten betalas skatt inte heller på förmedling av sådana uppträdande som nämns i 1 punkten. T.ex. en programbyrås förmedling av sådana uppträdande som finns på dess lönelistor är skattefri enligt detta stadgande. Med förmedling av uppträdande avses också att en programbyrå eller ett annat motsvarande företag i eget namn säljer en föreställning till den som anordnar ett evenemang. Detta stadgande behövs för att säkerställa att behandlingen av konstnärsframträdanden blir neutral vid beskattningen. Skattefriheten gäller också förmedling av uppträdande som fungerar som självständiga yrkesutövare.

Honorar är skattepliktiga enligt de allmänna bestämmelserna i det sjätte mervärdesskattedirektivet. Enligt artikel 28.3 b och bilaga F, punkt 2 kan en medlemsstat dock under en övergångsperiod fortsätta med skattefriheten för tjänster av författare, konstnärer och uppträdande. Finland har i anslutningsavtalet fått en motsvarande rätt. De nuvarande medlemsstaterna kan tillämpa skattefriheten till dess gemenskapen enhälligt beslutar att slopa den. För Finlands del gäller undantaget så länge någon av de nuvarande medlemsstaterna tillämpar samma befrielse från skatt.

Finland har i anslutningsavtalet beviljats rätt att från skatt befria tjänster av författare, konstnärer och uppträdande. Skattefriheten för honorar enligt mervärdesskattelagen är till vissa delar mera omfattande än enligt den i avtalet beviljade rätten.

Enligt 45 § 1 mom. 2 punkten mervärdesskattelagen gäller skattefriheten bl.a. förmedling av konstnärer och andra uppträdande vilka fungerar som självständiga företag. Förmedlingstjänster är inte sådana tjänster sålda av konstnärer och uppträdande som avses i direktivet och anslutningsavtalet. Därför föreslås lagrummet bli ändrat så att förmedling av konstnärer och uppträdande vilka fungerar som självständiga företag blir skattepliktig enligt lagens allmänna stadganden.

Ändringen genomförs så att uttrycket ”förmedling av uppträdande” i 45 § 1 mom. 2 punkten ersätts med uttrycket ”försäljning av framträdanden till arrangören av ett evene-

mang”. Programbyråer och andra motsvarande företag blir då skattskyldiga för förmedling av sådana uppträdande som inte finns på deras lönelistor. Förmedlingen av de uppträdande som finns på programbyråernas lönelistor betraktas som försäljning av ett sådant framträdande som avses i förslaget, och förblir därmed skattefri. Det är också fråga om skattefri försäljning av ett framträdande i det fall att den uppträdande utövar sin verksamhet i bolagsform. Som sådan försäljning av ett framträdande till arrangören av ett evenemang i enlighet med förslaget betraktas också försäljning av ett framträdande till det företag som sänder ett televisions- eller radioprogram.

46 a §. Enligt den gällande mervärdesskattelagen fastställs skattskyldigheten för sammanslutningar av juridiska eller fysiska personer som bedriver skattefri verksamhet i regel på basis av lagens allmänna stadganden. En sådan sammanslutning är skyldig att betala skatt på försäljning av skattepliktiga varor och tjänster till sina medlemmar eller delägare, om verksamheten är rörelsemässig. Verksamhet i liten skala som endast riktar sig till sammanslutningens delägare till självkostnadspris anses i allmänhet inte vara rörelsemässig, om den inte är nära förknippad med en rörelse. Enligt 4 § i den gällande mervärdesskattelagen är allmännyttiga samfund i regel inte skattskyldiga för varor och tjänster som de överlåtit åt sina medlemmar. Med stöd av 49 och 50 §§ har vissa samfund och sammanslutningar av primärproducenter befriats från skatt.

I den föreslagna 46 a § stadgas om skattefrihet för sammanslutningar av näringsidkare som bedriver skattefri hälso- och sjukvårdsverksamhet. Enligt paragrafen behöver skatt inte betalas på försäljning av en tjänst, om säljaren är ett samfund eller en sammanslutning uteslutande bildat av näringsidkare som bedriver skattefri hälso- eller sjukvårdsverksamhet, när det till självkostnadspris enbart till sina delägare eller medlemmar säljer sådana administrativa tjänster och uthyrningstjänster som dessa behöver för att bedriva sin skattefria verksamhet. Stadgandet bygger på artikel 13.A 1 f i det sjätte mervärdesskattedirektivet.

För att snedvridning av konkurrensen skall kunna förhindras gäller skattefriheten bara administrativa tjänster och uthyrningstjänster som sammanslutningen säljer åt sina delägare. Med administrativa tjänster avses t.ex. bokförings- och personaltjänster.

En sammanslutning kunde vara antingen ett samfund eller någon annan sammanslutning. Bolagsformen saknar betydelse. Skattefriheten gäller därmed också verksamhet som bedrivs i aktiebolagsform.

Sammanslutningen kunde sälja sina tjänster endast åt sina delägare eller medlemmar. Den kan därmed inte ens i liten skala sälja tjänster till utomstående.

Enligt stadgandet gäller skattefriheten bara försäljning av tjänster. Försäljningen av varor är skattepliktig enligt lagens allmänna stadganden.

En förutsättning för skattefriheten är att försäljningen sker till självkostnadspris. Sammanslutningen kunde därmed av sina delägare eller medlemmar debitera bara de direkta och indirekta kostnaderna för verksamheten. I försäljningspriset kan inte ingå någon vinstmarginal.

Om sammanslutningen inte uppfyller de i stadgandet uppräknade förutsättningarna för skattefrihet blir det skattskyldigt för all sin verksamhet enligt de allmänna stadgandena.

57 §. Inhemsk bränslen stöds av energipolitiska skäl via mervärdesbeskattningen. Detta har genomförts så att försäljningen har gjorts skattefri och att de viktigaste användarna av inhemska bränslen under vissa förutsättningar beviljas ett kalkylerat avdrag från bränslets skattefria inköpspris. Genom skattestödet vill man trygga de inhemska bränslenas konkurrensförmåga i förhållande till stenkol. Stödet har också varit avsett att stöda produktionen av fjärrvärme.

Enligt 57 § i den gällande mervärdesskattelagen betalas inte skatt på försäljning av brännstov och torvförädlingsprodukter som allmänt används som bränsle, brännflis, brännvedsbriketter och industriavfall som allmänt utnyttjas som bränsle. Också försäljningen av klabbar och småved är skattefri, dock inte vid försäljning i förpackning eller annars i minutförsäljningspartier. Den som säljer inhemska bränslen har med stöd av 131 § rätt att få återbäring för de skatter som ingår i hans anskaffningar av produktionsinsatser.

Enligt 110 § mervärdesskattelagen har den som köper brännstov och torvförädlingsprodukter, brännflis, brännvedsbriketter samt industriavfall rätt att under de förutsättningar som nämns i lagrummet göra ett kalkylerat avdrag på 18 % från bränslets skattefria inköpspris eller importvärde.

I det sjätte mervärdesskattedirektivet ingår inte bestämmelser motsvarande lagens specialstadganden om skattefrihet för inhemska bränslen eller om ett kalkylerat avdrag.

För att samordna mervärdesskattelagen med EG-bestämmelserna måste vi slopa skattestödet för inhemska bränslen. Därför föreslås 57 § mervärdesskattelagen bli upphävd. Bortfallet av mervärdesskattestödet för inhemska bränslen föreslås bli kompenserat genom åtgärder som hänför sig till accisbeskattning (reg. prop. 237/1994 rd.).

58 §. Enligt den gällande 58 § mervärdesskattelagen betalas inte skatt på försäljning eller uthyrning av luftfartyg med en högsta tillåtna flygvikt på över 1 600 kilogram eller på försäljning av arbetsprestationer som hänför sig till sådana luftfartyg och till varor som för reparation har lösgjorts från dem eller av varor som används i arbetet och i samband med det monteras på luftfartyget.

Enligt artikel 15 i det sjätte mervärdesskattedirektivet (ändrad genom direktiven 91/680/EEG och 92/111/EEG) skall skattefrihet beviljas för överlåtelse av luftfartyg för att användas av flygbolag som arbetar mot ersättning huvudsakligen på internationella linjer, och för ändringsarbeten, reparation, service, chartring och uthyrning av sådana luftfartyg samt för överlåtelse, uthyrning, reparation och service av varor som används i sådana luftfartyg.

Det föreslås att mervärdesskattelagen ändras för att motsvara bestämmelserna i det sjätte mervärdesskattedirektivet. Om skattefrihet för luftfartyg samt deras reservdelar och utrustning stadgas i stället för i 58 § i 70 § 8 punkten. Om skattefrihet för uthyrning av luftfartyg och för arbetsprestationer på dem stadgas i 71 § 4 punkten.

59 §. Enligt 59 § 4 punkten i den gällande lagen skall skatt inte betalas på försäljning av tjänster i samband med automatisk databehandling eller tjänster som avser planering eller programmering av automatiska databehandlingssystem eller datorprogram till kredit- eller finansieringsinstitut eller till den som bedriver försäkringsverksamhet, om tjänsten huvudsakligen skall användas inom skattefri finansierings- eller försäkringsverksamhet.

I det sjätte mervärdesskattedirektivet ingår inget stadgande om skattefrihet för ADB-tjänster som används inom finansierings- och försäkringsverksamhet. Den i artikel 13.B a

och d fastställda skattefriheten för försäkringsverksamhet och finansiell verksamhet gäller inte varor och tjänster som köps för verksamheten. De produktionsinsatser som används inom den skattefria verksamheten skall enligt de allmänna bestämmelserna köpas till skattepliktigt pris utan avdragsrätt.

Genom mervärdesskattelagens stadgande om skattefrihet för ADB-tjänster som används inom finansierings- och försäkringsverksamhet har man strävat att uppnå förvärvsneutralitet mellan självproducerade och köpta ADB-tjänster, och därmed förhindra eventuella av mervärdesbeskattningen framkallade förändringar i finansinstitutens och försäkringsanstalternas samarbetsstrukturer. Direktivet möjliggör dock inte en sådan skattefrihet, varför skattefriheten föreslås bli slopad.

Finansinstitutet och försäkringsanstalterna kan också i fortsättningen skattefritt köpa ADB-tjänster av sådana serviceföretag där de har bestämmanderätten med stöd av 13 a § mervärdesskattelagen, om dessa företag hör till samma grupp av skattskyldiga som finansinstitutet eller försäkringsanstalten.

I den gällande mervärdesskattelagen ingår inga specialstadganden om försäljning av guld, utan sådan försäljning är skattepliktig enligt lagens allmänna regler.

Enligt artikel 15.1.11 i det sjätte mervärdesskattedirektivet är överlåtelse av guld till centralbankerna befriade från skatt. Enligt artikel 17.3 b är skattefriheten förknippad med rätt att dra av eller få återbäring för den skatt som ingår i anskaffningar för verksamheten.

I syfte att förenhetliga mervärdesskattelagen med direktivets bestämmelser föreslås att försäljningen av guld till centralbanken skall bli skattefri. Ett stadgande om saken ingår i 54 § 4 punkten i lagförslaget.

Skattefriheten gäller försäljning av guld, inte bara till Finlands Bank utan också till de andra gemenskapsländernas centralbanker. Till skattepliktigt pris köpta insatser som används vid försäljningen berättigar enligt 131 § i förslaget till återbäring. Centralbanken kan också importera guld skattefritt med stöd av 94 § 8 punkten i lagförslaget.

60 §. Enligt 60 § i den gällande lagen behöver en person vars arbets- och funktionsförmåga har nedgått med minst 70 % inte betala skatt på verksamhet som enbart omfattar försäljning av varor som han själv har tillverkat eller arbete som han själv har utfört. En förutsätt-

ning för skattefriheten är att han inte i verksamheten anlitar andra medhjälpare än maken eller avkomlingar som inte har fyllt 18 år och högst en annan person.

I det sjätte mervärdesskattedirektivet ingår inga permanenta bestämmelser om skattefrihet för verksamhet som utövas av invalider. Dessa skall därmed betala skatt för sin näringsverksamhet enligt direktivets allmänna regler.

I artikel 28.3 b i direktivet och i bilaga F, punkt 7 har de nuvarande medlemsstaterna rätt att under en övergångsperiod bibehålla skattefriheten för verksamhet som bedrivs av blinda, så länge befrielsen inte leder till väsentlig snedvridning av konkurrensen. I anslutningsavtalet har Finland beviljats rätt att befria motsvarande transaktioner från skatt så länge som någon av de nuvarande medlemsstaterna tillämpar samma befrielse. Kommissionen har föreslagit att direktivet skall ändras så att medlemsstaterna skall beviljas bestående rätt att enligt prövning befria verksamhet som bedrivs av blinda från skatt (COM/92/215).

Direktivet ger inte möjlighet att bibehålla skattefriheten för verksamhet som bedrivs av invalider. Finland har dock på basis av anslutningsavtalet rätt att besluta om skattefrihet för verksamhet som bedrivs av blinda. Därför föreslås 60 § mervärdesskattelagen bli ändrad så att den enbart gäller blinda. Övriga förutsättningar enligt stadgandet förblir oförändrade.

62 §. Enligt 62 § mervärdesskattelagen är överlåtelse av varor och tjänster i samband med företagsarrangemang skattefria. Den som fortsätter med verksamheten har inte heller avdragsrätt. Om mottagaren senare tar varor som med stöd av lagrummet har anskaffats skattefritt i annat bruk än sådant som berättigar till avdrag, skall han betala skatt enligt stadgandena om eget bruk.

Ovan har det föreslagits att 21 och 22 §§ om eget bruk skall ändras så att en förutsättning för beskattningen är att avdrag har kunnat göras för den köpta varan eller tjänsten. Efter ändringen uppstår vid företagsarrangemang inte längre för mottagarens del en skattskyldighet för varor och tjänster som tagits i eget bruk, på basis av de allmänna stadgandena om eget bruk. För att fortsätta nuvarande praxis föreslås att i 62 § 4 mom. intas ett uttryckligt stadgande om dessa fall.

5 kap. Försäljning och gemenskapsinterna förvärv i Finland

63 §. Enligt artikel 8.1 a i det sjätte mervärdesskattedirektivet (ändrad genom direktiv 91/680/EEG) skall som varornas överlåtelseort då det gäller varor som sänts eller transporterats av överlåtaren, mottagaren eller tredje person betraktas den ort där varorna befinner sig vid den tidpunkten när transporten eller sändningen till mottagaren påbörjas.

Om överlåtaren eller någon annan för hans räkning installerar eller monterar varorna, med eller utan provkörning, anses som överlåtelseort den ort där installationen eller monteringen sker. Om installationen eller monteringen sker i en annan medlemsstat än i överlåtarens stat, skall den medlemsstat där installationen eller monteringen sker vidta nödvändiga åtgärder för att undvika dubbelbeskattning där.

I artikel 8.2 (ändrad genom direktiv 91/680/EEG) i direktivet sägs att om den ort där sändningen eller transporten av varan påbörjas finns i en tredje stat, skall överlåtelseorten för den importör som nämns i artikel 21.2 (28 g; ändrad genom direktiv 91/680/EEG) med avsteg från artikel 8.1 a, och orten för eventuella överlåtelser i efterhand anses ligga i den medlemsstat dit varorna importerats.

Enligt artikel 8.1 b i direktivet skall som överlåtelseort för sådana varor som inte sänds eller transporteras betraktas den ort där varorna befinner sig när de överläts.

Enligt 63 § 1 mom. i den gällande mervärdesskattelagen har en vara sålts i Finland om den finns här i landet vid överlåtelsen till köparen. Enligt 2 mom. 1 punkten har en vara som skall transporteras till köparen sålts i Finland för det första om varan finns här i landet när säljaren eller någon annan inleder transporten. En vara som skall transporteras till köparen har enligt 2 punkten också sålts i Finland om varan inte finns här i landet när transporten börjar, men säljaren för in den i landet för att överlåta den här.

Nu föreslås att 63 § 2 mom. mervärdesskattelagen ändras för det första så att till huvudregeln om försäljningsland för en vara som transporteras till köparen fogas en hänvisning till de undantag som införs i paragrafens 3 mom. samt i 63 a och 63 b §§. I 3 mom. stadgas om försäljningsland för varor som installeras

på åtgärd av säljaren och i 63 a och 63 b §§ om försäljningsland vid distansförsäljning.

Stadgandet i 63 § 2 mom. mervärdesskattelagen om varor som importerats av säljaren föreslås också bli preciserat. Begreppet import innebär om Finland går med i den inre marknaden, bara varor som förs in från länder utanför gemenskapen. En vara anses ha sålts i Finland också om den befinner sig utanför gemenskapen när transporten inleds, om säljaren för in den i Finland för försäljning. Försäljningen sker således i detta fall i Finland om importen enligt 86 a § har skett i Finland.

Som ett nytt 3 mom. föreslås bli intaget ett stadgande om försäljningsland för varor som säljaren installerar eller monterar. Försäljningen av sådana varor sker i Finland om installationen eller monteringen sker i Finland. Stadgandet gäller bara varor som transporteras från en medlemsstat till en annan. Så kan man förhindra dubbelbeskattning i de fall då en icke skattskyldig köpare importerar de varor som skall installeras. Om säljaren importerar de varor som skall installeras, tillämpas 2 mom.

Om transporten av de varor som skall säljas börjar i Finland och säljaren installerar varorna i en annan medlemsstat, sker försäljningen av varorna inte i Finland, eftersom 3 mom. i egenskap av specialstadgande åsidosätter 2 mom.

63 a §. Artikel 28 a.B i det sjätte mervärdesskattedirektivet (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG) innehåller ett undantag till regeln om varornas överlåtelseort i artikel 8.1 a (ändrad genom direktiv 91/680/EEG) och 8.2 (ändrad genom direktiv 91/680/EEG). Undantaget gäller s.k. distansförsäljning av varor från en medlemsstat till en annan åt privatpersoner eller motsvarande personer. Sådan försäljning beskattas med avvikelse från huvudregeln i transportens destinationsland, om försäljningsvärdet överskrider den gräns som uppställts av den medlemsstat som är destinationsland. Bestämmelsen förhindrar att distansförsäljningen flyttas så att den sker från de medlemsstater där skattesatsen är lägst.

Enligt artikel 28 b.B 1 i direktivet anses som överlåtelseort för varor som överlåtaren eller någon annan för hans räkning har sänt eller transporterat från en annan medlemsstat än den dit försändelsen eller transporten anländer, den ort där varorna finns när försändelsen eller transporten anländer till köparen, om följande förutsättningar uppfylls:

— Varorna överläts åt en näringsidkare eller åt en juridisk person som inte är näringsidkare, som är berättigad till undantag enligt artikel 28 a.1 a 2 (ändrad genom direktivet 92/111/EEG), eller åt vilken som helst annan person som inte är näringsidkare.

— Varorna är andra varor än nya transportmedel eller varor som säljs som installerade eller monterade.

Om varorna sänds eller transporteras från tredje land och på åtgärd av överlåtaren importerats till en annan medlemsstat än den i vilken försändelsen eller transporten anländer till köparen, skall de anses vara sända eller transporterade från den medlemsstat dit de importerats.

Enligt artikel 28 b.B 2.1 i direktivet skall, om de överlåtna varorna är andra varor än accisbelagda varor, 1 punkten dock inte tillämpas på överlåtelser av sådana varor som sänds eller transporteras till samma medlemsstat,

— om deras sammanlagda värde under kalenderåret utan mervärdesskatt uppgår högst till ett belopp i nationell valuta motsvarande 100 000 ECU, och

— om det sammanlagda värdet av överlåtelser av andra varor än sådana som är accisbelagda under de förutsättningar som nämns i 1 punkten under föregående kalenderår utan mervärdesskatt uppgår högst till ett belopp i nationell valuta motsvarande 100 000 ECU.

Den medlemsstat inom vars område varorna finns när försändelsen eller transporten anländer till köparen kan begränsa de ovan nämnda gränsvärdena till ett belopp i nationell valuta motsvarande 35 000 ECU, om den befarar att gränsen på 100 000 ECU ovan skulle leda till en allvarlig snedvridning av konkurrensförutsättningarna. De medlemsstater som utnyttjar denna möjlighet skall vidta behövliga åtgärder för att meddela detta till de behöriga myndigheterna i den medlemsstat från vilken varorna sänds eller transporteras.

Enligt artikel 28 b.B 3 i direktivet skall den medlemsstat på vars område varorna finns när sändningen eller transporten inleds, bevilja de skattskyldiga som utför överlåtelser av sådana varor på vilka bestämmelserna i punkt 2 kan tillämpas, rätt att välja hur överlåtelseorten skall fastställas i enlighet med punkt 1.

I enlighet med ovanstående föreslås att till mervärdesskattelagen fogas en ny 63 a §, som

gäller försäljningsland vid distansförsäljning från en annan medlemsstat till Finland. I den föreslagna 63 b § stadgas om distansförsäljning från Finland till andra medlemsstater.

Varuförsäljningen anses enligt 1 mom. ske i Finland också då säljaren eller någon annan för säljarens räkning transporterar varan från en annan medlemsstat till Finland. Varan anses ha blivit transporterad från en annan medlemsstat också om transporten börjar utanför gemenskapen men transporteras via den medlemsstat till vilken varan har importerats.

Stadgandet om distansförsäljning tillämpas enligt 2 mom. bara om den som köper varan är en person vars förvärv inte utgör ett gemenskapsinternt förvärv. Om den som köper varan är skattskyldig anses försäljningen inte ske i Finland, men köparen är skyldig att betala skatt för ett gemenskapsinternt förvärv i Finland.

Då det gäller accisbelagda varor tillämpas stadgandet om distansförsäljning enligt 2 mom. bara om köparen är en privatperson. I andra fall beskattas ett förvärv av accisbelagda varor som ett gemenskapsinternt förvärv i Finland.

Stadgandet om distansförsäljning tillämpas enligt 3 mom. inte till den del som den i 1 och 2 mom. nämnda försäljningen uppgår till högst 200 000 mark per kalenderår utan skattens andel, om denna försäljning under föregående kalenderår sammanlagt har uppgått till högst 200 000 mark. Här inräknas inte försäljning av nya transportmedel, försäljning av varor som säljaren installerar eller monterar i Finland eller försäljning av accisbelagda varor. Om värdet av en näringsidkares distansförsäljning till Finland något kalenderår har överstigit 200 000 mark anses distansförsäljningen till Finland under följande kalenderår ske i Finland, oberoende av försäljningens värde.

Det ovan nämnda beloppet motsvarar ca 35 000 ECU. Det är motiverat att tillämpa lägsta möjliga gräns för att förhindra allvarliga snedvridningar av konkurrensförutsättningarna, med beaktande av att den normala skattesatsen i Finland är hög i jämförelse med andra medlemsstater.

Enligt 4 mom. skall dock stadgandet om distansförsäljning tillämpas oberoende av försäljningens värde, om säljaren till skattemyndigheterna i det land från vilket transporten utgår har gjort en ansökan om att distansförsäljningen skall beskattas i det land där trans-

porten upphör i stället för i det land där den inleds. Säljaren kunde alltså vid distansförsäljning till Finland välja Finland som beskattningsland även om försäljningens värde understiger 200 000 mark.

Enligt 5 mom. tillämpas paragrafen inte på försäljning av nya transportmedel eller på varor som säljaren installerar eller monterar. Förvärv av nya transportmedel som transporteras till Finland från en annan medlemsstat beskattas alltid som gemenskapsinterna förvärv i Finland, oberoende av vem köparen och säljaren är. Varor som säljaren installerar eller monterar i Finland beskattas för sin del med stöd av 63 § 3 mom. som försäljning i Finland.

Paragrafen tillämpas enligt 6 mom. på försäljning av accisbelagda varor endast om köparen är en privatperson. Distansförsäljning av accisbelagda varor till privatpersoner i Finland beskattas i Finland oberoende av försäljningens värde.

63 b §. Här föreslås att till mervärdesskattelagen fogas en ny 63 b §, med stadganden om försäljningsland vid distansförsäljning från Finland till andra medlemsländer. Förslaget bygger på artikel 28 b.B i det sjätte mervärdesskattedirektivet (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG).

Försäljningen av en vara anses enligt 1 mom. inte ske i Finland om säljaren eller någon annan för hans räkning transporterar varan från Finland till en annan medlemsstat. Detta tillämpas enligt 2 mom. bara om köparen är en sådan instans vars förvärv inte enligt bestämmelserna i det sjätte mervärdesskattedirektivet utgör ett mervärdesskattepliktigt gemenskapsinternt förvärv.

Paragrafen tillämpas enligt 3 mom. bara till den del som distansförsäljningarna till den stat där transporten upphör per kalenderår överstiger den nedre gräns som tillämpas i medlemsstaten i fråga, om det sammanlagda värdet av denna försäljning under föregående kalenderår högst har uppgått till den undre gränsen. Denna undre gräns kan enligt artikel 28 b.B 2 i det sjätte mervärdesskattedirektivet vara ett belopp i nationell valuta motsvarande antingen 100 000 eller 35 000 ECU.

Till den del som näringsidkarens ovan nämnda distansförsäljning från Finland till en annan medlemsstat överstiger den nedre gräns som tillämpas i medlemsstaten i fråga beskattas försäljningen inte i Finland. Om distansförsälj-

ningens sammanlagda värde något kalenderår har överstigit den nedre gränsen i fråga beskattas försäljningen under följande kalenderår inte till någon del i Finland.

Försäljningen beskattas inte heller i Finland om näringsidkaren har gjort en ansökan om saken till länsskatteverket. Enligt 6 mom. skall länsskatteverket på ansökan av säljaren besluta att den i paragrafen nämnda distansförsäljningen inte beskattas i Finland utan i stället i det land där transporten upphör, även om försäljningens värde blir under den nedre gräns som tillämpas i staten i fråga. Ansökan kunde gälla en eller flera medlemsstater.

Paragrafen tillämpas inte på försäljning av nya transportmedel eller av varor som säljaren i den stat där transporten upphör installerar eller monterar. Paragrafen tillämpas på försäljning av accisbelagda varor bara om köparen är en privatperson. Härvid tillämpas paragrafen oberoende av försäljningens värde.

63 c §. I artikel 8.1 c i det sjätte mervärdesskattedirektivet (ändrad genom direktiv 92/111/EEG) sägs att om en vara överläts på ett fartyg, luftfartyg eller tåg på en passagerartransportsträcka inom gemenskapen betraktas som överlåtelseort den ort från vilken passagerartransporten avgått. I bestämmelsen definieras också vad som avses med passagerartransportsträcka inom gemenskapen och avgångsort respektive ankomstort för passagerartransporten.

Till mervärdesskattelagen föreslås bli fogad en ny 63 c § med stadganden om försäljningsland för varor som säljs ombord på fartyg, luftfartyg eller tåg under passagerartransporter inom gemenskapen. Sådan försäljning anses ske i Finland bara om transporten avgår härifrån. Om transporten inte avgår från Finland, beskattas varor som säljs ombord under passagerartransporter inom gemenskapen inte i Finland. Detta stadgande är ett specialstadgande och därmed primärt i förhållande till 63 § 1 mom.

Med persontransporter inom gemenskapen avses enligt 2 mom. transporter mellan avgångs- och destinationsorten utan uppehåll utanför gemenskapen. Återtransporten betraktas som en separat transport.

Med persontransportens avgångsort avses enligt 3 mom. den ort där passagerare första gången kan gå ombord på transportmedlet inom gemenskapens område, oberoende av om transporten har börjat utanför gemenskapen.

Med persontransportens destinationsort avses åter den ort där passagerare sista gången kan stiga av transportmedlet inom gemenskapens område, oberoende av om transporten fortsätter utanför gemenskapen.

Om t.ex. ett flygplan transporterar passagerare från Helsingfors till New York så att det mellanlandar i London, där passagerare kan lämna planet, anses transporten från Helsingfors till London utgöra en persontransport inom gemenskapen, och de varor som sålts på den sträckan har då sålts i Finland.

Denna försäljning blir dock skattefri till de delar som anges i 70 a § i lagförslaget.

Om transportmedlet mellan avgångs- och destinationsorten gör uppehåll utanför gemenskapen, betraktas enligt 4 mom. som destinationsort för transporten före uppehållet den sista destinationsorten inom gemenskapen och som avgångsort för transporten efter uppehållet den första avgångsorten inom gemenskapen.

Om t.ex. det ovan nämnda flygplanet före det kommer till London landar utanför gemenskapen är det inte frågan om en persontransport inom gemenskapen.

63 d §. Enligt artikel 28 b.A 1 i det sjätte mervärdesskattedirektivet (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG) anses som förvärvsort för ett gemenskapsinternt varuförvärv den ort på vilken varorna finns när försändelsen eller transporten anländer till förvärvaren.

Till mervärdesskattelagen föreslås bli fogad en ny 63 d § med stadganden om när ett gemenskapsinternt förvärv anses ha skett i Finland. Detta stadgande kompletteras av den föreslagna 63 e §.

63 e §. Enligt artikel 28 b.A 2 i det sjätte mervärdesskattedirektivet (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG; ändrad genom direktiv 92/111/EEG) skall förvärvsorten för ett gemenskapsinternt förvärv enligt artikel 28 a.1 a (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG; ändrad genom direktiv 92/111/EEG) dock anses vara belägen inom den medlemsstat från vilken förvärvaren har fått det mervärdesskatte-nummer som han har använt för förvärvet, om inte förvärvaren visar att förvärvet har beskattats enligt punkt 1. Bestämmelserna i denna punkt utgör inte hinder för tillämpning av punkt 1.

Med andra ord, om den stat där transporten upphör och den medlemsstat som har givit det mervärdesskatte-nummer som köparen har an-

vänt vid förvärvet är olika stater, anses förvärvet ske i båda staterna, om inte köparen visar att förvärvet har beskattats i den stat där transporten upphörde. Dubbelbeskattning förhindras genom bestämmelsen i direktivets artikel 28 b.A 2.2, där det sägs att om ett förvärv har beskattats i den stat dit varuförsändelsen eller transporten anlant efter det att förvärvet har beskattats i enlighet med punkt 1, skall skattegrunden minskas i motsvarande mån i den medlemsstat som givit det mervärdesskatte-nummer som förvärvaren har använt vid förvärvet.

På grund av ovanstående föreslås att till mervärdesskattelagen fogas en ny 63 e §, enligt vilken ett gemenskapsinternt förvärv anses ske i Finland även då köparen vid förvärvet har använt ett i Finland givet mervärdesskatte-nummer och varutransporten har börjat i en annan medlemsstat. Detta tillämpas dock inte om köparen visar att det gemenskapsinterna förvärvet har beskattats i den stat där varutransporten upphörde.

Om skatt på ett gemenskapsinternt varuförvärv betalas i den stat där varutransporten upphörde först efter det att skatt har betalats i Finland på grund av registreringen, kan felet korrigeras på det sätt som stadgas i 191 §.

Den här föreslagna paragrafen kompletteras av den föreslagna 63 f §, enligt vilken ett gemenskapsinternt varuförvärv anses ha blivit beskattat i den stat där varutransporten upphörde också vid s.k. trepartsaffärer, om vissa förutsättningar uppfylls.

63 f §. Enligt artikel 28 b.A 2.3 i det sjätte mervärdesskattedirektivet (tillfogad genom direktiv 92/111/EEG) anses vid tillämpning av punkt A 2.1 ett gemenskapsinternt förvärv ha blivit beskattat i enlighet med punkt 1 i den stat där varutransporten upphörde, om följande förutsättningar uppfylls:

— förvärvaren visar att han gjort det gemenskapsinterna förvärvet för en sådan senare överlåtelse i den stat där varutransporten upphörde för vilken det har bestämts att mottagaren är skattskyldig i enlighet med artikel 28 c.E 3 (ändrad genom direktiv 92/111/EEG),

— förvärvaren har uppfyllt sin anmälnings-skyldighet enligt den sista strecksatsen i artikel 22.6 b (28 h; tillfogad genom direktiv 92/111/EEG).

Stadgandet gäller s.k. trepartsförsäljning.

Med trepartsförsäljning avses de fall då en var säljs två gånger i följd, så att den direkt i samband med den första försäljningen transporterats från den första säljaren till den andra köparen från en medlemsstat till en annan. Då blir den första köparen skattskyldig för varan som ett gemenskapsinternt förvärv och för vidareförsäljningen av varan i den stat där transporten upphör.

Genom de ovan nämnda bestämmelserna i det sjätte mervärdesskattedirektivet förenklas situationen så att en köpare som varken har hemort eller ett fast driftställe i den stat där varutransporten upphör inte behöver registrera sig i den staten eller skaffa sig ett skatteombud där. Detta har genomförts så att den andra köparen är skyldig att betala skatt på den första köparens försäljning om denna andra köpare är en näringsidkare eller en juridisk person som inte är näringsidkare och finns upptagen i registret över mervärdesskattskyldiga i den stat där transporten upphörde. En ytterligare förutsättning är att den första köparen på försäljningsverifikationen beträffande sin egen försäljning har gjort en anteckning om trepartsaffären och övriga anteckningar som avses i artikel 22.3 (28 h; ändrad genom direktiv 91/680/EEG; 92/111/EEG). Om det inte fanns särskilda stadganden skulle den första köparen bli skyldig att betala skatt på det gemenskapsinterna förvärvet och på vidareförsäljningen av varan i den stat där transporten upphör.

Det gemenskapsinterna förvärvet beskattas då enligt den nu aktuella artikel 28 b.A 2.3 inte heller i den medlemsstat som har givit det mervärdesskattenummer som den första köparen har använt vid sitt förvärv.

På grund av ovanstående föreslås att i mervärdesskattelagen intas en ny 63 f §, enligt vilken ett gemenskapsinternt varuförvärv vid en trepartsaffär anses ha blivit beskattat i enlighet med 63 e § i den stat där varutransporten upphörde, om köparen på verifikationen beträffande vidareförsäljningen har gjort anteckningar enligt 209 a § 3 mom. eller motsvarande anteckningar och avgett en sammandragsdeklaration enligt 162 b §. Med andra ord anses det gemenskapsinterna förvärvet under dessa förutsättningar inte ha gjorts i Finland även om köparen vid förvärvet har använt det mervärdesskattenummer han fått i Finland.

I den föreslagna 72 g § stadgas om skattefri-

het för gemenskapsinterna förvärv vid trepartsaffär där varan transporterats till Finland.

64 §. I 64 § i den gällande mervärdesskattelagen fastställs i vilket land en tjänst har sålts då det gäller andra tjänster än de som finns uppräknade i 65 — 68 §§. Paragrafen föreslås bli ändrad så att den inte heller gäller tjänster som avses i 69 §. I den föreslagna 69 § stadgas om försäljningslandet för förmedlingstjänster. Före paragrafen föreslås också bli intagen en ny rubrik, Allmänt stadgande om försäljning av tjänster.

Försäljningslandet för resebyråtjänster bestäms i enlighet med huvudregeln i 64 § 1 mom. En resebyråtjänst har sålts i Finland, om de överläts från ett här i landet befintligt fast driftställe. Om en tjänst inte kan anses ha överlåtits från något fast driftställe, har tjänsten sålts i Finland om säljaren har sin hemort här.

Enligt 64 § 3 mom. i den gällande mervärdesskattelagen anses tjänster som avser uthyrning av transportmateriel utan hinder av 1 mom. ha sålts i Finland om de faktiskt uteslutande förbrukas här. På motsvarande sätt anses en tjänst som avser uthyrning av transportmateriel ha sålts utomlands om den faktiskt uteslutande förbrukas i utlandet.

Enligt artikel 9.3 i det sjätte mervärdesskattedirektivet kan medlemsstaterna anse att försäljning av en tjänst som avser uthyrning av transportmateriel, om den enligt artikeln sker inom landet, sker utanför gemenskapen, om tjänsten förbrukas utanför gemenskapen. På motsvarande sätt kan medlemsstaterna anse att försäljning av en tjänst som avser uthyrning av transportmaterial, vilken annars skulle ske utanför gemenskapen, sker inom landet, om tjänsten förbrukas inom landet.

Här föreslås att 64 § 3 mom. mervärdesskattelagen ändras att motsvara denna bestämmelse i direktivet.

Det specialstadgande med samma innehåll som ingår i 3 mom. föreslås bli upphävt som onödigt.

65 §. Före paragrafen föreslås bli intagen en ny rubrik, Tjänster som avser fastigheter.

66 §. I 66 § 1 mom. i den gällande mervärdesskattelagen stadgas om försäljningslandet för transporttjänster och i 2 mom. om försäljningslandet vid förmedling av varutransporttjänster. Paragrafen föreslås bli ändrad så att den inte gäller de i den föreslagna 66 a §

nämnda varutransporter från en medlemsstat till en annan eller förmedling av sådana transporter.

66 a §. Enligt artikel 28 b.C 2 i det sjätte mervärdesskattedirektivet (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG) är överlåtelseorten för en gemenskapsintern varutransporttjänst den ort från vilken transporten utgår. Om en sådan transporttjänst har överlåtits åt en kund som har fått ett mervärdesskattenummer i en annan medlemsstat än den medlemsstat från vilken transporten utgår, finns överlåtelseorten för transporten dock enligt punkt 3 (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG) inom den medlemsstat som har givit det vid köpet använda mervärdesskattenumret åt kunden.

Enligt artikel 28 b.C 1 i direktivet (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG) betraktas som gemenskapsinterna varutransporter sådana varutransporter där utgångsorten och destinationsorten ligger i två olika medlemsstater. Som utgångsort betraktas den ort från vilken varutransporten egentligen börjar, utan hänsyn till den sträcka man färdats för att komma till den ort där varorna finns. Som destinationsort betraktas den ort där varutransporten egentligen upphör.

Enligt direktivets artikel 28 b.E 1 (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG) är överlåtelseorten för tjänster som överlåtits av förmedlare som agerar i annans namn och för annans räkning, då tjänsterna utgör en del av de gemenskapsinterna varutransporttjänsterna, den ort från vilken transporten utgår. Om förmedlarens kund har fått ett mervärdesskattenummer i någon annan medlemsstat än den från vilken transporten utgår, anses överlåtelseorten för förmedlarens tjänster dock vara belägen inom den medlemsstat som har givit kunden det mervärdesskattenummer som använts vid köpet.

På grund av ovanstående föreslås att till mervärdesskattelagen fogas en ny 66 a §, med stadganden om försäljningsland för gemenskapsinterna transporter och förmedling av sådana.

Enligt 1 mom. anses en transporttjänst rörande en vara som skall transporteras från en medlemsstat till en annan vara såld i Finland, om varutransporten börjar här. Om den som köper den gemenskapsinterna transporttjänsten vid köpet använder ett gällande mervärdesskattenummer utfärdat i någon medlemsstat, har

den gemenskapsinterna transporten dock enligt 2 mom. sålts i Finland, om numret i fråga har utfärdats i Finland.

Med andra ord, om en köpare då han köper en transporttjänst använder ett mervärdesskattenummer som han fått i en annan medlemsstat, anses försäljningen av transporttjänsten inte ske i Finland även om transporten börjar här. På motsvarande sätt anses en transporttjänst vara såld i Finland om köparen använder ett nummer som han fått i Finland, även om transporten inte börjar här.

Det avgörande är var den ifrågavarande varutransporten de facto börjar; ingen betydelse tillräknas den sträcka som transportmedlet har färdats tomt. På motsvarande sätt är det frågan om en gemenskapsintern transport bara då varutransporten de facto upphör i en annan medlemsstat.

Enligt 3 mom. har förmedlingen av en gemenskapsintern transport sålts i Finland om varutransporten börjar här. Om den som köper förmedlingstjänsten vid köpet använder ett gällande mervärdesskattenummer som han fått i någon medlemsstat, anses den gemenskapsinterna transporten dock enligt 4 mom. vara såld i Finland om numret i fråga har utfärdats i Finland.

67 §. Före denna paragraf föreslås bli intagen en ny rubrik, Vissa andra tjänster.

67 a §. I artikel 28 b.D i det sjätte mervärdesskattedirektivet (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG) sägs att om en tjänst i samband med en gemenskapsintern varutransport har överlåtits åt en kund som har fått ett mervärdesskattenummer i någon annan medlemsstat än den där tjänsten de facto har utförts, befinner sig överlåtelseorten för tjänsten inom den medlemsstat som har givit kunden det mervärdesskattenummer som har använts vid köpet.

Enligt direktivets artikel 28 b.E 2 (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG) är överlåtelseorten för tjänster som överläts av förmedlare vilka agerar i annans namn och för annans räkning och som utgör en del av tjänsterna i samband med en gemenskapsintern varutransporttjänst, den ort där bitjänsterna de facto utförs. Om förmedlarens kund har fått ett mervärdesskattenummer i någon annan medlemsstat än den där bitjänsterna de facto har utförts, anses den ort där förmedlarens tjänst har överlåtits dock vara belägen inom den

medlemsstat som har givit kunden det mervärdesskattenummer som använts vid köpet.

På grund av ovanstående föreslås att till mervärdesskattelagen fogas en ny 67 a § med stadganden om försäljningsland för bitjänster vid gemenskapsintern varutransporter och förmedling av sådana. Om den som köper tjänster i samband med en gemenskapsintern varutransport inte vid köpet använder ett mervärdesskattenummer som han fått i någon medlemsstat, har tjänsterna enligt 67 § 2 punkten sålts i Finland, om de utförs här.

68 §. I 68 § i den gällande mervärdesskattelagen finns fastställt när de s.k. immateriella tjänster som finns uppräknade i 3 mom. har sålts i Finland. Enligt 1 mom. har en sådan tjänst som avses i paragrafen sålts i Finland om den överläts till ett fast driftställe som köparen har här. Om tjänsten inte överläts till ett fast driftställe i Finland eller utomlands har tjänsten sålts i Finland om säljaren har sin hemort här.

Paragrafens 1 mom. föreslås bli ändrat så att om köparen har sin hemort i Finland eller i någon annan medlemsstat tillämpas paragrafen bara i det fall att köparen är näringsidkare. Med andra ord, om den som köper en immateriell tjänst är en person som inte är näringsidkare och som har sin hemort inom gemenskapen, bestäms försäljningslandet för tjänsten på basis av 64 § och inte 68 §. Tjänsten anses då vara såld i Finland om säljaren överlåter tjänsten från ett här beläget fast driftställe eller, om tjänsten inte överläts från något fast driftställe, om säljaren har sin hemort här. Denna ändring bygger på artikel 9.2 e (ändrad genom direktiv 84/386/EEG) i det sjätte mervärdesskattedirektivet.

I 68 § 2 mom. i den gällande mervärdesskattelagen ingår en undantagsregel beträffande de tjänster som avses i paragrafen. I momentet stadgas att om en tjänst har förbrukats uteslutande i Finland anses den utan hinder av 1 mom. ha sålts i Finland. Om däremot en tjänst uteslutande har förbrukats utomlands anses den utan hinder av 1 mom. ha sålts utomlands. Paragrafens 2 mom. föreslås bli upphävt. Det nuvarande 3 mom. blir då 2 mom.

69 §. Enligt artikel 28 b.E 3 i det sjätte mervärdesskattedirektivet (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG) är överlåtelseorten för tjänster som överläts av förmedlare som agerar i annans namn och för annans räkning, då tjänsterna utgör en del av andra affärstransak-

tioner än sådana som avses i punkt E 1 eller E 2 (tillfogade genom direktiv 91/680/EEG) eller i artikel 9.2 e (ändrad genom direktiv 84/386/EEG), den ort där dessa affärstransaktioner utförs. Om förmedlarens kund har fått ett mervärdesskattenummer i en annan medlemsstat än den där affärstransaktionerna utförs, anses överlåtelseorten för förmedlarens tjänst dock vara belägen inom den medlemsstat som har givit det vid köpet använda mervärdesskattenumret åt kunden.

Med stöd av ovanstående föreslås i 69 § mervärdesskattelagen bli stadgat att andra förmedlingstjänster än sådana som avses i 66 § 2 mom., 66 a § 2 mom., 67 a § 2 mom. och 68 § 2 mom. 10 punkten har sålts i Finland, om den förmedlade tjänsten eller varan har sålts i Finland. Om den som köper sådana förmedlingstjänster vid köpet använder ett mervärdesskattenummer som han fått i någon medlemsstat, har förmedlingstjänsten dock sålts i Finland om numret i fråga har utfärdats i Finland. Detta stadgande tillämpas på förmedling av både varor och tjänster.

6 kap. Skattefrihet vid internationell handel

70 §. Enligt 69 § i den gällande mervärdesskattelagen skall skatt inte betalas på försäljning av varor eller tjänster i Finland, om försäljningen sker till utlandet i enlighet med 70 och 71 §§.

Enligt det sjätte mervärdesskattedirektivet gäller för handeln på den inre marknaden vid försäljning av varor och vissa tjänster till andra medlemsstater egna separata bestämmelser om skattefrihet vid handel till tredje land. Skattefriheten i samband med internationella persontransporter gäller dock transporter både medlemsstaterna emellan och utanför gemenskapen.

Av tydlighetsskäl föreslås att begreppet försäljning till utlandet frångås. Därmed behövs den nuvarande 69 § inte längre. De inledande satserna i 70 § 1 mom. och 71 § föreslås på motsvarande sätt bli ändrade så att skattefriheten direkt konstateras där.

Här föreslås att 70 § 1—3 mom. ändras så att skattefriheten gäller bara varor som exporteras utanför gemenskapen. En motsvarande ändring

görs i den gällande 6 punkten, som blir 4 punkt. Om skattefrihet för varuförsäljning utanför gemenskapen stadgas i det sjätte mervärdesskattedirektivet, artikel 15.1 (ändrad genom direktiv 91/680/EEG) och 15.2 (ändrad genom direktiven 91/680/EEG och 92/111/EEG).

I 5 punkten stadgas på samma sätt som i den nuvarande 7 punkten om försäljning av en vara till en utländsk näringsidkare som givit en garantiförbindelse.

I den gällande 4 punkten stadgas om försäljning av en vara när varan levereras till ett friområde eller till ett tullager som avses i tullagen, samt om försäljning av där befintliga varor, med undantag för varor som används på dessa ställen. Om friområden och tullager stadgas inte längre i den nationella lagstiftningen utan i tullkodex. Därför ersätts detta stadgande med ett nytt, vilket inplaceras som en 6 punkt.

I 6 punkten stadgas om försäljning av en vara när varan anmäls till upplagringsförfarande enligt artikel 50—53 eller 99 i rådets förordning om tullkodex (EEG) nr 2913/92 (tullkodex) eller till friområde eller frilager enligt artikel 166 i samma förordning. Stadgandet gäller varor som införs till Finland från områden utanför gemenskapen, men som inte ännu har importerats mervärdesskattetekniskt. Stadgandet gäller därtill varor som levererats från andra håll i Finland, till den del de kan anmälas till det nämnda förfarandet eller de nämnda platserna. Skattefriheten gäller för varorna så länge de berörs av förfarandet eller finns på de nämnda platserna.

Om en vara som med stöd av det föreslagna stadgandet sålts skattefritt importeras i enlighet med 86 och 86 a §, fastställs grunden för den skatt som skall betalas i samband med importen i enlighet med EG:s bestämmelser om förtullningsvärde, i regel på basis av den sista försäljningen.

Det föreslagna stadgandet bygger på artikel 16 i det sjätte mervärdesskattedirektivet (ändrad genom direktiven 91/680/EEG och 92/111/EEG). Enligt denna kan medlemsstaterna, om inte annat följer av förhandlingar med mervärdesskattkommittén, vidta särskilda åtgärder i syfte att från mervärdesskatt befria alla eller några av de transaktioner som nämns i artikeln. En förutsättning för skattefriheten är att transaktionerna inte syftar till slutlig användning eller konsumtion och att det mervär-

desskattebelopp som skall betalas om varan tas i konsumtion motsvarar det belopp som borde ha tagits ut om var och en av dessa transaktioner hade beskattats vid införsel eller inom landets territorium.

I den gällande 8 punkten stadgas om försäljning av andra varor än livsmedel till resande som inte är bosatta i Finland, Norge, Sverige eller Danmark, då dessa för ut varorna från Finland utan att använda dem här. I 9 punkten stadgas om försäljning till resande som är bosatta i Norge, Sverige eller Danmark. Stadgandet bygger på överenskommelsen om beskattning av resgods i resandetraffiken mellan Finland, Danmark, Norge och Sverige samt om skattefri försäljning på flygplats i dessa länder (FördrS 33—34/81).

I artikel 15.2.1 i det sjätte mervärdesskattedirektivet föreskrivs om skattefrihet vid försäljning av varor som på åtgärd eller uppdrag av en sådan köpare som inte har hemort inom landet transporteras utanför gemenskapen. Enligt punkt 2.2 skall kommissionen utan dröjsmål förelägga rådet förslag till skattebestämmelser för gemenskapen där tillämpningsområdet för skattefriheten fastställs och det ges detaljerade föreskrifter till den del det är frågan om varor som säljs i minuthandeln och som resandena för med sig i sitt personliga resgods.

Till dess dessa bestämmelser träder i kraft krävs för skattefrihet enligt den första strecksatsen i punkt 2.2 att det finns en faktura eller handling motsvarande en faktura som är försedd med en anteckning från den tullstation där varan har förts ut från gemenskapens område. Medlemsstaterna kan ställa upp begränsningar för skattefriheten, utanför befrielsen lämna överlåtelse till sådana resande som har sin hemort eller bestående boningsort inom gemenskapen samt utsträcka befrielsen till de egna invånarna.

Enligt punkt 2.3 avses med hemort eller bestående boningsort den ort som finns upptagen som sådan i pass, identitetsbevis eller, om sådant saknas, i någon annan handling som den stat inom vilken överlåtelsen sker godkänner som en identitetsbestyrkande handling.

I paragrafens 7 punkt stadgas om försäljning till resande. Det nuvarande specialstadgandet om försäljning till nordbor kan inte bibehållas. Skattefriheten gäller varor som den resande för med sig utanför gemenskapen, men inte försäljning till resande med hemort inom gemenska-

pen. Därtill föreslås att begränsningen beträffande livsmedel upphävs.

Enligt 58 § i den gällande mervärdesskattelagen betalas inte skatt på försäljning eller uthyrning av luftfartyg med en högsta tillåten flygvikt på över 1 600 kilogram samt på försäljning av arbetsprestationer som hänför sig till sådana fartyg och till varor som för reparation har lösgjorts från sådana fartyg eller av varor som använts i arbetet och i samband med det monterats på luftfartyget.

Enligt artikel 15.6 i det sjätte mervärdesskattedirektivet beviljas skattefrihet för överlåtelse, ändringar, reparationer, underhåll, chartring och uthyrning av luftfartyg som används av företag som driver flygtrafik mot betalning, huvudsakligen på internationella linjer samt för överlåtelse, uthyrning, reparationer och underhåll av utrustning som ingår som en del i eller används i dem.

Här föreslås att mervärdesskattelagen ändras för att motsvara bestämmelserna i det sjätte mervärdesskattedirektivet. Om skattefrihet för försäljning av luftfartyg samt reservdelar och utrustning till dem stadgas i 70 § 8 punkten i stället för i 58 §. Om skattefrihet för uthyrning av luftfartyg och arbetsprestationer på sådana stadgas i 71 § 4 punkten.

I den nuvarande 10 punkten stadgas om försäljning av en vara när säljaren eller någon annan i hans namn levererar varan till ett fartyg eller luftfartyg i yrkesmässig internationell trafik för att ingå i fartygets utrustning eller för att förbrukas eller säljas ombord, samt om försäljning ombord på sådana fartyg.

Bestämmelser om skattefrihet för överförande av varor för bunkring och proviantering av fartyg och luftfartyg i internationell trafik ingår i artikel 15.4 och 15.7 i det sjätte mervärdesskattedirektivet.

Lagrummet föreslås bli ändrat för det första så, att en förutsättning för skattefrihet inte längre är att säljaren levererar varan till fartyget. Ordalydelsen preciseras också så att det inte längre talas om att varan skall ingå i utrustningen eller förbrukas eller säljas ombord utan här används uttrycket "för utrustande av fartyget". Härvid avses närmast bunkring, proviantering och annan komplettering av fartygets lager. Vid försäljning av egentlig utrustning tillämpas 8 punkten samt 58 §. Därtill fogas till punkten en hänvisning till 70 a §, vilken begränsar skattefriheten vid försäljning

av varor ombord på fartyg på väg till andra medlemsstater. Detta stadgande tas in som en 9 punkt.

Den gällande 5 punkten gäller försäljning av varor i skattefri butik i enlighet med 30 § tullagen. Stadgandena om skattefria butiker kommer inte längre att ingå i tullagen, utan den nya punkten bygger på bestämmelsen i artikel 99 i tullkodex om tullager och om av tullmyndigheten beviljad rätt att bedriva försäljning. I den föreslagna 10 punkten stadgas om försäljning åt resande av varor i ett tullager enligt artikel 99 i tullkodex, beläget i en hamn eller på en flygplats. Om skattefrihet för försäljning åt resande till andra medlemsstater stadgas dock i 70 a §.

Paragrafens 2 mom. föreslås bli upphävt.

70 a §. Bestämmelserna i artikel 28 k i det sjätte mervärdesskattedirektivet (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG) gäller till utgången av juni 1999. Enligt punkt 1 kan medlemsstaterna från skatt befria de skattefria butikernas överlåtelser av varor som på flyg- eller sjöresor inom gemenskapen transporteras bland det personliga resgodset hos resande från en medlemsstat till en annan.

Med skattefri butik avses ett driftställe beläget på en flygplats eller i en hamn, vilket uppfyller de villkor som uppställts av behöriga myndigheter, särskilt de som finns upptagna i punkt 5. Med resande till en annan medlemsstat avses en resande som har ett luft- eller sjötransportdokument i vilket som direkt destination nämns en flygplats eller en hamn i en annan medlemsstat. Med en flyg eller sjöresa inom gemenskapen avses en luft- eller sjötransport som börjar inom ett lands territorium och vars verkliga ankomstort är belägen inom en annan medlemsstats territorium.

Med de skattefria butikernas överlåtelser av varor jämställs överlåtelser av varor som sker ombord på luftfartyg eller fartyg under en passagerartransport inom gemenskapen.

I punkt 2 i samma artikel stadgas om kvantitativa begränsningar för skattefriheten och om en värdegräns på 90 ECU.

På grund av ovanstående föreslås att till mervärdesskattelagen fogas en ny 70 a §, med stadganden om skattefrihet vid försäljning åt passagerare på fartyg och luftfartyg av varor som medförs som bagage under transport till en annan medlemsstat, under vissa förutsättningar. Skattefriheten gäller också försäljning av dessa varor i tullager åt passagerare som har

en biljett för luft- eller sjötransport till en annan medlemsstat. Tullmyndigheterna beviljar rätt att bedriva försäljning av detta slag.

I paragrafens 2 mom. finns uppräknade de varor där den skattefria försäljningen är kvantitativt begränsad. Försäljningen per passage-are av andra varor är enligt 3 mom. skattefria till den del summan av varornas försäljningspriser per resa är högst 550 mark. Försäljningspriset på en enskild vara kan inte delas upp i en skattefri och en skattepliktig del. Om m.a.o. köpen uppgår till mer än 600 mark kan skattefritt säljas bara de varor vilkas försäljningspris är högst 550 mark.

71 §. Enligt 69 § i den gällande mervärdesskattelagen skall skatt inte betalas för försäljning av varor eller tjänster i Finland, om försäljningen sker till utlandet enligt 70 och 71 §§. Enligt det sjätte mervärdesskattedirektivet gäller för handeln på den inre marknaden vid försäljning av varor och vissa tjänster till andra medlemsstater egna separata bestämmelser om skattefrihet vid handel till tredje land. Skattefriheten i samband med internationella persontransporter gäller dock transporter både medlemsstaterna emellan och utanför gemenskapen.

Av tydlighetsskäl föreslås att begreppet försäljning till utlandet frångås. Därmed behövs den nuvarande 69 § inte längre. De inledande satserna i 70 § 1 mom. och 71 § föreslås på motsvarande sätt bli ändrade så att skattefriheten direkt konstateras där.

I den nuvarande mervärdesskattelagen gäller 71 § 1 punkten försäljning av lastnings-, lossnings- och andra sådana tjänster, om de står i samband med en på åtgärd av samma företag i utlandet såld transporttjänst eller om på tjänstens värde har betalats skatt på grund av att värdet har inkluderats i skattegrunden för en importerad vara. I punkt 10 stadgas om skattefrihet för försäljning av transporttjänster beträffande gods som transiteras genom Finland och tjänster som anknyter till dessa transporter.

Här föreslås att 1 punkten ändras för det första så att skattefriheten gäller försäljning av transporttjänster rörande varor som transporteras utanför gemenskapen. Därmed blir också transporter inom Finland skattefria om de utgör en del av en varutransport utanför gemenskapen. I 1 punkten stadgas också om skattefrihet för transporttjänster för vilka gäller ett externt eller internt förpassningsförfarande

enligt artikel 91—97 och 163—165 i tullkodex. Därmed upphävs den nuvarande 10 punkten.

Skattefria blir också alla lastnings-, lossnings- och motsvarande tjänster som direkt ansluter sig till sådana transporter, oberoende av om tjänsten säljs av det företag som sålt transporten eller inte. Om skattefrihet i de fall då skatt på tjänstens värde har betalats i samband med importen av varan stadgas i den föreslagna 2 punkten.

Förutsättningarna för skattefrihet måste kunna påvisas t.ex. genom en exportanmälan, frakthandlingar eller en anmälan om förpassningsförfarande. Ändringarna bygger på artikel 15.13 i det sjätte mervärdesskattedirektivet (ändrad genom direktiv 91/111/EEG).

I den föreslagna 2 punkten ingår ett stadgande om skattefrihet för en sådan tjänst på vars värde skatt har betalats som en del av skattegrunden för skatten på en importerad vara. Stadgandet motsvarar i övrigt den nuvarande 1 punkten, utom att det också gäller transporttjänster. En motsvarande bestämmelse ingår i det sjätte mervärdesskattedirektivets artikel 14.1 i.

Paragrafens 3 punkt motsvarar den nuvarande 5 punkten. Stadgandet bygger på artikel 15.8 och 15.9 i det sjätte mervärdesskattedirektivet.

Enligt 58 § i den gällande mervärdesskattelagen betalas inte skatt på försäljning eller uthyrning av luftfartyg med en högsta tillåten flygvikt på över 1 600 kilogram samt på försäljning av arbetsprestationer som hänför sig till sådana fartyg och till varor som för reparation har lösgjorts från sådana fartyg eller av av varor som använts i arbetet och i samband med det monterats på luftfartyget.

Enligt artikel 15.6 i det sjätte mervärdesskattedirektivet skall skattefrihet beviljas för överlåtelse, ändringar, reparationer, underhåll, chartring och uthyrning av luftfartyg som används av företag som driver flygtrafik mot betalning, huvudsakligen på internationella linjer samt för överlåtelse, uthyrning, reparationer och underhåll av utrustning som ingår som en del i eller används i dem.

Mervärdesskattelagen föreslås bli ändrad för att motsvara bestämmelserna i det sjätte mervärdesskattedirektivet. Skattefriheten gäller överlåtelse av luftfartyg och arbetsprestationer på dem till sådana näringsidkare som mot betalning bedriver huvudsakligen internationell trafik. Om skattefrihet för uthyrning av flyg-

fartyg och arbetsprestationer på sådana stadgas i 71 § 4 punkten. Om skattefrihet för luftfartyg samt reservdelar och utrustning till dem stadgas i 70 § 8 punkten i stället för i 58 §.

I 5 punkten stadgas i motsvarighet till den nuvarande 2 punkten om arbetsprestationer på varor. En förutsättning för skattefriheten är i motsats till vad som nu är fallet att varan exporteras utanför gemenskapen. En motsvarande bestämmelse ingår i artikel 15.3 i det sjätte mervärdesskattedirektivet (ändrad genom direktiven 91/680/EEG och 92/111/EEG).

Den nuvarande 3 punkten gäller försäljning av en arbetsprestation som utförs på ett friområde eller i ett tullager som avses i tullagen, om arbetet hänförs sig till handelsvaror som skall exporteras eller till oförtullade handelsvaror som har importerats. Denna punkt ersätts med en ny 6 punkt. Stadganden om friområden och tullager kommer inte längre att ingå i den nationella lagstiftningen utan i tullkodex. Försäljningen av tjänster som utförs i lager eller på friområde enligt artikel 51, 99 eller 166 i tullkodex blir skattefri då tjänsterna hänförs sig till varor som är föremål för upplagringsförfarande eller som anmälts till friområde eller tullager. I motsats till vad som nu är fallet gäller tullfriheten också andra tjänster i samband med varorna än arbetsprestationer. Därmed blir t.ex. försäljning av upplagringstjänster på de här avsedda platserna skattefri.

Det föreslagna lagrummet bygger på artikel 16 i det sjätte mervärdesskattedirektivet (ändrad genom direktiv 91/680/EEG; 92/111/EEG). Därmed kan medlemsstaterna, om inte annat följer av de förhandlingar som skall föras med mervärdesskattekommittén, vidta särskilda åtgärder i syfte att från mervärdesskatt befria alla eller några av de i artikeln nämnda transaktionerna. En förutsättning för skattefriheten är att transaktionerna inte syftar till slutlig användning eller konsumtion och att det mervärdesskattebelopp som skall betalas då varan tas i konsumtion svarar mot det skattebelopp som borde ha tagits ut om var och en av dessa transaktioner hade beskattats vid import eller inom landets territorium.

Om en sådan vara till vilken en enligt det föreslagna stadgandet skattefritt såld tjänst har hänfört sig importeras på det sätt som avses i lagförslagets 86 och 86 a §§, skall i grunden för skatten på importen inkluderas tjänstens värde eller vederlaget, i enlighet med 93 a §.

I den föreslagna paragrafen motsvarar punk-

terna 7—9 punkterna 4, 6 och 9 i 71 § i den gällande lagen.

Marginalbeskattningen enligt 80 § i lagförslaget gäller resebyråtjänster som utförs i hemlandet och inom gemenskapens område. Tjänster som utförs utanför gemenskapen är däremot skattefria. Om de transport-, inkvarterings- eller motsvarande tjänster som ingår i resebyråtjänsten har sålts till researrangören enligt bestämmelserna om försäljningsland både inom och utom gemenskapen, betalar researrangören skatt på sin marginal bara för de tjänster och varor som överlåtits inom gemenskapen. Stadgandet föreslås bli intaget som en 10 punkt. I sin ändrade form motsvarar det den nuvarande 7 punkten.

Paragrafens 11 punkt motsvarar den nuvarande 8 punkten med stadganden om förmedling av i eller till utlandet sålda varor eller tjänster. I motsats till vad som nu är fallet gäller stadgandet dock inte förmedling av varor eller tjänster som sålts i utlandet. Förmedling av varor och tjänster som sålts utanför gemenskapen blir skattefri redan med stöd av den föreslagna 69 §, eftersom förmedlingen inte anses ske i Finland. Eftersom det föreslås att begreppet försäljning till utlandet frångås, ändras stadgandets ordalydelse i enlighet därmed. En motsvarande bestämmelse ingår i artikel 15.14 i det sjätte mervärdesskattedirektivet (ändrad genom direktiv 91/680/EEG).

72 a §. I artikel 28 c.A i det sjätte mervärdesskattedirektivet (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG); tillfogad genom direktiv 91/680/EEG; ändrad genom direktiv 92/111/EEG) stadgas om skattefrihet för försäljningar och överföringar av varor till andra medlemsstater. Till mervärdesskattelagen föreslås bli fogad en ny 72 a §, enligt vilken skatt inte skall betalas på gemenskapsintern försäljning. Begreppet gemenskapsintern försäljning definieras i den föreslagna 72 b §.

72 b §. Enligt artikel 28 c.A i det sjätte mervärdesskattedirektivet (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG; ändrad genom direktiv 92/111/EEG) skall medlemsstaterna bevilja skattefrihet för överlåtelser av nedan uppräknade varor som sänds eller transporteras till en annan medlemsstat. Varuförsäljningen är befriad från skatt i det land från vilket transporten utgår i det fall att varuförvärvet i enlighet med destinationslandsprincipen beskattas som ett gemenskapsinternt förvärv i den stat där transporten upphör.

Befrielsen gäller enligt punkt A a varuöverlåtelse enligt artikel 5 och överlåtelse av tillverkningsarbete som enligt artikel 28 a.5 a (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG) jämföras med överlåtelse av varor, åt en annan näringsidkare eller åt någon annan juridisk person än en näringsidkare, då dessa i denna egenskap fungerar i en annan medlemsstat än den medlemsstat där varustransporten inleddes, om varorna transporteras eller sänds till en annan medlemsstat på åtgärd av säljaren eller förvärvaren eller för deras räkning.

Skattefriheten gäller dock inte näringsidkare som med stöd av artikel 24 om småföretagare har befriats från skatt och inte heller överlåtelse till sådana näringsidkare eller andra juridiska personer än näringsidkare, vilkas förvärv inte enligt artikel 28 a.1 a (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG; ändrad genom direktiv 92/111/EEG) är skattepliktiga som gemenskapsintern förvärv.

Enligt punkt A b gäller befrielsen dock överlåtelse av nya transportmedel till personer vilkas övriga förvärv inte enligt artikel 28 a.1 a är skattepliktiga som gemenskapsintern förvärv, eller till vilken som helst annan person som inte är näringsidkare, om transportmedlen transporteras eller sänds till en annan medlemsstat på åtgärd av säljarens eller förvärvarens eller för deras räkning.

Enligt punkt A d tillämpas befrielsen också på varuöverföringar enligt artikel 28 a.5 b (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG; ändrad genom direktiv 92/111/EEG), vilka är jämförbara med överlåtelse mot vederlag, och på dem tillämpas då de ovan nämnda befrielseerna från skatt, om de utförs för en annan näringsidkare.

Enligt protokollet från det möte som behandlade direktivet om ECOFIN:s tillfälliga system skall parterna vid ett köp skaffa fram all normal handelsdokumentation om transporten av varorna till en annan medlemsstat. Därtill konstateras i protokollet att införandet av det temporära systemet inte under några som helst förhållanden kan berättiga till förbud mot skattefrihet för gemenskapsintern försäljning i ett fall då det senare konstateras att köparen har lämnat felaktiga uppgifter, men säljaren har handlat i god tro och gjort allt vad som behövs för att undvika en felaktig tillämpning av bestämmelserna om mervärdesskatten.

På grund av ovanstående föreslås att till mervärdesskattelagen fogas en ny 72 b §, med

en definition av begreppet gemenskapsintern försäljning på basis av 72 a §. Med gemenskapsintern försäljning avses enligt 1 mom. försäljning av lös egendom, om säljaren, köparen eller någon annan för deras räkning transporterar föremålet från Finland till köparen i en annan medlemsstat. Föremålet kunde före transporten till den andra medlemsstaten levereras till en näringsidkare för en arbetsprestation.

Försäljningen av en vara betraktas enligt 2 mom. som gemenskapsintern försäljning endast om köparen är en näringsidkare eller en annan juridisk person än en näringsidkare. Enligt 3 mom. är det dock inte frågan om gemenskapsintern försäljning i det fall att köparen är en sådan person som avses i 63 b § 3 mom. 1—3 punkten, vilkens gemenskapsinterna förvärv inte överstiger den undre gränsen för skatteplikten för gemenskapsinterna förvärv, sådan den tillämpas i medlemslandet i fråga, och personen inte har ansökt om att bli skattskyldig för sina förvärv. I detta fall är ju köparen inte enligt det sjätte mervärdesskattedirektivet skattskyldig för varuförvärvet i destinationslandet, varför försäljningen bör beskattas i utgångslandet.

För att en varuförsäljning skall vara en skattefri gemenskapsintern försäljning bör således två villkor bli uppfyllda. Varan måste transporteras till en annan medlemsstat och köparen måste vara en sådan person att hans köp enligt det sjätte mervärdesskattedirektivet utgör ett skattepliktigt gemenskapsinternt förvärv. Säljaren måste kunna visa att förutsättningarna för skattefrihet föreligger. Att varorna har transporterats till en annan medlemsstat bevisas med hjälp av fraktdokument, transportfakturer eller andra motsvarande utredningar.

Om säljaren har behandlat försäljningen som en skattefri gemenskapsintern försäljning trots att villkoren för skattefrihet inte blir uppfyllda, skyddas säljarens goda tro, om felet beror på att köparen lämnat felaktiga uppgifter, och om säljaren kan visa att han uppfyllt sin skyldighet att iakttä omsorg som handlande.

I praktiken utreds den förutsättning som har att göra med köparens status så att man försäkras om att köparen finns upptagen i registret över mervärdesskattskyldiga i den andra medlemsstaten vid försäljningstidpunkten. Säljaren skall enligt 209 a § anteckna köparens mervärdesskattenummer på försäljningsverifikatet.

Försäljningen av nya transportmedel som transporterats till en annan medlemsstat utgör med stöd av 4 mom. alltid gemenskapsintern försäljning. Detta beror på att köp av nya transportmedel enligt det sjätte mervärdesskattedirektivet beskattas som gemenskapsinterna förvärv i destinationslandet, oberoende av vem köparen är.

Eftersom det i den föreslagna 18 a § sägs att som varuförsäljning under vissa förutsättningar också betraktas försäljning av tillverkningsarbete på en vara och överföring av en vara till en annan medlemsstat, anses dessa med stöd av 72 a och 72 b §§ vara skattefria gemenskapsinterna försäljningar. Detta konstateras för tydlighetens skull i 5 mom.

72 c §. Enligt artikel 28 c.A c i det sjätte mervärdesskattedirektivet (ändrad genom direktiv 92/111/EEG) skall skattefrihet beviljas för överlåtelser åt näringsidkare eller andra juridiska personer än näringsidkare av accisbelagda varor som transporterats eller sänds till en annan medlemsstat, om dessas övriga förvärv inte är skattepliktiga med stöd av artikel 28 a.1 a (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG; ändrad genom direktiv 92/111/EEG). En förutsättning för befrielsen är dock att varorna har sänts eller transporterats i enlighet med artikel 7.4 och 7.5 eller 16 i direktiv 92/12/EEG (ändrade genom direktiv 91/680/EEG; 92/111/EEG). Befrielsen gäller inte överlåtelser åt sådana näringsidkare på vilka tillämpas skattefrihet för småföretag enligt artikel 24.

I enlighet med ovanstående stadgas i den föreslagna 72 c § att försäljningen av accisbelagda varor betraktas som gemenskapsintern försäljning också i de fall då köparen är en sådan person som avses i 63 b § 3 mom. 1—3 punkten, vars gemenskapsinterna förvärv inte överstiger den undre gränsen för skatteplikten för övriga gemenskapsinterna förvärv, sådan den tillämpas i medlemsstaten i fråga. Ett villkor är dock att man vid överföringen av varorna har tillämpat det förfarande som anges i lagstiftningen om accisbeskattning i den stat där transporten upphör.

Accisbelagda varor som från andra medlemsstater förvärvats av sådana näringsidkare och andra juridiska personer än näringsidkare vilka bedriver enbart verksamhet som inte berättigar till avdrag, beskattas enligt det sjätte mervärdesskattedirektivet som gemenskapsinterna förvärv oberoende av förvärvens värde. Därför

anses försäljningen av accisbelagda varor till sådana personer utgöra skattefri gemenskapsintern försäljning.

72 d §. Enligt artikel 15.10 i det sjätte mervärdesskattedirektivet (ändrad genom direktiven 91/680/EEG och 92/111/EEG) skall medlemsstaterna bevilja skattefrihet för försäljning av varor och tjänster i samband med diplomatiska och konsulära relationer samt till internationella organisationer erkända av myndigheterna i värdlandet och till medlemmar av sådana organisationer, inom ramen för och på de villkor som fastställts av de internationella konventionerna om upprättandet av dessa organisationer eller genom avtal om deras säte. Denna skattefrihet tillämpas enligt punktens andra stycke med de begränsningar som fastställts av värdmedlemsstaten till dess att gemenskapsskatte regler har införts.

Enligt tredje stycket i samma punkt får befrielsen för överlåtelse av sådana varor som inte sänds eller transporterats och utförandet av tjänster genomförs med hjälp av återbetalning av skatten.

På basis av ovanstående föreslås att i mervärdesskattelagen intas en ny 72 d § om detta slag av skattefrihet. Enligt 1 mom. behöver skatt inte betalas på försäljning av varor och tjänster till i andra medlemsstater belägna diplomatiska beskickningar, under motsvarande förutsättningar som skattefrihet eller återbäring beviljas i placeringsstaten. För beskickningar belägna i Finland gäller rätten till återbäring enligt 127 §.

Skatt behöver inte heller enligt 2 mom. betalas på försäljning av varor och tjänster till i andra medlemsstater belägna internationella organisationer och deras medlemmar, under de förutsättningar och med de begränsningar som har fastställts i avtalet om grundande av organisationen. En förutsättning för skattefriheten är att placeringsstaten har godkänt organisationen som berättigad till skattefria förvärv.

72 e §. Enligt artikel 28 c.C i det sjätte mervärdesskattedirektivet (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG) skall medlemsstaterna bevilja skattefrihet för gemenskapsinterna varutransporter till eller från de öar som ingår i Azorernas och Madeiras självstyrelseområden samt för transporter mellan dessa öar.

Till mervärdesskattelagen föreslås bli fogat ett stadgande om skattefrihet för dessa transporttjänster.

72 f§. Enligt artikel 28 c.B i det sjätte mervärdesskattedirektivet (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG) skall medlemsstaterna bevilja skattefrihet för gemenskapsintern förvärv av följande varor:

— varor vilkas överlåtelse på åtgärd av näringsidkaren under alla omständigheter skulle vara befriad från skatt inom landet,

— varor vilkas import under alla omständigheter skulle vara befriad från skatt,

— varor vilkas förvärvare under alla omständigheter med stöd av artikel 28a.1 (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG; ändrad genom direktiv 92/111/EEG) vore berättigad till full återbäring av skatten med stöd av artikel 17.3 och 17.4.

Enligt direktivets artikel 16.1 a.E i det sjätte mervärdesskattedirektivet (28 c; ändrad genom direktiv 92/111/EEG) skall de medlemsstater som utnyttjar den möjlighet som punkt 1 i artikeln (ändrad genom direktiv 91/680/EEG) medger, vidta behövliga åtgärder för att säkerställa att på gemenskapsintern förvärv av sådana varor som skall underställas något av de förfaranden eller en sådan situation som nämns i artikel 16.1 B (ändrad genom direktiv 91/680/EEG) tillämpas samma regler som på överlåtelse av varor under samma förutsättningar.

På basis av ovanstående föreslås att i mervärdesskattelagen intas en ny 72 f§, med stadganden om skattefrihet för gemenskapsintern varuförvärv.

Enligt 1 mom. skall skatt inte betalas på ett gemenskapsinternt förvärv av en vara om skatt inte behövs betalas på import av varan. Därmed behöver skatt inte betalas på gemenskapsintern förvärv av bl.a. följande varor:

— tandproteser, om de förvärvats av en tandläkare, tandtekniker eller specialtandtekniker,

— modersmjölk, blod, organ och vävnader av människa,

— tidningar och tidskrifter som avses i 55 §,

— upplagor av tidningar och tidskrifter som avses i 56 §,

— fartyg som avses i 58 §,

— sedlar och mynt som avses i 59 § 1 mom.,

— luftfartyg samt reservdelar och utrustning till dem, då förvärvaren är en sådan näringsidkare som avses i 70 § 8 mom.,

— varor avsedda för sådant bruk som avses i 70 § 9 punkten, samt

— guld, då förvärvaren är centralbanken.

Enligt 2 punkten är ett gemenskapsinternt förvärv av en vara skattefritt också då skatt enligt 46 §, 61 § eller 70 § 5 punkten inte skulle uppbäras på försäljning av varan. Skatt skall inte betalas på gemenskapsintern förvärv av för det första sådana varor som hos säljaren eller överföraren helt har varit i annan användning än sådan som berättigar till avdrag. Frågan om varan har varit i användning som inte berättigar till avdrag bedöms enligt lagstiftningen i utgångslandet. Om t.ex. ett företag till ett annat företag i Finland säljer en personbil som tillhör dess rörelse i en annan medlemsstat och som där varit i icke avdragsgill användning, skall köparen inte i Finland betala skatt på förvärvet av bilen, eftersom priset redan som dold inkluderar den skatt som betalats i den andra medlemsstaten. Förutsättningarna för skattefriheten måste kunna bevisas.

Skattefrihet gäller också för gemenskapsintern förvärv av sådana varor som anmäls till tullager enligt artikel 50—53 eller 99 i tullkodex eller till friområde eller frilager enligt artikel 166 i tullkodex. Därtill kan man skattefritt förvärva bildkonstalter av upphovsmannen.

Enligt 3 punkten är ett gemenskapsinternt förvärv av en vara skattefritt om förvärvaren med stöd av 122 § vore berättigad till full återbäring av skatten på förvärvet. Skattefriheten gäller en utlänning som gör gemenskapsintern förvärv och inte i Finland är skattskyldig för sin försäljning eftersom han inte här har något fast driftställe. På grund av stadgandet om skattefrihet behöver utlänningen inte först betala skatt på det gemenskapsintern förvärvet och sedan ansöka om återbäring hos länskatteverket i Nylands län.

72 g§. Artikel 28c.E 3 i det sjätte mervärdesskattedirektivet (ändrad genom direktiv 92/111/EEG) har att göra med s.k. trepartsförsäljning. Härmed avses en situation då en vara säljs två gånger i följd, så att den transporteras direkt i samband med den första försäljningen från den första säljaren till den andra köparen från en medlemsstat till en annan. Då blir den första köparen om det inte finns ett specialstadgande skattskyldig för gemenskapsinternt förvärv av varan och för vidareförsäljningen av varan i den stat där transporten upphör.

Bestämmelser om köparens skattskyldighet vid trepartsförsäljning ingår i direktivets artikel 21.1 a 3 (28 g; tillfogad genom direktiv 92/111/EEG) och om anteckningar på faktura

rona i artikel 22.3 (28 h ändrad genom direktiven 91/680/EEG och 92/111/EEG). Övriga bestämmelser i samband med trepartsförsäljning ingår i artikel 28 b.2 (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG; ändrad genom direktiv 92/111/EEG).

Genom de nyss nämnda bestämmelserna i det sjätte mervärdesskattedirektivet förenklas situationen så att inte en sådan köpare som varken har hemort eller fast driftställe i den stat där varutransporten upphör behöver registrera sig i staten i fråga eller tillsätta ett skatteombud där.

Detta har genomförts så att den andra köparen är skyldig att betala skatt på den första köparens försäljning, om denne andra köpare är en näringsidkare eller någon annan juridisk person än en näringsidkare och i den stat där transporten upphör finns upptagen i registret över mervärdesskattskyldiga. En ytterligare förutsättning är att den första köparen på försäljningsverifikatet beträffande sin egen försäljning har gjort en anteckning om trepartsaffären och de övriga anteckningar som avses i artikel 22.3. Under dessa förutsättningar är också den första köparens gemenskapsinterna förvärv skattefritt med stöd av artikel 28 c.E 3. Ett gemenskapsinternt förvärv beskattas då enligt artikel 28 b.A 2.3 inte heller i den medlemsstat som har utfärdat det mervärdesskattenummer som den första köparen har använt vid sitt förvärv.

Enligt artikel 28 c.E 3 i direktivet skall varje medlemsstat vidta särskilda åtgärder för att säkerställa att för gemenskapsinterna varuförvärv enligt artikel 28 b.A 1 (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG) inte inom dess område uppbärs mervärdesskatt, om följande villkor blir uppfyllda:

— det gemenskapsinterna varuförvärvet görs av en näringsidkare som inte är etablerad i landet, men som i en annan medlemsstat har fått ett mervärdesskattenummer,

— näringsidkaren gör det gemenskapsinterna förvärvet för att senare överlåta varan inom landet,

— de varor som näringsidkaren förvärvat sänds eller transporteras direkt från en annan medlemsstat än den inom vilken näringsidkaren har fått ett mervärdesskattenummer, till den person till vilken näringsidkaren gör den senare överlåtelsen,

— den som mottar den senare överlåtelsen är en annan näringsidkare eller annan juridisk

person än en näringsidkare med ett mervärdesskattenummer utfärdat i den staten,

— denna mottagare är enligt den tredje strecksatsen i artikel 21.1 a skyldig att betala skatt på en överlåtelse som gjorts av en näringsidkare som inte är etablerad i landet.

På basis av ovanstående föreslås att till mervärdesskattelagen fogas en ny 72 g §, enligt vilken ett gemenskapsinternt varuförvärv är skattefritt vid sådana trepartsaffärer där varutransporten upphör i Finland. En förutsättning för skattefriheten är bl.a. att följande köpare med stöd av 2 a § är skyldig att betala skatt på vidareförsäljningen. Eftersom en förutsättning för följande köparens skattskyldighet enligt den sistnämnda föreslagna paragrafen är att säljaren på fakturan har gjort de anteckningar som anges i 209 a § 3 mom., är dessa anteckningar därmed också en förutsättning för att det gemenskapsinterna förvärvet skall vara skattefritt.

I den föreslagna 63 f § stadgas om skattefrihet för gemenskapsinterna förvärv vid trepartsaffärer där köparen vid det gemenskapsinterna förvärvet använder ett mervärdesskattenummer som han fått i Finland.

7 kap. Skattegrunden

73 a §. Enligt artikel 28e.1 i det sjätte mervärdesskattedirektivet (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG; ändrad genom direktiv 92/111/EEG) fastställs skattegrunden för skatten på ett gemenskapsinternt varuförvärv på samma sätt som skattegrunden för överlåtelse av samma varor inom landet bestäms enligt artikel 11.A (ändrad genom direktiv 94/5/EEG). Skattegrunden för gemenskapsinterna förvärv av varor som särskilt nämns i artikel 28a.6 (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG; ändrad genom direktiv 92/111/EEG) fastställs i enlighet med artikel 11.A 1 b samt 11.A 2 och 3.

I enlighet härmed föreslås i 73 a § bli stadgat att grunden för skatten på ett gemenskapsinternt varuförvärv är vederlaget utan skattens andel. Med vederlag avses enligt 73 § 1 mom. det mellan säljaren och köparen avtalade priset inklusive samtliga pristillägg.

Enligt 2 mom. 2 och 3 punkten i den föreslagna 26 a § betraktas som gemenskapsinterna varuförvärv under vissa förutsättningar också överföringar av varor till andra

medlemsländer. Grunden för skatten på ett sådant gemenskapsinternt förvärv fastställs enligt samma regler som vid eget bruk av en vara. Skattegrunden blir därmed för en köpt vara inköpspriset eller ett lägre sannolikt överlåtelsepris, för en själv importerad vara grunden för skatten på importen eller ett lägre sannolikt överlåtelsepris och för en själv tillverkad vara de direkta och indirekta kostnaderna för tillverkningen, alla dessa utan skattens andel.

73 b §. Enligt artikel 28e.1.2 i det sjätte mervärdesskattedirektivet (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG och ändrad genom direktiv 92/111/EEG) skatt medlemsstaterna vidta behövliga åtgärder för att säkerställa att de acciser som betalts av den som gör gemenskaps-interna förvärv inkluderas i skattegrunden i enlighet med artikel 11.A 2 a. Om förvärvaren efter det att det gemenskapsinterna förvärvet gjorts får tillbaka acciser som betalats i den medlemsstat från vilken varuförsändelsen eller transporten utgått, skall skattegrunden sänkas i motsvarande mån i den medlemsstat inom vilken det gemenskapsinterna förvärvet har gjorts.

I enlighet härmed stadgas i den föreslagna 73 b § 1 mom. att i skattegrunden inräknas den accis som den som förvärvat varor gemenskaps-internt skall betala på accisbelagda varor.

Paragrafens 2 mom. gäller de fall då någon annan än en befullmäktigad lagerhållare överför accisbelagda varor till Finland och överföringen beskattas som ett gemenskapsinternt förvärv. I detta fall skall på varorna betalas accis i Finland och den accis som betalats i utgångslandet återbetalas. Överföraren får från grunden för mervärdesskatten dra av den accis han på detta sätt återfått.

74 §. I den gällande 74 § mervärdesskattelagen ingår stadganden om skattegrunden för den skatt som skall betalas på eget bruk av varor. För köpta varor är skattegrunden inköpspriset eller ett sannolikt lägre överlåtelsepris och för själv importerade varor är den importvärdet eller ett sannolikt lägre överlåtelsepris. För själv tillverkade varor är skattegrunden det sannolika överlåtelsepriset.

Enligt artikel 11.A 1 b i det sjätte mervärdesskattedirektivet är skattegrunden för den skatt som skall betalas på eget bruk av varor varornas eller motsvarande varors inköpspris eller om ett sådant inte finns, självkostnadspris vid det ögonblick då affärstransaktionen utfördes.

Den i mervärdesskattelagen fastställda skattegrunden för skatten på eget bruk av en vara är större än vad direktivet tillåter då det gäller själv tillverkade varor. Enligt mervärdesskattelagen är skattegrunden varans sannolika överlåtelsepris, vilket innehåller ett kalkylerat tillägg för vinst. Skattegrunden enligt direktivet är varans självkostnadspris, i vilket inte ingår något tillägg för vinst.

Stadgandena om grunden för beskattning av eget bruk av en vara föreslås bli förenhetligade med EG-bestämmelserna. Enligt förslaget ändras 74 § 3 mom. så att i fråga om själv tillverkade varor blir skattegrunden de direkta och indirekta kostnaderna för tillverkning av varan.

Med direkta kostnader avses material-, löne- och andra motsvarande kostnader som direkt hänför sig till tillverkningen av en viss vara. Med indirekta kostnader avses alla andra kostnader för tillverkning av varan, både rörliga och fasta indirekta kostnader. De indirekta kostnaderna kan i praktiken beräknas som en schematisk andel av de direkta kostnaderna.

I skattegrunden enligt 74 § 3 mom. inräknas inget tillägg för vinst och inte heller värdet av det arbete den skattskyldige själv utfört.

75 §. I 75 § i den gällande mervärdesskattelagen stadgas om skattegrunden för den skatt som skall betalas på eget bruk av tjänster. Stadgandet tillämpas både på privat bruk av en tjänst och på annat eget bruk. När en tjänst tas i eget bruk är skattegrunden för en köpt tjänst enligt 1 mom. 1 punkten inköpspriset eller ett sannolikt lägre överlåtelsepris och för en själv utförd tjänst enligt 1 mom. 2 punkten det sannolika överlåtelsepriset.

I 1 mom. 3 punkten ingår ett specialstadgande om eget bruk av byggtjänster och tjänster som avser fastighetsinnehav, enligt vilket skattegrunden är summan av de direkta och indirekta kostnaderna för tjänsten samt värdet av den skattskyldiges eget arbete.

I 2 mom. ingår ett specialstadgande om serveringstjänster. Enligt det är skattegrunden för en själv tillredd måltid som tas i eget bruk måltidsförmånens penningvärde, som det fastställs för förskottsinnehållningen.

Enligt artikel 11.A 1 c i det sjätte mervärdesskattedirektivet är skattegrunden för skatten på eget bruk av en tjänst beloppet av de kostnader som näringsidkaren åsamkas när han utför tjänsten. Med privat bruk avses enligt artikel 6.2 b i direktivet att en tjänst

utförs utan vederlag för att användas av näringsidkaren själv eller hans personal eller i allmänhet för rörelsefrämmande ändamål.

Enligt artikel 11.A 1 d i direktivet är skattegrunden för skatten på eget bruk av tjänster för näringsverksamheten tjänstens gängse värde. Med tjänstens gängse värde avses det pris som en kund i samma bytesskede skulle bli tvungen att betala för tjänsten vid fri konkurrens åt en oberoende leverantör inom landet vid den tidpunkt då transaktionen utförs.

Då det gäller köpta tjänster är skattegrunden enligt mervärdesskattelagen både vid privat bruk och vid annat eget bruk inköpspriset eller ett sannolikt lägre överlåtelsepris. I direktivet finns ingen särskild bestämmelse om köpta tjänster. Om man på köpta tjänster tillämpade direktivets bestämmelser om beskattning av eget bruk, borde skattegrunden vid privat bruk vara självkostnadspriset och vid annat eget bruk det gängse värdet. Eftersom det då det gäller köpta tjänster dock närmast är frågan om en rättelse av ett redan gjort avdrag och inte om egentlig beskattning av eget bruk, föreslås att stadgandet förblir oförändrat.

Då det gäller privat bruk av en själv utförd tjänst är skattegrunden enligt mervärdesskattelagen större än vad direktivet tillåter. Enligt lagen är skattegrunden det sannolika överlåtelsepriset för tjänsten. Enligt direktivet är skattegrunden kostnaderna för utförande av tjänsten. Det föreslås att 75 § 2 mom. mervärdesskattelagen ändras för att motsvara EG-bestämmelserna.

Enligt den föreslagna 75 § 2 punkten blir skattegrunden för eget bruk av en själv utförd tjänst summan av de direkta och indirekta kostnaderna för den själv utförda tjänsten. Stadgandet blir tillämpligt i de fall som avses i 22 § 1 mom. 1 — 3 punkten i lagförslaget, där den skattskyldige utför en tjänst för privat konsumtion, överlåter den utan vederlag eller mot ett vederlag som är mindre än självkostnadspriset eller utför tjänsten för sådant bruk som avses i 114 §, där avdragsrätten är begränsad.

Med de direkta kostnaderna för en tjänst avses de material-, löne- och motsvarande kostnader som hänför sig till utförandet av en viss tjänst. Med indirekta kostnader avses alla andra kostnader för producerande av tjänsten, både rörliga och fasta indirekta kostnader. De indirekta kostnaderna kunde i praktiken hän-

föras till de enskilda tjänsterna så att de beräknas som en schematisk andel av de direkta kostnaderna. I skattegrunden inräknas inte någon vinstmarginal och inte heller värdet av det arbete den skattskyldige själv utfört.

I 75 § 1 mom. 3 punkten ingår ett specialstadgande om eget bruk av själv utförda byggtjänster och tjänster som avser fastighetsinnehav. Lagrummet avviker från den föreslagna 2 punkten bara däri att skattegrunden enligt det inkluderar inte bara de egentliga kostnaderna utan också värdet av den skattskyldiges eget arbete. Nu föreslås att man frångår beskattningen av värdet av det egna arbetet av enhetlighetsskäl och på grund av dess ringa praktiska betydelse. Specialstadgandet upphävs såsom onödigt, och då fastställs skattegrunden för eget bruk av själv utförda byggtjänster och tjänster som avser fastighetsinnehav enligt den föreslagna 2 punkten.

Enligt den gällande lagen fastställs grunden för skatten på eget bruk av själv utförda byggtjänster och tjänster som avser fastighetsinnehav på basis av de direkta och indirekta kostnaderna för tjänsten också i det fall att tjänsten utförs för skattefri näringsverksamhet. Enligt direktivet är skattegrunden i detta fall tjänstens gängse värde. På grund av svårigheterna med att fastställa det gängse värdet på byggtjänster och tjänster som avser fastighetsinnehav föreslås dock inte att stadgandet ändras till denna del.

Specialstadgandet i 2 mom. om serverings-tjänster föreslås av administrativa skäl få kvarstå. Skattegrunden då det gäller en måltid som själv tillretts för eget bruk är därmed även i fortsättningen det penningvärde av måltidsförmån som har fastställts för förskottsinnehållningen.

76 §. Det specialstadgande om skattegrunden som ingår i den gällande 76 § mervärdesskattelagen gäller de fall då ett avdrag för en byggtjänst i samband med ett nybygge eller en grundlig reparation måste korrigeras på det sätt som avses i 33 §. Ovan vid 75 § har det föreslagits att grunden för skatten på eget bruk av själv utförda byggtjänster skall justeras så att i den inte längre inkluderas värdet av den skattskyldiges eget arbete. Motsvarande ändring föreslås i 76 § 2 mom.

78 §. I den gällande mervärdesskattelagen ingår inga specialstadganden om återsända förpackningar och transportförmånenheter.

Enligt artikel 11.C 3 i det sjätte mervärdes-

skattedirektivet kan medlemsstaterna då det gäller kostnaderna för förpackningar som skall återsändas antingen utelämnas dem från skattegrunden och senare vidta de åtgärder som behövs för att justera skattegrunden om förpackningen inte återsänds, eller inräkna dem i skattegrunden och senare vidta de åtgärder som behövs för att justera skattegrunden om förpackningen de facto återsänds.

I syfte att förtydliga beskattningen av återsända förpackningar och transportförnödenheter föreslås att i lagen intas stadganden enligt vilka dessa kostnader behandlas som rättelseposter vid försäljningen.

Enligt 78 § 1 mom. 3 punkten i lagförslaget får från skattegrunden dras av ersättningar för återsända förpackningar och transportförnödenheter. Rättelsen gäller också sådana återsända förpackningar eller transportförnödenheter, t.ex. flaskor för drycker, som den skattskyldige inte själv har sålt. En förutsättning är dock att den skattskyldige själv säljer av sina produkter i motsvarande förpackningar eller med motsvarande transportförnödenheter som kan återsändas. Rättelse kan göras av ersättningarna både till konsumenterna och till de skattskyldiga företagen.

Enligt 3 mom. inkluderar ersättningen inte skattens andel. För de varor som sålts med en skattesats på 22 % blir det belopp som dras av från skattegrunden därmed 82 % och för de varor som sålts med en skattesats på 17 % blir det 85,5 % av de ersättningar som betalats för återsändningen.

Enligt 78 § 1 mom. 3 punkten i lagförslaget kunde säljaren behandla de ersättningar som han betalat för återsända förpackningar och transportförnödenheter som rättelseposter vid försäljningen. Om det skattskyldiga företaget som köpt den förpackade varan har gjort ett avdrag för förpackningen eller transportförnödenheten, skall detta avdrag rättas med ersättningen för den återsända förpackningen eller transportförnödenheten. Ett stadgande om saken fogas till 118 § 3 mom. mervärdesskattelagen.

78 a §. Till mervärdesskattelagen föreslås bli fogad en ny 78 a §, enligt vilken man från skattegrunden får dra av sådana rabatter och andra rättelseposter som säljaren beviljar på skattepliktiga gemenskapsinterna förvärv samt ersättningar för återsända förpackningar. Detta stadgande bygger på artikel 28e.1 i det sjätte

mervärdesskattedirektivet (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG; ändrad genom direktiv 92/111/EEG).

79 §. Enligt den gällande mervärdesskattelagen beskattas understöd och bidrag i regel inte. Bara sådana till priserna direkt anslutna understöd och bidrag som den som bedriver eller ordnar persontransportverksamhet får för verksamheten samt den ersättning som Rundradion Ab får ur statens radiofond inräknas med stöd av 79 § mervärdesskattelagen i skattegrunden.

Enligt artikel 11.A 1 a i det sjätte mervärdesskattedirektivet inräknas i skattegrunden för skatten på försäljning av en vara eller tjänst allt som utgör säljarens ersättning av köparen, kunden eller en tredje part, inklusive sådana understöd som direkt ansluter sig till priset på dessa affärstransaktioner.

Enligt EG-praxis är det frågan om understöd som direkt ansluter sig till priset om följande tre kriterier gäller samtidigt: understödet betalas åt den som säljer nyttigheten, understödet utgör ett vederlag eller en del av ett sådant och understödet betalas av en tredje part.

Enligt det sjätte mervärdesskattedirektivet måste understöd som direkt ansluter sig till priset beskattas också i andra fall än då understöden gäller persontransporter. Därför föreslås att alla understöd som direkt ansluter sig till priset på en såld vara eller tjänst inräknas i skattegrunden.

Till de understöd som direkt ansluter sig till priset räknas de understöd som bestäms på basis av varans eller tjänstens försäljningspris eller försäljningsvolymen. Hit hör t.ex. olika prisnedsättnings- och prisskillnadsersättningar som beviljas i syfte att sänka försäljningspriset på en nyttighet.

De understöd som beviljas för att förbättra de allmänna förutsättningarna för verksamheten och som inte har något speciellt samband med priserna på de sålda nyttigheterna inräknas inte i skattegrunden. Till dessa skattefria allmänna understöd hör t.ex. jordbrukets arealstöd samt de understöd som utbetalas på basis av antalet djur.

De i anslutningsavtalet nämnda stöd under övergångsperioden som utbetalas till jordbruket i form av tilläggspriser är inte sådana stöd som skall inräknas i skattegrunden, eftersom syftet med dem inte är att sänka priserna utan att trygga producenternas inkomstnivå under övergångsperioden.

I skattegrunden inräknas inte underskott som uppstår i verksamhet som bedrivs av kommunala verk eller samkommuner och som täcks av kommunen eller delägarkommunerna. Sådana ersättningar för underskott betraktas inte enligt EG-praxis som understöd med direkt anslutning till priserna. För tydlighetens skull intas ett uttryckligt stadgande om saken i lagen.

Beskattningen av understöd och bidrag för persontransporter förändras inte.

De av kommuner och samkommuner utbetalade stöden med direkt anslutning till priserna kan återbäras med stöd av 130 § mervärdesskattelagen.

80 §. Anslutningsavgifter. Enligt 80 § i den gällande mervärdesskattelagen inkluderas i skattegrunden inte anslutningsavgifter till sammanslutningar som upprätthåller el-, tele-, vatten- och fjärrvärmenät eller andra motsvarande nät, om avgifterna återbetalas till betalaren eller om betalaren har rätt att överföra de mot dem erhållna förmånerna till tredje man. Ett motsvarande stadgande ingår i 6 § 1 mom. 3 punkten i lagen om beskattning av inkomst av näringsverksamhet (360/68).

I det sjätte mervärdesskattedirektivet ingår inga specialstadganden om anslutningsavgifter. Enligt artikel 11.A 1 a inräknas i skattegrunden för skatten på försäljning av en vara eller tjänst allt som utgör säljarens vederlag av köparen, kunden eller tredje part. Enligt artikel 13.B d 5 befrias från skatt affärstransaktioner som gäller aktier, andelar i bolag och sammanslutningar, obligationer och andra värdepapper.

Det är en tolkningsfråga om skattefriheten för anslutningsavgifterna motsvarar direktivet. De anslutningsavgifter som kan återbetalas kan betraktas som sådana andelar i ett bolag eller en sammanslutning som enligt direktivet är befriade från skatt. De anslutningsavgifter som kan överföras men inte återbetalas kan däremot knappast betraktas som sådana andelar. I bokföringspraxis (bokföringsnämndens avgörande 1982/540) har dessa avgifter inte ansetts utgöra kapitalprestationer utan slutgiltiga ersättningar som fastighetsinnehavaren betalar för rätten att ansluta sig till nätet.

I syfte att förenhetliga mervärdesskattelagen med EG-praxis föreslås att specialstadgandet om anslutningsavgifter upphävs. De anslutningsavgifter som kan återbetalas förblir skattefria med stöd av 42 § 1 mom. 1 eller 6 punkten och 3 mom. eftersom de är ersättnings-

ar med karaktären av kapitalprestationer. De anslutningsavgifter som inte kan återbetalas men nog överförs utgör däremot en del av ersättningen för den vara eller tjänst som säljs via nätet, och blir därmed skattepliktiga.

Resebyråttjänster. I 80 § intas stadganden om det marginalbeskattningsförfarande som skall tillämpas på resebyråttjänster.

Enligt den gällande mervärdesskattelagen anses en researrangör sälja flera separata tjänster om den i eget namn till en kund säljer helheter bestående av flera tjänster. Om ett paket omfattar skattepliktiga och skattefria tjänster eller tjänster med olika skattesats, t.ex. restaurang-, inkvarterings- och transporttjänster, måste priset på paketet specificeras enligt beskattningssätt.

Det finns i mervärdesskattelagen ett särskilt stadgande om försäljningsland som gäller sådana av en researrangör i eget namn sålda tjänster som en annan näringsidkare utför direkt för den resande. Enligt 64 § 3 mom. anses sådana tjänster bli utförda i Finland, i enlighet med huvudregeln om försäljningsland för tjänster, om tjänsten överläts från ett här i landet befintligt fast driftställe eller om säljaren har sin hemort här. Stadgandet tillämpas inte på försäljning av tjänster som researrangören själv utför. För dem bestäms försäljningslandet enligt de allmänna reglerna.

Enligt stadgandet om försäljningsland är en utländsk researrangör inte i allmänhet skattskyldig för resor som han ordnat till Finland. Dessa resor blir dock beskattade i Finland till den del det gäller tjänster som sålts åt researrangören. Till denna del har researrangören enligt 124 § inte rätt till återbäring.

Utlandsresor som en finländsk researrangör säljer är skattefria enligt 71 § 7 punkten. Enligt detta lagrum anses som skattefri försäljning till utlandet försäljning av sådana tjänster i en researrangörs namn som en annan näringsidkare utomlands överläter direkt till den resande.

Enligt 124 § har en utländsk researrangör rätt till återbäring enligt 122 § för tjänster som en annan näringsidkare har utfört direkt för en resande endast i de fall där resanden skulle ha haft denna rätt om han själv hade köpt tjänsten. En motsvarande begränsning då det gäller återbäring enligt 131 § ingår i 132 § 2 mom.

Den gällande mervärdesskattelagen innehåller inte specialstadganden om reseförmedlare

som fungerar i någon annans namn. På reseförmedling tillämpas därmed de allmänna reglerna om förmedling, bl.a. då det gäller skattesats och försäljningsland.

Enligt artikel 26 i det sjätte mervärdesskattedirektivet tillämpas ett särskilt marginalbeskattningsförfarande på tjänster som säljs av researrangörer.

Enligt punkt 1 i artikeln tillämpas förfarandet på resebyråer som arbetar i eget namn i förhållande till den resande, men använder varor och tjänster som överlåtit av andra näringsidkare för att genomföra resorna. Detta förfarande tillämpas inte på sådana resebyråer som endast fungerar som förmedlare.

Enligt punkt 2 i artikeln betraktas de affärstransaktioner som resebyrån utfört för att genomföra resan som en enda tjänst som resebyrån överlåtit åt den resande. Den beskattas i den medlemsstat där resebyråns rörelse har sin hemort eller ett fast driftställe, från vilket den överlåter tjänster. Skattegrunden och det skattefria pris som skall nämnas på resebyråns faktura är resebyråns täckning. Med täckning avses skillnaden mellan det mervärdesskattefria sammanlagda pris som resanden betalat och de verkliga kostnaderna för varor och tjänster som andra näringsidkare överlåtit åt resebyrån och som direkt utnyttjas av resanden.

Enligt punkt 3 i artikeln skall resebyråns tjänster jämföras med förmedlingsverksamhet som enligt artikel 15.1.14 (ändrad genom direktiv 91/680/EEG) är befriad från skatt, om de affärstransaktioner där resebyrån anlitar andra skattskyldiga på åtgärd av dessa utförs utanför gemenskapen. Om dessa affärstransaktioner utförs både inom och utanför gemenskapen, gäller skattefriheten bara för den del av resebyråns tjänster som avser affärstransaktioner utanför gemenskapen.

Enligt punkt 4 i artikeln berättigar mervärdesskatter som andra näringsidkare debiterat av resebyrån för sådana affärstransaktioner enligt 2 punkten vilka direkt utnyttjas av resanden, inte till avdrag eller återbäring i någon medlemsstat.

Enligt artikel 15.1.14 i direktivet skall skattefrihet beviljas för tjänster som utförts av förmedlare som handlar i annans namn och för annans räkning, om de har samband med affärstransaktioner som nämns i artikel 15 eller som utförs utanför gemenskapen. Denna befri-

else tillämpas inte på resebyråer som i resandens namn och för dennes räkning säljer tjänster i andra medlemsstater.

Specialförfarandet för resebyråer enligt det sjätte mervärdesskattedirektivet är obligatoriskt. Därför föreslås det också bli infört i Finland. De största förändringarna som förfarandet för med sig i jämförelse med dagens läge är att den allmänna skattesatsen tillämpas på researrangörernas provisioner samt att provisionerna på resor inom gemenskapen blir föremål för beskattning.

Det grundläggande stadgandet om specialförfarandet har tagits in i 80 § mervärdesskatte lagen. Den kompletteras av 71 § 7 punkten som gäller skattefri försäljning till utlandet, 114 § 5 punkten om begränsning av avdragsrätten och 140 § om periodisering. I den gällande mervärdesskatte lagen upphävs 64 § 3 mom., 124 § och 132 § 2 mom.

I det föreslagna 80 § 1 mom. ingår en definition av begreppet resebyråtjänst. En researrangör anses sälja en resebyråtjänst när den i eget namn säljer varor och tjänster som den av andra näringsidkare köpt för att utnyttjas direkt av den resande. Dessa tjänster betraktas som en enda av researrangören överlåten tjänst. Detta innebär bl.a. att på försäljningen av resebyråtjänster tillämpas den allmänna skattesatsen på 22 %, även om de varor och tjänster som köpts av andra näringsidkare är skattefria eller berörs av en lägre skattesats.

Specialförfarandet tillämpas bara på tjänster som säljs av researrangörer. Begreppet researrangör finns definierat i lagstiftningen om resebyråer. I regeringens proposition med förslag till lag om paketreserörelser (reg.prop. 32/1994 rd.) avses med researrangör den som bedriver paketreserörelse och som planerar och genomför paketresor och bjuder ut dem antingen själv eller genom förmedling av en annan näringsidkare. Som researrangör betraktas också en sådan näringsidkare som för egen räkning tillhandahåller paketresor som ordnats av någon annan.

Marginalbeskattningen tillämpas på tjänster som researrangören säljer för att utnyttjas av resanden. Det saknar betydelse om den tjänst som researrangören säljer är en paketresa. Förfarandet tillämpas därmed också på enstaka inkvarterings- och transporttjänster som researrangören säljer.

En förutsättning för tillämpningen av marginalbeskattningsförfarandet är att researran-

gören köper tjänster av en utomstående leverantör. I detta fall räcker det om åtminstone en sådan tjänst som behövs för att genomföra en viss resa köps av en annan näringsidkare.

Förfarandet tillämpas inte på tjänster som researrangören själv utför. Beskattningen av själv utförda tjänster sker enligt de allmänna reglerna i lagen. I skattegrunden för skatten på resebyråtjänster inräknas därmed inte t.ex. de ersättningar som researrangören debiterar för tjänster som den själv utfört i ett annat medlemsland.

För att det skall vara frågan om en resebyråtjänst krävs därtill att researrangören säljer tjänsten åt kunden i eget namn. Därmed tillämpas marginalskatteförfarandet inte på tjänster som resebyrån förmedlar i någon annans namn. Beskattningen av sådana tjänster sker enligt de allmänna reglerna för förmedling.

Enligt 2 mom. får researrangören från skattegrunden för skatten på försäljning av resebyråtjänster dra av 82 % av inköpspriserna på tjänster och varor som köpts av andra näringsidkare för att direkt utnyttjas av resanden. Researrangören betalar då skatt bara på försäljningsprovisionerna på dessa tjänster och varor. Enligt 114 § i lagförslaget berättigar köpen av dessa tjänster och varor inte till normala inköpsavdrag eller till återbäring.

Marginalbeskattningen gäller både resor inom landet och resor till andra områden inom gemenskapen. Avdrag får därmed göras för tjänster och varor som förvärvats både i hemlandet och i de andra medlemsstaterna. Resor utanför gemenskapen är skattefria enligt 71 § 10 punkten, varför avdrag inte kan göras för tjänster och varor som köpts för dem.

Marginalbeskattningen gäller bara tjänster och varor som förvärvats för att direkt utnyttjas av resanden, som transport-, inkvarterings- och serveringstjänster. Från inköpspriset på andra tjänster och varor kan inte göras avdrag från skattegrunden. Som en tjänst som direkt utnyttjas av resanden betraktas inte t.ex. förmedlingsprovisioner till andra resebyråer. Övriga skattepliktiga förvärv med karaktären av allmänna kostnader är dock avdragsgilla köp i enlighet med stadgandena i 10 kap.

Om en researrangör till en resande i eget namn säljer ett resepaket som sålts åt honom av en annan researrangör, anses hela paketet

bli direkt utnyttjat av resanden. På vardera researrangörens försäljning tillämpas då marginalbeskattningen.

Avdraget görs på basis av de skattepliktiga inköpspriset. Avdraget gäller utom den inhemska skatt som ingår i inköpspriset också skatt som betalats i andra medlemsstater. Om inköpspriset på en tjänst eller vara inte inkluderar skatt, görs avdraget från det skattefria inköpspriset.

I 3 mom. stadgas om återbetalning av avdrag. Om en tjänst eller vara från vilken avdrag enligt 2 mom. har gjorts, används för annat ändamål än försäljning som resebyråtjänst, skall det belopp som dragits av läggas till skattegrunden. Återbetalningen gäller i regel inte tjänster, eftersom man i allmänhet kan se om förutsättningar för avdraget föreligger redan när avdraget görs. En återbetalning blir aktuell t.ex. om en vara för vilken avdrag har gjorts senare tas i eget bruk.

Marginalskatteförfarandet blir obligatoriskt. En researrangör kan därmed inte betala skatt på vidareförsäljning av varje separat tjänst. Den kan dock sälja tjänsten i den ursprungliga säljarens namn eller köpa tjänsten i kundens namn, och då blir det frågan om förmedling av tjänster. Detta är motiverat om kunden är skattskyldig. Kunden kan då dra av den skatt som ingår i inköpspriset på den förmedlade tjänsten eller varan eller få återbäring för den enligt 122 eller 131 §. Om marginalbeskattningsförfarandet tillämpas kan en skattskyldig köpare göra avdrag eller få återbäring bara för skatten på resebyråns marginal.

En skattskyldig kund kunde från den resebyråtjänst han köpt dra av den skatt som researrangören betalat. Avdragsrätten gäller bara skatten på researrangörens försäljningsprovision. Researrangören skall enligt 209 a § på fakturan anteckna den försäljningsprovision som utgör skattegrund och skatten på den.

80 a §. Till mervärdesskattelagen föreslås bli fogat ett stadgande om hur ett belopp i utländsk valuta skall omräknas till finska mark. I den nuvarande lagen finns inget motsvarande stadgande. Förslaget bygger på artikel 11.C 2.2 i det sjätte mervärdesskattedirektivet (ändrad genom direktiv 91/680/EEG).

83 §. I 83 § i den gällande mervärdesskattelagen stadgas om det marginalbeskattningsförfarande som tillämpas på handel med begagnade varor. Den som handlar med begagnade varor har rätt att från skattegrunden för

skatten på försäljningen dra av 82 % av inköpspriset för en begagnad vara som skattefritt anskaffats för skattepliktig återförsäljning. För böcker är avdraget 89 % av inköpspriset. Avdraget från skattegrunden innebär i praktiken att handlanden för dessa varor behöver betala skatt bara på sin försäljningsprovision.

Försäljning av begagnade varor till utlandet sker skattefritt. Därtill kan den som handlar med begagnade varor från skattegrunden göra avdrag som motsvarar de ovan nämnda avdragen för begagnade varor som skattefritt anskaffats för att skattefritt säljas vidare till utlandet eller åt resande som avses i 70 § 1 mom. 8 punkten. Syftet med detta stadgande är att undanröja den dolda skatt som belastar försäljningspriset på varor som säljs till utlandet och som konsumenten i tiden har betalat på varan. Stadgandet fogades till lagen i samband med riksdagsbehandlingen.

Enligt det sjätte mervärdesskattedirektivet tillämpas ett särskilt marginalbeskattningsförfarande på handel med begagnade varor samt konst-, samlar- och antikföremål. Bestämmelser om detta ingår i direktiv 94/5/EEG, som innehåller ändringar av det sjätte mervärdesskattedirektivet.

Bestämmelserna i det sjätte mervärdesskattedirektivet och stadgandena i mervärdesskattelagen bygger på samma principer i fråga om handel med begagnade varor. Enligt vardera regelverket är det handlarens marginal som beskattas vid handel med begagnade varor. Då det gäller detaljerna avviker förfarandena dock i viss mån från varandra.

I direktivet finns inga bestämmelser som möjliggör avdrag för begagnade varor som säljs till utlandet. Därför föreslås att 83 § 1 mom. mervärdesskattelagen ändras så att detta avdrag slopas.

Bestämmelserna om marginalbeskattnings av handel med begagnade varor är mycket mer detaljerade i direktivet än i mervärdesskattelagen. Det finns bl.a. specialbestämmelser om handel med konst-, samlar- och antikföremål samt om offentlig auktion. Det är meningen att detaljanpassningen av mervärdesskattelagen till direktivets bestämmelser skall skötas genom en separat proposition.

8 kap. Skattesatsen

85 §. På gemenskapsinterna varuförvärv

tillämpas en nedsatt skattesats då det är frågan om förvärv av sådana varor som avses i paragrafen. Den inledande satsen i 1 mom. kompletteras med anledning härav. Ändringen bygger på artikel 28e.4 i det sjätte mervärdesskattedirektivet (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG; ändrad genom direktiv 92/111/EEG).

Persontransporter. 85 a §. På persontransporter tillämpas enligt de permanenta stadgandena i den gällande mervärdesskattelagen en nedsatt skattesats. Enligt 85 § 2 mom. 1 punkten är denna skattesats 12 %. I syfte att lindra verkningarna av övergången till mervärdessbeskattnings för turist- och persontransportbranschen tillämpas dock enligt övergångsstadgandet i 222 § 5 mom. på persontransporter en skattesats på 6 % till utgången av 1995.

Av trafikpolitiska skäl föreslås att den särskilda skattesatsen på 6 % som tillämpas under övergångsperioden blir bestående. Ett stadgande om detta föreslås bli infört i 85 a § 1 punkten. Samtidigt skall 222 § 5 mom. och 85 § 1 mom. 1 punkten upphävas.

Inkvartering. Enligt de permanenta stadgandena i den gällande mervärdesskattelagen omfattas hotell och campingområden samt motsvarande inkvartering av beskattningen. I syfte att lindra verkningarna av övergången till mervärdessbeskattnings för turismen och inkvarteringsverksamheten förblir dock överlåtelse av nyttjanderätten till inkvarteringslokaler och besökskamarer enligt övergångsstadgandet i 222 § 2 mom. helt skattefria till utgången av 1995. Från början av 1996 tillämpas på dem en skattesats på 12 % enligt 85 § 1 mom. 2 punkten.

Skattefriheten på inkvartering enligt övergångsperioden blir man tvungen att frångå vid ingången av medlemsskapet. Av näringspolitiska skäl föreslås att en lägre skattesats på 6 % tillämpas. Ett stadgande om detta skall tas in i 85 a § 2 punkten. Samtidigt skall 85 § 1 mom. 2 punkten upphävas.

Nöjesevenemang. Enligt de permanenta stadgandena i den gällande mervärdesskattelagen skall skatt betalas på ordnandet av kultur- och nöjesevenemang, om verksamheten är rörelsemässig på det sätt som avses i 1 §. Kultur- och nöjesevenemang som ordnas av allmännyttiga samfund och religionssamfund är skattefria i enlighet med 4 och 5 §§ mervärdesskattelagen. Också evenemang som tillhandahålls av staten

och kommunerna blir i regel utanför beskattningen, eftersom verksamheten i allmänhet inte är rörelsemässig.

Nöjesevenemang som säljs av kommersiella arrangörer är skattepliktiga enligt lagens permanenta stadganden. De blir dock utanför beskattningen med stöd av övergångsstadgandet. I syfte att lindra verkningarna av övergången till mervärdesbeskattning för kultur- och nöjesbranschen intogs i samband med riksdagsbehandlingen i 222 § 2 mom. ett stadgande enligt vilket entréavgifter till teater-, cirkus-, musik- och dansföreställningar förblir skattefria till utgången av 1995. Genom en ändring av lagen (377/94) fogades entréavgifter till konstutställningar till förteckningen. Från början av 1996 blir kommersiella nöjesevenemang föremål för beskattning och på dem tillämpas då den allmänna skattesatsen.

Skattefriheten för kommersiella nöjesevenemang under övergångsperioden följer inte direktivet, varför den måste slopas i och med att medlemskapet träder i kraft.

Enligt direktivets artikel 12.3 a (ändrad genom direktiv 92/111/EEG) och bilaga H (tillfogad genom direktiv 92/77/EEG), punkt 7 till direktivet kan en medlemsstat tillämpa en lägre skattesats, dock minst 5 %, på inträdesavgifterna till föreställningar, teatrar, cirkusar, mässor, nöjesparker, konserter, museer, djurparker, biografier, utställningar och motsvarande kulturevenemang och kulturella institutioner. Enligt bilaga H, punkt 12 (tillfogad genom direktiv 92/77/EEG) kan den nedsatta skattesatsen också tillämpas på inträdesavgifterna till idrottsevenemang.

I syfte att lindra skillnaden i beskattningen av icke-kommersiella och kommersiella nöjes- och kulturevenemang föreslås att på inträdesavgifterna till dessa evenemang tillämpas en nedsatt skattesats på 12 %. Ett sådant stadgande föreslås tas in i 85 § 1 mom. 1 punkten i vilken dessutom det nuvarande stadgandet om biografiföreställningar skall ingå.

Den nedsatta skattesatsen tillämpas på inträdesavgifter till biograf-, teater-, cirkus- och dansföreställningar, konserter, utställningar, idrottsevenemang, nöjesparker, djurparker, museer samt andra motsvarande kultur- och nöjesevenemang eller institutioner. Förteckningen i lagrummet är inte uttömmande. Den nedsatta skattesatsen tillämpas därmed på alla nöjesevenemang.

Då det gäller nöjesparker tillämpas den

nedsatta skattesatsen också på avgifter för användningen av olika köranläggningar och andra motsvarande anläggningar, eftersom dessa har karaktären av inträdesavgifter. På inkomster av nöjesautomater tillämpas däremot den allmänna skattesatsen.

Evenemang som ordnas av allmännyttiga samfund, religionssamfund och offentliga samfund står även i fortsättningen i regel utanför beskattningen.

Idrottstjänster. 85 § 1 mom. 4 punkten. På tillfällig överlåtelse av nyttjanderätten till idrottslokaliteter tillämpas enligt de permanenta stadgandena i den gällande mervärdeskattelagen den allmänna skattesatsen. I syfte att lindra verkningarna av övergången till mervärdesbeskattning för kommersiellt drivna idrottslokaliteter intogs i 222 § 5 mom. i samband med riksdagsbehandlingen ett övergångsstadgande enligt vilket på tillfällig överlåtelse av nyttjanderätten till idrottslokaliteter tillämpas en nedsatt skattesats på 12 % till utgången av 1995. Den nedsatta skattesatsen tillämpas t.ex. på försäljning av olika spel- och saltider som tennis-, golf-, ishalls- och idrottsturer samt skidliftbiljetter.

Enligt artikel 12.3 a i det sjätte mervärdes-skattedirektivet och bilaga H, punkt 13 till det, kan en medlemsstat tillämpa en nedsatt skattesats på minst 5 % på användningen av idrottsanläggningar.

I syfte att minska skillnaden i beskattningen av icke-kommersiella och kommersiella idrottstjänster föreslås att den nedsatta skattesats på 12 % som tillämpats under övergångsperioden blir permanent. Idrottstjänster som inte bedrivs rörelsemässigt förblir utanför beskattningen på samma sätt som hittills.

Ordalydelsen i stadgandet föreslås bli justerad så att uttrycket tillfällig överlåtelse av nyttjanderätten till idrottslokaliteter ersätts med uttrycket tjänster som möjliggör utövande av idrott. Den nedsatta skattesatsen kunde då tillämpas också i de fall då det inte är frågan om överlåtelse av nyttjanderätten till en viss lokalitet. Den nedsatta skattesatsen gäller inte försäljning eller uthyrning av idrottsutrustning.

Ändringen genomförs så att ett stadgande om idrottstjänster tas in i 85 § 1 mom. 4 punkten, varvid nuvarande 4 och 5 punkterna blir nya 5 och 6 punkter. Samtidigt upphävs den andra meningen i 222 § 5 mom. Eftersom skattefriheten för inkvarteringsverksamheten under övergångsperioden måste frångås i och

med att Finland blir medlem i EU föreslås att på inkvarteringsverksamhet tillämpas en nedsatt skattesats på 6 % till utgången av 1995. Ett stadgande om saken fogas till 222 § 5 mom.

Rundradioverksamhet. Enligt 85 § 3 mom. i den gällande mervärdesskattelagen skall Oy Rundradion Ab i skatt på sin ersättning ur statens radiofond betala 5 % av skattegrunden.

Enligt artikel 12.3 a i det sjätte mervärdesskattedirektivet kan en medlemsstat tillämpa en eller två nedsatta skattesatser, som dock är minst 5 %.

Enligt 85 § och 222 § 5 mom. mervärdesskattelagen används i Finland tre nedsatta skattesatser: 5, 6 och 12 %. Enligt direktivet kan en medlemsstat tillämpa högst två nedsatta skattesatser. Därför föreslås att den skattesats på 5 % som tillämpas på rundradioverksamhet höjs till 6 %. Ett stadgande om detta skall ingå i 85 a § 3 punkten. Samtidigt skall 85 § 3 mom. upphävas.

85 a §. I paragrafen stadgas om de tjänster på vilka tillämpas en skattesats på 6 %. Föreslagen till stadgandena har motiverats närmare vid 85 §.

9 kap. Import av varor

86 §. Med import avses enligt det sjätte mervärdesskattedirektivet import från områden utanför gemenskapen. Direktivets tillämpningsområde avviker från romfördragets tillämpningsområde. Gemenskapens skatteområde finns definierat i artikel 3 i direktivet (ändrad genom direktiv 91/680/EEG och 92/111/EEG). Enligt artikel 7.1 i direktivet (ändrad genom direktiv 91/680/EEG och 92/111/EEG) avses med varuimport följande:

a) import av sådana varor till gemenskapen som inte uppfyller villkoren enligt artiklarna 9 och 10 i fördraget om upprättande av europeiska ekonomiska gemenskapen eller som inte är fritt rörliga, om varorna omfattas av fördraget om upprättande av Europeiska kol- och stål-gemenskapen; och

b) då det gäller andra varor än sådana som avses i punkt a, import från områden utanför gemenskapens skatteområde.

Här föreslås att begreppet import i 86 § definieras i enlighet med ovanstående. Med import avses import av varor till gemenskapen. Gemenskapen finns definierad i den föreslagna 1 a §. Därmed förstås gemenskapens skatteom-

råde enligt direktivet. Med import avses således både import från områden utanför gemenskapens tullområde och från områden som hör till gemenskapens tullområde, men inte till dess skatteområde.

Stadgandena i den nuvarande 86 § ingår i förslaget till 86 b §.

86 a §. Enligt den gällande mervärdesskattelagen tillämpas stadgandena om import av varor på varor som enligt tullagstiftningen importeras till Finland. För temporär import, där varan enligt tullskattelagen är tullfri, stadgas om skattefrihet i 94 § mervärdesskattelagen.

Genom bestämmelserna i artikel 7.2 och 7.2 i det sjätte mervärdesskattedirektivet (ändrade genom direktiv 91/680/EEG och 92/111/EEG) har man med hjälp av ett annat slag av reglering kommit till samma slutresultat som i den gällande mervärdesskattelagen. I de nämnda bestämmelserna i direktivet fastställs vilken som är den plats där importen till gemenskapen anses ske när bestämmelserna om mervärdesskatt tillämpas (importort). På basis av dessa bestämmelser kan det fastställas i vilken medlemsstat mervärdesbeskattningen av varuimporten sker.

Enligt artikel 7.2 i direktivet är importorten den medlemsstat inom vars område varan befinner sig när den importeras till gemenskapen.

Enligt artikel 7.3 i direktivet är importorten i de fall då en sådan vara som inte vid införseln till gemenskapen förtullats för fri rörlighet anmäls till något av de förfaranden som nämns i artikel 16.1 B a — d (ändrad genom direktiv 91/680/EEG), till temporärt importförfarande helt utan importtull eller till externt förpassningsförfarande, den medlemsstat på vars område varan befinner sig när förfarandet i fråga upphör.

De tullklaringsförfaranden eller tullförfaranden enligt tullkodex som avses i artikel 7.3 i direktivet är följande:

— temporär upplagring enligt artikel 50—53 i kodex,

— överföring till sådant friområde eller fri-lager enligt artikel 166 i tullkodex,

— tullagringsförfarande enligt artikel 98—113 i kodex eller internt förädlingsförfarande enligt artikel 114 med tillämpning av suspensionssystemet,

— helt tullfritt temporärt importförfarande enligt artikel 137—144 i kodex, och

— externt förpassningsförfarande enligt artikel 91—97 i kodex.

Utöver de tullklaringsformer och tullförfaranden som regleras i tullkodex avses i artikel 7.3 i det sjätte mervärdesskattedirektivet också rätten enligt artikel 16.1 B d att tullfritt tillåta import av sådana varor som är avsedda att installeras på borrhings- eller produktionsplattformar på medlemsstaternas territorialvatten eller för att användas vid byggnads-, reparations-, underhålls- och utrustningsarbeten på dessa plattformar eller för att förena dem med kontinenten samt varor som är avsedda för bunkring eller proviantering på dessa plattformar.

I artikel 7.3.2 i direktivet ingår bestämmelser om hur importorten skall bestämmas i de fall då en vara importeras till gemenskapen från ett område utanför dess skatteområde. Där sägs att importorten för en vara som importeras från ett område utanför gemenskapens skatteområde såsom anmäld till ett förfarande enligt artikel 33 a.1 b eller c (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG, ändrad genom direktiv 92/111/EEG) är i den medlemsstat där varan finns när förfarandet i fråga upphör. Artikel 33 a.1 b i direktivet gäller varor som anmälts till internt förpassningsförfarande enligt artikel 163—165 i tullkodex och punkt 1 c i samma artikel gäller varor på vilka kunde ha tillämpats något av de förfaranden som nämns i artikel 16.1 B a—d i det sjätte mervärdesskattedirektivet eller ett temporärt importförfarande helt utan importtull, om varan hade importerats från ett område utanför EG:s tullområde.

Det föreslås att i 86 a § mervärdesskattelagen i enlighet med vad som förklarats ovan skall stadgas när importen av en vara sker i Finland. Paragrafens 1 mom. gäller de fall då importen av en vara till gemenskapens tullområde sker i Finland. I 2 mom. stadgas om de fall då en vara som införs till gemenskapens tullområde under det suspensionsförfarande som uppräknas i 3 mom. finns i Finland då detta förfarande upphör. I 4 mom. stadgas om import i Finland när en vara importeras från ett område utanför gemenskapens skatteområde.

I Finland kommer inte att finnas behov att tillämpa artikel 16.1 B d i det sjätte mervärdesskattedirektivet.

86 b §. Enligt 86 § i den gällande mervärdesskattelagen är det importören som är skyldig att betala skatt vid varuimport. Ansvarig för

att skatten betalas är utöver importören den som enligt 44 § tullagen ansvarar för att tullen betalas. Den som köper en vara på tullauktion är skyldig att betala skatt på den.

På basis av artikel 21.2 i det sjätte mervärdesskattedirektivet (28 g; ändrad genom direktiv 91/680/EEG) bestämmer den medlemsstat, till vilken en vara införs, vem som är skyldig att betala skatt på importen.

Artiklarna 201—208 och 212—216 i tullkodex innehåller bestämmelser om vem som är skyldig att betala den tullskuld som uppkommit samband med varuimport. Varuinnehavaren är enligt artikel 4.18 i tullkodex den person som gör en tullanmälan i eget namn eller i vars namn tullanmälan görs.

Ett stadgande motsvarande den gällande 86 § föreslås bli intaget som en ny 86 b §. I dess 1 mom. stadgas, enligt vad som förklarats ovan, att skyldig att betala skatt på import av varor är varuinnehavaren enligt artikel 4.18 i tullkodex.

Beskattningen av import gäller också varuimport från gemenskapens tullområde till dess skatteområde. När det inte tillräckligt klart kan visas vem som är varuinnehavare i de fall då tullanmälan inte krävs, måste det i dessa fall stadgas särskilt om vem som är skyldig att betala skatten. Därför stadgas i 1 mom. att samma skyldighet som för varuinnehavaren gäller för den som har status av varuinnehavare när varuimporten sker från gemenskapens tullområde till gemenskapens skatteområde.

Därtill föreslås i 2 mom. bli stadgat att ansvarig för att skatten betalas är den eller de som enligt tullkodex skyldiga att betala den uppkomna tullskulden. Materiellt motsvarar stadgandet gällande lag.

Det nuvarande 86 § 3 mom. om skyldigheten att betala skatt på en vara som sålts på tullauktion ingår i det föreslagna 86 b § 3 mom.

87 §. Enligt 87 § i den gällande mervärdesskattelagen gäller om tidpunkten för uppkomsten av skyldigheten att betala skatt vad tullagen och tullskattelagen stadgar om tull.

I EG-lagstiftningen stadgas om uppkomsten av skyldigheten att betala skatt och tidpunkten för detta i artikel 10.3 i det sjätte mervärdesskattedirektivet (ändrad genom direktiv 91/680/EEG). Enligt punkt 3.1 uppkommer skyldigheten att betala skatt när en vara importeras till gemenskapen. Om man på varan vid importen till gemenskapen har tillämpat något av de förfaranden som avses i direktivets

artikel 7.3 (ändrad genom direktiv 91/680/EEG och 92/111/EEG), uppkommer skyldigheten att betala skatt när förfarandet upphör.

Enligt punkt 3.2 i bestämmelsen gäller beträffande tidpunkten för uppkomsten av skyldigheten att betala skatt vid varuimport vad som stadgas i artikel 201 — 208 och 212 — 216 i tullkodex om uppkomsten av skyldigheten att betala tull och tidpunkten för detta. Skyldigheten att betala tull uppkommer bl.a. när en tullbelagd vara överläts till fri rörlighet, när en vara anmäls till ett delvis tullfritt temporärt importförfarande, när en vara utan tillstånd importerats till tullområdet eller när någon bryter mot villkoren för ett helt tullfritt temporärt importförfarande eller något annat suspensionsförfarande.

Enligt punkt 3.3. i direktivets bestämmelse tillämpas bestämmelserna om tidpunkten för uppkomsten av skyldigheten att betala tull vid fastställande av tidpunkten för uppkomsten av skyldigheten att betala skatt oberoende av om tull uppbärs för varan eller inte.

På basis av ovanstående föreslås att 87 § mervärdesskattelagen ändras så att där hänvisas till stadgandena om tidpunkten för uppkomsten av en tullskuld enligt EG:s tullkodex.

88 §. Enligt den gällande mervärdesskattelagen är grunden för mervärdesskatten på importen av en vara varans tullvärde enligt tullvärdeslagen, om inte annat stadgas i mervärdesskattelagen. I EG-lagstiftningen ingår bestämmelserna om grunden för skatten på varuimport i artikel 11.B i det sjätte mervärdesskattedirektivet (ändrad genom direktiv 91/680/EEG; 92/111/EEG och 94/5/EEG). Enligt punkt B 1 är skattegrunden tullvärdet, sådant det fastställts enligt gemenskapens bestämmelser om tullvärde. Gemenskapens bestämmelser om tullvärde ingår i artikel 28 — 36 i tullkodex och i artikel 141 — 181 i kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 om vissa bestämmelser om tillämpningen av gemenskapens tullkodex (tillämpningsförfordningen för tullkodex, ändrad genom förordning nr 3665/93). Direktivets bestämmelse tillämpas på all varuimport till gemenskapens skatteområde. I skattegrunden inräknas inte enligt artikel 11.B 4 olika prisrabatter. Om Finland blir medlem i EU upphävs tullvärdeslagen (906/80). Den ersätts av bestämmelserna om tullvärde i EG:s tulllagstiftning. Direktivets bestämmelse om behandlingen av rabatterna vid beskattningen blir beaktad på grund av bestämmelser-

na om tullvärde. Här föreslås att det i 88 § 1 mom. mervärdesskattelagen hänvisas till EG:s bestämmelser om tullvärde.

89 §. Vid fastställande av grunden för skatten på import av ett datamedium och ett därpå lagrat ADB-program tillämpas inte enligt den gällande mervärdesskattelagen 10 a § tullvärdeslagen. Grunden för skatten på importen är då värdet av både datamediet och det därpå lagrade ADB-programmet, oberoende av programmets typ.

Enligt artikel 167 i förordningen om tillämpning av EG:s tullkodex fastställs tullvärdet på ett sådant datamedium på vilket ett ADB-program finns lagrat som enbart värdet på datamediet, om mediets värde finns specificerat och om datamediet inte är en integrerad krets eller en halvledare eller motsvarande, om inte uttryckligen berörs av bestämmelsen i artikeln. Bestämmelsen har samma innehåll som 10 a § tullvärdeslagen.

I det sjätte mervärdesskattedirektivet finns inga specialstadganden om hur datamedia och på dem lagrade ADB-program skall behandlas vid beskattningen. EG:s mervärdesskattkommitté har gett en rekommendation om saken. Där definieras ett normalprogram som en masstillverkad produkt som finns tillgänglig för alla kunder. Kunderna kan använda programmet efter standardiserad utbildning och med hjälp av programmen utföra samma uppgifter eller tillämpningar. Programmet består ofta af kompatibla programserier och programhjälpmedel. I paketet ingår ofta installations-, utbildnings- och underhållsservice. Till denna grupp hör PC-program, hemdatorprogram samt spelpaket, likaså standardpaket för säkerhets- och andra anordningar.

Sådana ADB-normalprogram, som också kallas standardprogram, är enligt rekommendationen varor. Grunden för skatten på dem vid import är värdet av både datamediet och det därpå lagrade ADB-programmet.

Ett ADB-specialprogram, som i rekommendationen definieras som motsatsen till ett ADB-normalprogram, betraktas inte som en vara.

Då ett ADB-specialprogram importerats lagrat på ett datamedium sker både import av en vara (datamediet) och försäljning av en tjänst (ADB-programmet). Då importören är en näringsidkare betraktas datamediet som tillägsutrustning till ADB-specialprogrammet och helheten beskattas som försäljning av en tjänst

i enlighet med artikel 9.2 e i det sjätte mervärdesskattedirektivet (ändrad genom direktiv 84/386/EEG). Datamediet skall inte beskattas vid importen för att dubbelbeskattning skall undvikas.

Då importören av ett datamedium och ett på det lagrat ADB-specialprogram är någon annan än en näringsidkare, t.ex. en privatperson, kan datamediet och ADB-specialprogrammet av praktiska skäl beskattas som import av en vara, och då blir skattegrunden det sammanlagda värdet av datamediet och det därpå lagrade ADB-specialprogrammet.

På basis av ovanstående föreslås att 89 § mervärdesskattelagen ändras i enlighet med den ovan nämnda rekommendationen av EG:s mervärdesskattekommitté. För att förhindra dubbelbeskattning blir importen av datamedier och på dem lagrade ADB-specialprogram skattefria enligt 94 a §, om den som importerar datamediet är en näringsidkare.

Enligt 89 § mervärdesskattelagen tillämpas inte 11 § tullvärdeslagen när grunden för skatten på import bestäms, varför också värdet av planering som utförts i Finland inkluderas i grunden för skatten på importen av den vara som planeringen gäller. Eftersom det inte finns någon motsvarande bestämmelse i EG-lagstiftningen föreslås att lagrummet i fråga upphävs.

90 §. Enligt 90 § mervärdesskattelagen är skattegrunden vid återimport av en vara som har reparerats, tillverkats eller annars behandlats utomlands beloppet av reparations-, behandlings- eller motsvarande kostnader, fraktkostnaderna samt värdet av de utländska delarna i varan. Ett villkor är att varan inte skattefritt har sålts till utlandet och att en vara som i Finland har varit i avdragsgill användning inte har sålts i utlandet. Skattegrunden fastställs på detta sätt också om en vara av samma slag har importerats i stället för den som sänts utomlands för reparation och om en vara av samma slag har importerats i stället för en defekt vara, när den defekta varan har förstörts under myndigheternas tillsyn innan förtullningsbeslutet beträffande den ersättande varan fastställs. Syftet med detta lagrum är att fastställa skattegrunden utgående från det sammanlagda vederlag som betalats av den som låtit utföra arbetet, varvid behandlingen vid beskattningen blir densamma som i motsvarande fall då det gäller beskattningen inom landet. I 3 mom. förutsätts att återimporten eller importen av den ersättande varan i regel

sker inom ett år från exportdagen för den vara som utfördes för att repareras, tillverkas eller annars behandlas eller från den dag då den defekta vara som ersatts med en motsvarande förstördes. Stadganden om dessa tidsgränser ingår i 9 b § 2 punkten tullvärdeslagen.

I artikel 11.B 5 i det sjätte mervärdesskattedirektivet (ändrad genom direktiv 91/680/EEG) ingår principen för fastställande av skattegrunden för en vara som varit utanför gemenskapen för att förädlas. Där sägs att vid återimport till gemenskapen av en vara som temporärt har exporterats från gemenskapen och som utanför gemenskapen har reparerats, förädlats, anpassats eller förnyats, skall medlemsstaten vidta åtgärder för att säkerställa att varan vid mervärdesbeskattningen behandlas på samma sätt som hade gällt för varan i fråga, om de nämnda åtgärderna hade vidtagits inom landet.

Stadgandet i 90 § mervärdesskattelagen följer huvudsakligen direktivets bestämmelse. I enlighet med principerna för gemenskapsbeskattningen skall det tillämpas endast i förhållande till stater utanför gemenskapen. Eftersom det i direktivet inte sägs någonting om tullförfarande eller tidsgränser, föreslås 90 § 3 mom. bli upphävt.

91 §. Enligt den gällande mervärdesskattelagen inkluderas i skattegrunden vid import av en vara transport-, lastnings-, lossnings- och försäkringskostnaderna för varan samt övriga kostnader i samband med transporten, fram till den första destinationsort som anges i transportavtalet.

I artikel 11.B 3 b i det sjätte mervärdesskattedirektivet (ändrad genom direktiv 91/680/EEG) ingår en motsvarande bestämmelse. Direktivet gör det möjligt att i skattegrunden inkludera kostnaderna för varutransporten och bikostnaderna för transporten fram till den slutliga destinationsorten i den importerande medlemsstaten, men det förpliktar inte till detta.

Med första destinationsort avses enligt den ovan nämnda bestämmelsen i direktivet den ort som nämns i det transportavtal eller i den andra transporthandling enligt vilken varan importerats till medlemsstaten i fråga. Om inte orten framgår av transporthandlingen, betraktas som första destinationsort den första ort där lasten lossas i den importerande medlemsstaten.

Eftersom mervärdesskattelagen tillämpas på import av varor i Finland föreslås att stadgan-

det om första destinationsort i 91 § preciseras som den första destinationsorten i Finland.

92 §. Enligt detta lagrum inkluderas i skattegrunden vid import av varor värdet av ingenjörsarbete, utvecklingsarbete, konstnärligt arbete, formgivningsarbete samt ritningar och utkast, också om arbetet i fråga har utförts i Finland. På basis av 7 § 1 mom. tullvärdelagen inkluderas denna andel i tullvärdet bara om arbetet i fråga har utförts annorstädes än i Finland.

Enligt artikel 11.B 1 i det sjätte mervärdesskattedirektivet (ändrad genom direktiv 92/111/EEG) är skattegrunden vid import av varor tullvärdet. Ingenjörsarbete, utvecklingsarbete, konstnärligt arbete, formgivningsarbete, ritningar och utkast som behövs för tillverkningen av den importerade varan och som utförs utanför gemenskapen, inkluderas i tullvärdet på basis av artikel 32.1 b iv i tullkodex även då köparen av den importerade varan gratis har levererat dem till den som tillverkat varan, varvid värdet av eller kostnaderna för dem inte ingår i det pris som tillverkaren debiterar av importören. Sålunda ingår kostnaderna för sådana planeringstjänster vid import av varan i skattegrunden endast i de fall då värdet på eller kostnaderna för arbetet i fråga enligt bestämmelserna om tullvärde inkluderas i den importerade varans tullvärde.

Eftersom 92 § mervärdesskattelagen inte motsvarar de bestämmelser i det sjätte mervärdesskattedirektivet som gäller skattegrunden vid import, föreslås den bli upphävd.

93 §. Enligt den gällande mervärdesskattelagen inkluderas i skattegrunden de skatter och avgifter som skall betalas till staten för en importerad vara, med undantag för mervärdesskatt. Detta tillämpas också då skattegrunden fastställs vid import av en vara som varit utomlands för att repareras, förädlas eller behandlas på annat sätt. Stadgandet tillämpas dock inte då man fastställer skattegrunden för varor som sålts på tullauktion.

Enligt artikel 11.B 3 a i det sjätte mervärdesskattedirektivet (ändrad genom direktiv 91/680/EEG) inkluderas i skattegrunden vid varuimport de skatter, tullar, importavgifter och andra avgifter som skall betalas utanför den importerande medlemsstaten samt som uppbärs för importen, med undantag av mervärdesskatt.

Här föreslås att ordalydelsen i 93 § ändras så att den följer direktivets bestämmelse. I skat-

tegrunden inkluderas de importskatter och importavgifter som uppbärs i samband med förtullningen av varan. I skattegrunden inkluderas därmed inte t.ex. acciser, som inte uppbärs i samband med förtullningen. I skattegrunden inkluderas också skatter och övriga avgifter som betalas utanför Finland. Undantagsstadgandet beträffande skattegrunden för en vara som sålts på tullauktion bibehålls oförändrat.

93 a §. I artikel 16.1 i det sjätte mervärdesskattedirektivet förutsätts att om en medlemsstat tillämpar någon av de skattefriheter vid försäljning som nämns i artikeln skall den se till att då en vara förtullas för fri rörlighet skall den skatt som uppbärs vid importen motsvara det skattebelopp som skulle ha uppburits om försäljningen hade beskattats i samband med importen eller beskattningen inom landet. I den föreslagna 71 § 6 punkten stadgas om skattefrihet för försäljning av vissa tjänster som hänför sig till varor som är underkastade vissa förfaranden enligt tullagstiftningen. För att säkerställa att beskattning sker bara en gång föreslås att till mervärdesskattelagen fogas en ny 93 a 3, i vilken det i enlighet med EG-bestämmelserna stadgas om att värdet på eller vederlaget för sådana tjänster skall inkluderas i skattegrunden vid import av varan.

Undantag från skatteplikten vid import. 94—96 §§. Syftet med stadgandena om skattefrihet vid import i mervärdesskattelagen har bl.a. varit att uppnå neutralitet i beskattningen av försäljning i hemlandet och import. Därtill har man i syfte att förenkla administrationen gjort importen av varor som är tullfria med stöd av något annat stadgande än tulltariffen skattefri i så stor utsträckning som möjligt. I vissa fall ingår bestämmelser om skattefrihet vid import av varor i internationella avtal. Stadgandena om skattefrihet vid import ingår i 94—96 §§ i den gällande mervärdesskattelagen.

I EG-lagstiftningen ingår bestämmelserna om skattefrihet vid import av varor huvudsakligen i artikel 14 i det sjätte mervärdesskattedirektivet (ändrad genom direktiv 91/680/EEG och 92/111/EEG). Där stadgas om skattefrihet vid import av varor som inom landet får säljas skattefritt, om skattefriheter som på grund av vissa tullfriheter beviljas vid import, om skattefrihet vid import av återsända varor, vissa fiskeriprodukter och guld samt om vissa skattefriheter vid import som följer av avtal medlemsstaterna emellan.

Enligt punkt 1 d i den nyss nämnda artikel är importen skattefri om den är tullfri med stöd av någon annan bestämmelse än den gemensamma tulltariffen. Medlemsstaterna behöver dock inte bevilja skattefrihet, om denna sannolikt allvarligt skulle påverka konkurrensförhållandena. Därtill innehåller rådets direktiv av den 28 mars 1983 om tillämpningsområdet för artikel 14.1 d i det nämnda direktivet (83/181/EEG, ändrat genom direktiv 85/346/EEG, 88/331/EEG och 89/219/EEG, nedan skattefrihetsdirektivet) detaljerade bestämmelser om skattefrihet som beviljas på grund av tullfrihet. Övriga bestämmelser om tullfrihet för importerade varor än de som bygger på tariffen ingår huvudsakligen i rådets förordning (EEG) nr 918/83 om skapande av ett tullfrihetssystem (ändrat genom rådets förordningar nr 3822/88, 3091/87, 1315/88, 4235/88, 3357/91, 2913/92 och 355/94, nedan tullfrihetsförordningen). Bestämmelser om vissa tullfriheter ingår också i tullkodex. Importen av en vara kan vara skattefri också på basis av ett internationellt fördrag som är förpliktande för den importerande medlemsstaten.

Om skattefrihet för import av småförsändelser mellan privatpersoner stadgas i rådets direktiv av den 19 december 1978 om skattefrihet för import av småförsändelser av icke-kommersiell karaktär (78/1035/EEG, ändrat genom direktiv 81/933/EEG).

Om skattefrihet för resandes personliga resgods stadgas genom lag, förordning eller administrativa föreskrifter i rådets direktiv av den 28 maj 1969 om harmonisering av vissa bestämmelser om befrielser från omsättningsskatter och acciser som beviljas i internationell passagerartrafik (69/169/EEG).

Om skattefrihet för import i enlighet med EG:s lagstiftning föreslås bli stadgat i 94—96 §§ mervärdesskattelagen.

94 §. I den gällande mervärdesskattelagen innehåller 94 § stadgaden om skattefrihet för import av sådana varor som i hemlandet får säljas skattefritt (1—10 punkten), som får importeras tullfritt med stöd av vissa punkter i tullskattelagen (11 punkten) eller för vilka skattefrihet har beviljats i ett internationellt avtal (12 punkten). Om skattefrihet vid temporär import som är tullfri med stöd av tullskattelagen stadgas i 94 § 13 punkten mervärdesskattelagen.

Här föreslås att om skattefrihet vid import av varor skall stadgas i 94 § mervärdesskatte-

lagen i enlighet med de EG-bestämmelser för vilka redogjorts ovan. Till de delar som skattefriheten för importen bygger på tullfrihet hänvisas till EG:s gällande tullagstiftning. Huvudsakligen motsvarar villkoren för skattefrihet och tullfrihet varandra. Om för skattefriheten har uppställts andra villkor i direktiven om skattefrihet än för tullfriheten enligt bestämmelserna om tullfrihet, stadgas om villkoren i mervärdesskattelagen. Skattefriheten vid import förblir huvudsakligen oförändrad.

Med beaktande av det föreslagna stadgandet om import till gemenskapen i 86 § tillämpas stadgandena om skattefrihet vid import också på import till gemenskapens skatteområde från ett område som hör till gemenskapens tullområde men som blir utanför dess skatteområde.

94 § 1—11 punkten. *Skattefri import av varor som är skattefria vid försäljning i hemlandet.* I 94 § 1—10 punkten i den gällande mervärdesskattelagen stadgas om skattefrihet för import av vissa sådana varor som får säljas skattefritt i hemlandet. Sådana varor är modersmjölk, människoblod samt mänskliga organ och vävnader, bildkonstalter som upphovsmannen äger, oförädlade livsmedel som avses i 108 §, levande djur som avses i 51 §, gödsel- och fodermedel som avses i 52 § 1 mom., prenumererade tidningar och tidskrifter som avses i 55 §, upplagor av tidningar och tidskrifter för allmännyttiga samfund i enlighet med 56 §, bränslen som avses i 57 § och naturgas, fartyg och luftfartyg som avses i 58 § samt sedlar och mynt som avses i 59 § 1 mom.

Enligt artikel 14.1 a i det sjätte mervärdesskattedirektivet beviljas skattefrihet för import av sådana varor vilkas försäljning inom landet är skattefri, alltid då säljaren är skattskyldig.

Enligt 94 § 8 mom. i den gällande mervärdesskattelagen har importen av de i 57 § uppräknade inhemska bränslena och naturgas befriats från skatt av energipolitiska skäl. I det sjätte mervärdesskattedirektivet ingår ingen motsvarande skattefrihet. Därför föreslås att skattefriheten frångås.

I den gällande mervärdesskattelagen ingår inga specialstadganden om import av guld. Därmed är importen av guld skatepliktig enligt de allmänna reglerna. Enligt artikel 14.1 j i det sjätte mervärdesskattedirektivet är centralbankers införsel av guld befriad från skatt. Här föreslås att centralbankens import av guld skall bli skattefri i enlighet med direktivets bestäm-

melse. Ett stadgande om saken intas i lagförslaget som 94 § 8 punkten.

I lagförslaget har behandlingen av luftfartyg vid beskattningen årnats. Behövliga justeringar görs här i 9 punkten.

I motsats till vad som nu är fallet beviljas av neutralitetsskäl skattefrihet för import av tandproteser, om de har förvärvats av en tandläkare, tandtekniker eller specialtandtekniker. Motsvarande inhemska försäljning har befriats från skatt i 36 § 3 punkten. Stadgandet om skattefrihet vid import föreslås bli intagen i 94 § som en 11 punkt.

94 § 12 punkten. *Skattefrihet för import i samband med tullfrihet.* I 94 § 11 punkten i den gällande lagen stadgas om skattefrihet för import av vissa varor som är tullfria med stöd av tullskattelagen och stadganden eller föreskrifter som utfärdats på basis av den. Enligt lagrummet kan följande varor importeras skattefritt: i 7 b §, 11 § 1 mom., 12—14 a §§, 15 § 1, 1 a, 4 a, 6 och 7 punkten, 16 § 1—5, 7—11 och 13 punkten samt 16 a § tullskattelagen nämnda tullfria varor.

I EG:s lagstiftning stadgas om motsvarande skattefrihet vid import i artikel 14.1 d i det sjätte mervärdesskattedirektivet (ändrad genom direktiv 91/680/EEG och 92/111/EEG). Där sägs att skattefri är slutlig import av en sådan vara som vid import från ett område utanför gemenskapen är tullfri på basis av någon annan bestämmelse än den gemensamma tulltariffen. En medlemsstat behöver dock inte bevilja skattefrihet om denna sannolikt skulle ha en allvarlig inverkan på konkurrensförutsättningarna. Skattefrihetsdirektivet innehåller därtill detaljerade stadganden om skattefriheter som vid import skall beviljas på grund av tullfrihet. Om andra tullfriheter än sådana som bygger på tariffen bestäms i tullfrihetsförordningen. Om vissa tullfriheter bestäms också i tullkodex. Villkoren för skattefrihet enligt skattefrihetsdirektivet motsvarar i huvudsak bestämmelserna i tullfrihetsförordningen. I vissa fall finns i skattefrihetsdirektivet ytterligare villkor för skattefriheten.

På basis av ovanstående föreslås att skattefrihet skall beviljas för import av vissa sådana varor som är tullfria med stöd av tullfrihetsförordningen. I dessa fall beviljas skattefriheten enligt skattefrihetsdirektivet på samma villkor som tullfriheten. Stadgandena tas in i 94 § som en 12 punkt.

Artikel 2—10 i tullfrihetsförordningen. Med

stöd av 2—10 artikeln i skattefrihetsdirektivet gäller skattefrihet för personliga tillhörigheter hos en person som flyttar till EG-området, s.k. flyttgods, med undantag av bl.a. alkohol- och tobaksprodukter och transportmedel avsedda för yrkesmässigt bruk. Ett villkor för skattefriheten är bl.a. att inflyttaren har bott utanför EG i minst 12 månader före flyttningen och att flyttgodset har varit i hans ägo och kapitalvaror också i hans användning i minst 6 månader före flyttdagen. Om motsvarande tullfrihet stadgas i artikel 2—10 i rådets tullfrihetsförordning.

På basis av 94 § 11 punkten i den gällande mervärdesskattelagen beviljas skattefrihet för import av sådana varor som är tullfria i enlighet med 14—14 a § tullskattelagen. I motsats till vad som är fallet enligt tullskattelagen omfattar den inflyttandes personliga egendom enligt EG:s tullfrihetsförordning också hans för yrkesmässig användning avsedda bärbara redskap för fria konster och konstindustri. I motsats till tullskattelagen är en förutsättning för tullfrihet enligt tullfrihetsförordningen bl.a. att den flyttandes personliga egendom måste föras in till EG-området inom 12 månader från flyttdagen och att varorna inte får överlätas åt någon annan innan 12 månader har förflutit från införseln. Enligt tullskattelagen gäller detta överlåtelseförbud, den s.k. karenstiden, bara personbilar och motorcyklar som införts som flyttgods, och den är två år.

Artikel 11—15 i tullfrihetsförordningen. Enligt artikel 11—15 i skattefrihetsdirektivet får vissa varor skattefritt föras in till EG-området i samband med äktenskap. Sådana varor är bl.a. varor som ingår i hemgift och hushållsvaror samt sedvanliga bröllopsgåvor till ett enhetsvärde av högst 1 000 ECU, donerade av en person som stadigvarande bor utanför EG. Skattefrihet beviljas inte för alkohol- och tobaksprodukter. Ett villkor för skattefriheten är bl.a. att de varor som utgör hemgift och bröllopsgåvor förs in tidigast två månader före den avtalade bröllopsdagen och senast fyra månader efter bröllopsdagen. Hemgift och bröllopsgåvor får inte heller överlätas åt någon annan förrän tidigast 12 månader efter införseln. Om motsvarande tullfrihet stadgas i 11—15 artikeln i tullfrihetsförordningen.

Stadgandena om skattefrihet i den gällande lagen motsvarar inte helt EG:s bestämmelser. Enligt 94 § 11 punkten mervärdesskattelagen får man skattefritt införa varor som enligt

14—14 a §§ tullskattelagen är tullfria, s.k. flyttgods, samt bl.a. andra gåvor med anledning av en viktig bemarkelsedag som är tullfria på basis av 16 § 3 mom. tullskattelagen, men detta gäller inte personbilar och motorcyklar.

Artikel 16—19 i tullfrihetsförordningen. Enligt artikel 16—19 i skattefrihetsdirektivet är import av personlig egendom som en inom gemenskapen stadigvarande bosatt person fått i arv eller genom testamente. Skattefrihet beviljas också om arvtagaren är en inom EG etablerad juridisk person som bedriver allmännyttig verksamhet. Skattefriheten gäller inte bl.a. alkohol- och tobaksprodukter, transportmedel för yrkesmässigt bruk, andra än bärbara arbetsredskap för konstindustri eller fria konster, lager av råvaror eller halvfabrikat. Om motsvarande tullfrihet stadgas i artikel 16—19 i tullfrihetsförordningen.

Våra gällande skattefrihetsstadganden motsvarar inte helt EG:s bestämmelser. Enligt 94 § 11 punkten mervärdesskattelagen gäller skattefrihet för bl.a. arvegods som är tullfritt enligt 16 § 2 punkten tullskattelagen. En bil eller motorcykel som mottagits som arv måste ha varit registrerad i arvlåtarens eller testamentators namn.

Artikel 25—26 i tullfrihetsförordningen. Enligt artikel 20—21 i skattefrihetsdirektivet är införsel av varor avsedda för personligt bruk av studerande under den tid de studerar inom EG. Om motsvarande tullfrihet för varorna stadgas i artikel 25—26 i tullfrihetsförordningen.

Något motsvarande stadgande ingår inte i den gällande tullskattelagen. Varorna betraktas som resgods som motsvarar behoven under resan och tullfrihet beviljas med stöd av 11 § 1 mom. tullskattelagen, och då blir införseln också skattefri i enlighet med 94 § 11 punkten mervärdesskattelagen.

Artikel 27—28 i tullfrihetsförordningen. Enligt artikel 22—23 i skattefrihetsförordningen gäller skattefrihet med vissa begränsningar vid import av sådana brev- eller paketförsändelser till ett värde av högst 22 ECU som anländer till mottagaren direkt från ett land utanför EG. Skattefriheten gäller inte alkohol- och tobaksprodukter eller parfymers och toilettvatten. Om motsvarande tullfrihet stadgas i artikel 27—28 i tullfrihetsförordningen.

I vår gällande lagstiftning finns inget motsvarande stadgande.

Artikel 51 i tullfrihetsförordningen. Enligt

artikel 79 r i skattefrihetsdirektivet får konst- och samlarföremål importeras skattefritt, under förutsättning att importören är ett museum, galleri eller motsvarande av medlemsstaten godkänd institution. Ett ytterligare villkor för skattefriheten är att varorna inte är avsedda för försäljning och att de har erhållits gratis. Om man har betalat ett pris för varorna är ett villkor för skattefriheten att säljaren inte är en näringsidkare. Bestämmelser om tullfrihet för dessa varor ingår i artikel 51 i tullfrihetsförordningen och i punkt B i bilaga II till det.

I vår gällande lagstiftning stadgas i 16 § 8 punkten tullskattelagen om tullfrihet för kulturföremål som införs till samlingarna vid museer, gallerier och andra motsvarande övervakade institutioner. Om skattefrihet stadgas i 94 § 11 punkten mervärdesskattelagen. Enligt den beviljas skattefrihet vid import av en vara som är tullfri med stöd av nämnda punkt i tullskattelagen oberoende av om säljaren är skattskyldig även i det fall att varan har betalats. Avsikten är att göra det lättare att få tillbaka kulturhistoriskt värdefulla konstföremål till landet.

På basis av ovanstående föreslås att i 94 § 12 punkten stadgas om skattefrihet vid import av varor som är tullfria med stöd av artikel 51, punkt B i bilaga II till tullfrihetsförordningen, på samma villkor som varorna beviljas tullfrihet.

Artikel 61—63 i tullfrihetsförordningen. Med stöd av 36—38 artikeln i skattefrihetsdirektivet gäller skattefrihet vid import av bl.a. sådana blodgrupps- och vävnadstypreagenser som importeras för vetenskapligt, icke kommersiellt forskningsarbete vid myndigheterna särskilt godkända institutioner och laboratorier. Varorna skall åtföljas av ett intyg av en myndighet i det tredje landet, och på förpackningen skall finnas en stämpel som anger innehållet. Om motsvarande tullfrihet stadgas i artikel 61—63 i tullfrihetsförordningen.

Stadgandet vidgar sortimentet av varor som är tullfria enligt 16 § 12 punkten tullskattelagen. De varor som enligt detta lagrum får importeras tullfritt beläggs enligt mervärdesskattelagen med skatt vid import.

Artikel 63 c i tullfrihetsförordningen. Enligt artikel 38 a i skattefrihetsdirektivet beviljas skattefrihet för import av sådana av Världshälsoorganisationen (WHO) godkända biämnen som används vid kvalitetskontroll av läkemedelsindustrins läkemedelsprodukter, om varor-

na importeras till en mottagare som godkänts av myndigheterna i importlandet och är försedda med vederbörliga anteckningar på förpackningen. Bestämmelserna om tullfrihet för dessa produkter ingår i artikel 63 c i tullfrihetsförordningen, om vilken har utfärdats detaljerade bestämmelser i rådets tillämpningsförordning (EEG) nr 3915/88.

I vår gällande lagstiftning ingår inga motsvarande stadganden.

Artikel 64 i tullfrihetsförordningen. Enligt artikel 39 i skattefrihetsdirektivet gäller skattefrihet vid import av medicinalvaror som används för medicinering av människor eller djur som kommer från länder utanför EG och som deltar i idrottsevenemang inom EG. Motsvarande tullfrihet beviljas med stöd av artikel 64 i tullfrihetsförordningen. I vår gällande lagstiftning finns inga motsvarande stadganden.

Artikel 65—69 i tullfrihetsförordningen. Enligt artikel 40—45 i skattefrihetsdirektivet får basförnödenheter som erhållits gratis och distribueras gratis av välgörenhetsorganisationer som godkänts av myndigheterna importeras skattefritt. Med basförnödenheter avses varor som är nödvändiga för människorna som mat, läkemedel, kläder och sängkläder. Skattefriheten gäller inte bl.a. tobak och alkohol, kaffe, te eller andra motorfordon än ambulanser. Motsvarande bestämmelser om tullfrihet ingår i artikel 65—69 i tullfrihetsförordningen.

I tullskattelagen motsvarar 16 § 5 punkten delvis de varor som avses i artikel 65—69 i tullfrihetsförordningen. Enligt lagrummet beviljas skattefrihet vid import av tullfria varor som donerats av bl.a. internationella organisationer eller som förvärvats med medel donerade av sådana organisationer och som importeras av en välgörenhetsorganisation, enligt 94 § 11 punkten i den gällande mervärdesskattelagen.

Artikel 79—85 i tullfrihetsförordningen. Med stöd av artikel 49—55 i skattefrihetsdirektivet beviljas skattefrihet för import av varor som under räddningsarbete används för katastrofoffer eller av räddningsorganisationer och som gratis har getts åt dem eller ställts till deras disposition, under förutsättning att importören är en statlig institution eller en av myndigheterna godkänd välgörenhetsorganisation. Skattefriheten gäller inte varor som importeras för återuppbyggnad av katastrofområden. Om tullfriheten stadgas i artikel 79—85 i tullfrihetsförordningen. Motsvarande stadganden finns inte i vår gällande lagstiftning.

Artikel 86 i tullfrihetsförordningen. Enligt artikel 56 i skattefrihetsdirektivet får man skattefritt importera hederstecken som tilldelats personer som varaktigt bor inom EU samt priser som sådana personer vunnit vid konst- eller idrottstävlingar utanför EU. Motsvarande stadganden om tullfrihet ingår i artikel 86 i tullfrihetsförordningen.

Enligt 16 § 4 punkten tullskattelagen är motsvarande varor tullfria och importen av dem är skattefri i enlighet med 94 § 11 punkten mervärdesskattelagen.

Artikel 87—89 i tullfrihetsförordningen. Enligt artikel 57—59 i skattefrihetsdirektivet beviljas skattefrihet bl.a. för import av gåvor som erhållits vid officiella besök eller som importeras i motsvarande syfte. Skattefriheten gäller inte alkohol- och tobaksprodukter. Motsvarande tullfrihet beviljas enligt artikel 87—89 i tullfrihetsförordningen.

Enligt 16 § 5 punkten i den gällande tullskattelagen är sådana varor tullfria och importen av dem är skattefri enligt 94 § 11 punkten mervärdesskattelagen.

Artikel 90 i tullfrihetsförordningen. I artikel 60 i skattefrihetsdirektivet beviljas skattefrihet för import av varor avsedda att användas av regenter eller statsöverhuvuden eller av deras officiella representanter under representation. Om motsvarande tullfrihet stadgas i artikel 90 i tullfrihetsförordningen. Enligt vår gällande lagstiftning beviljas motsvarande tullfrihet enligt 16 § 1 punkten och 16 a § tullskattelagen och skattefrihet vid import med stöd av 94 § 11 punkten mervärdesskattelagen.

Artikel 91 i tullfrihetsförordningen. Skattefrihet gäller enligt artikel 61 i skattefrihetsdirektivet för import av varuprover av ringa värde som införs för orderupptagning. Tullfrihet beviljas i enlighet med artikel 91 i tullfrihetsförordningen.

Enligt vår gällande lagstiftning beviljas motsvarande tullfrihet med stöd av 15 § 7 punkten tullskattelagen och skattefrihet vid import med stöd av 94 § 11 punkten mervärdesskattelagen. Om skattefrihet vid import stadgas också genom den internationella konventionen för underlättande av import av varuprover och reklammaterial (FördrS 35—36/55, lag 436/54 och förordning 456/55).

Artikel 92—94 i tullfrihetsförordningen. I artikel 62—64 i skattefrihetsdirektivet beviljas skattefrihet vid import på vissa villkor för vissa kvantitativt begränsade tryckalster och reklam-

material som gäller varor, transport- eller försäkringstjänster som skall marknadsföras inom EG. Tullfrihet beviljas med stöd av artikel 92—94 i tullfrihetsförordningen.

Konventionen om underlättande av import av varuprover och reklammaterial, till vilken Finland har anslutit sig, täcker en stor del av de här avsedda varorna. Enligt 96 § mervärdesskattelagen är importen av de varor som täcks av fördraget skattefria.

Artikel 95—99 i tullfrihetsförordningen. Enligt artikel 65—69 i skattefrihetsdirektivet beviljas skattefrihet för import av vissa varor som används eller förbrukas på mässor eller motsvarande evenemang. Sådana varor är t.ex. prover av mässvaror, varor som importerats för demonstration av utställda maskiner eller anordningar, tillfällig utrustning och dekorationer för utställningslokaler av ringa värde. Skattefriheten gäller inte alkohol- och tobaksprodukter eller bränslen. Om tullfrihet för dessa varor stadgas i artikel 95—99 i tullfrihetsförordningen.

Den av Finland godkända konventionen om underlättande av import av varor som ställs ut på utställningar, mässor, möten och motsvarande evenemang (FördrS 37/64, förordning 497/64) motsvarar delvis de ovan nämnda bestämmelserna i tullfrihetsförordningen. Importen av de i konventionen nämnda varorna är skattefria med stöd av 96 § mervärdesskattelagen.

Artikel 100—106 i tullfrihetsförordningen. I artikel 70—76 i skattefrihetsdirektivet beviljas skattefrihet för vissa varor som importeras och används i forsknings-, analys- eller testnings-syfte, under förutsättning att dessa varor förbrukas vid dessa tester eller förstörs, överläts till staten utan kostnad för denna eller förs ut från området. Syftet med forsknings- eller testningsverksamheten skall vara att fastställa en varas sammansättning, kvalitet eller tekniska egenskaper t.ex. för industrins eller handelns forskning. Tullfrihet beviljas med stöd av artikel 100 — 106 i tullfrihetsförordningen. I vår gällande lagstiftning ingår inga motsvarande stadganden.

Artikel 107 i tullfrihetsförordningen. Enligt artikel 77 i skattefrihetsdirektivet beviljas skattefrihet för import av material som gäller varumärken, patent och motsvarande samt handlingar i anslutning till dessa rättigheter, då dessa sänds till behöriga organisationer som skyddar industriella rättigheter, upphovsrätter

och patenträtter. Bestämmelser om motsvarande tullfrihet ingår i artikel 107 i tullfrihetsförordningen. I vår gällande lagstiftning ingår inga motsvarande stadganden.

Artikel 108 i tullfrihetsförordningen. Enligt artikel 78 i skattefrihetsdirektivet beviljas skattefrihet för import av vissa slag av skriftligt material med turistinformation och avsett att främja turismen. Hit hör bl.a. gratis utdelade reklambroschyrer, informationsbroschyrer, affischer, hotellförteckningar, på vissa villkor och med vissa begränsningar. Bestämmelser om motsvarande tullfrihet ingår i artikel 108 i tullfrihetsförordningen.

I dag bygger skattefriheten för import på konventionen om tulllätnader till förmån för turisttrafiken (FördrS 41/62, förordning 555/62) samt på det därtill anslutna tilläggsprotokollet angående införsel av handlingar och materiel rörande turistpropaganda (FördrS 32/62, förordning 470/62) och på 96 § mervärdesskattelagen.

Artikel 111 i tullfrihetsförordningen. Enligt artikel 81 i skattefrihetsdirektivet är import av strö, fodermedel och foder som behövs vid importtransporter av djur skattefria. Om tullfrihet för dessa varor stadgas i artikel 11 i tullfrihetsdirektivet. I vår gällande lagstiftning finns inga motsvarande stadganden.

Artikel 112—116 i tullfrihetsförordningen. I artikel 82—86 i skattefrihetsdirektivet beviljas skattefrihet för import av bränsle som finns i den vanliga bränsletanken i motorfordon i landsvägstrafik, både i privat och i yrkesmässig användning, då bränslet behövs för eget bruk i fordonet, samt av smörjmedel som behövs under resan. Skattefriheten gäller också import av bränsle i en separat tank som särskilt planerats t.ex. för fordonets kylnings-, värmeisolerings- eller motsvarande system. För privata fordons del gäller skattefriheten vid import också bränsle i en extra reservtank, dock högst 10 liter per fordon. Om motsvarande tullfrihet stadgas i artikel 112—116 i tullfrihetsförordningen.

Stadgandena i 15 § 1 a punkten i den gällande tullskattelagen motsvarar delvis bestämmelserna i tullfrihetsförordningen. Lagrummet gäller också bränsle i andra bränsletankar än sådana som finns i motorfordon i landsvägstrafik. I lagrummet sägs ingenting om skattefrihet för smörjmedel. Om tullfrihet och befrielse från importskatt stadgas också i konventionen om temporär införsel av privata

fordon (FördrS 33/62, lag 468/62 och förordning 471/62) och i tullkonventionen om tillfällig införsel av kommersiella fordon (FördrS 30/67, lag 299/67 och förordning 300/67). Om befrielse från mervärdesskatt stadgas i 94 § 11 punkten i den gällande mervärdesskattelagen.

Artikel 117 i tullfrihetsförordningen. Enligt artikel 87 i skattefrihetsdirektivet kan minnesmärken över krigsoffer importerats skattefritt, likaså varor för byggande, underhåll eller dekoration av gravgårdar för krigsoffer, under förutsättning att den importerande organisationen har godkänts av myndigheterna. På motsvarande sätt stadgas om tullfrihet i artikel 117 i tullfrihetsförordningen.

Något motsvarande stadgande finns inte i vår gällande lagstiftning. Överenskommelsen med Ryssland om samarbete vid värnandet av minnet av finska soldater som stupat i Ryssland och ryska (sovjetiska) soldater som stupat i Finland som en följd av andra världskriget (FördrS 95/92, förordning 939/92) gäller en del av de fall som avses i EG-bestämmelserna.

Artikel 118 i tullfrihetsförordningen. Enligt artikel 88 i skattefrihetsdirektivet beviljas skattefrihet för införsel av kistor innehållande lik, urnor innehållande aska samt dekorationer, kransar och blommor för begravingar och gravskötsel. Ett villkor för skattefriheten är att införseln inte är att betrakta som kommersiell. Bestämmelser om motsvarande tullfrihet ingår i artikel 118 i tullfrihetsförordningen.

I vår gällande lagstiftning finns motsvarande stadgande om tullfrihet i 16 § 13 punkten tullskattelagen och om skattefrihet i 94 § 11 punkten mervärdesskattelagen.

94 § 13 punkten. *Skattefrihet för utländska flygbolags import av vissa varor.* I 94 § 12 punkten i den gällande mervärdesskattelagen stadgas på grund av Finlands förpliktelser enligt fördrag (Chicago-konventionen FördrS 11/49) och i syfte att klarlägga beskattningspraxis att importen av de i de nämnda rekommendationerna avsedda varorna är skattefria. Därmed beviljas skattefrihet för mark- och säkerhetsanordningar, undervisningsmateriel och reservdelar och förnödenheter för dessa varor samt för handlingar och blanketter som utländska flygbolag använder i sin internationella flygtrafikverksamhet. Ett inhemskt flygbolag måste fortsättningsvis betala skatt på motsvarande import, men denna skatt får dras av.

Enligt artikel 91.c i skattefrihetsdirektivet får

en medlemsstat bibehålla de skattefriheter för import som den beviljat enligt rekommendationerna 4.42 och 4.44 i bilaga 9 till den internationella konventionen om civil luftfart, Chicago 1944-konventionen.

Med stöd av ovanstående föreslås att detta stadgande om skattefrihet bibehålls. Det tas enligt förslaget in i 94 § som en 13 punkt.

Temporär tullfri import. I 94 § 13 punkten i den gällande mervärdesskattelagen stadgas om skattefrihet för temporär import som är tullfri med stöd av 17—18 §§ tullskattelagen. Eftersom det i den föreslagna 86 a § stadgas att varuimporten vid tillämpningen av mervärdesskattelagen sker i Finland bl.a. om en vara är anmäld till ett temporärt importförfarande helt utan importtull först då tullförfarandet i fråga upphör, behövs inga stadganden om befrielse från mervärdesskatt vid temporär import. Därmed föreslås att stadgandet upphävs.

94 § 14 punkten. Enligt rådets direktiv om skattefrihet för import av icke-kommersiella småförsändelser beviljas skattefrihet för import av sådana icke kommersiella gratisförsändelser från en privatperson till en annan som är avsedda för mottagarens privata bruk och som har ett värde som inte överstiger 45 ECU. För alkohol- och tobaksprodukter, parfym och toilettvatten samt kaffe, kaffeextrakt och kaffeessens samt te, teextrakt och teessens finns kvantitativa begränsningar. Stadganden om tullfrihet för dessa produkter ingår i artikel 29-31 i tullfrihetsförordningen. Något motsvarande stadgande finns inte i vår gällande lagstiftning.

94 § 15 punkten. Enligt artikel 35 i skattefrihetsdirektivet beviljas skattefrihet för import djur preparerade för laboratorieanvändning samt vissa biologiska och kemiska ämnen som är tullfria med stöd av artikel 60 i tullfrihetsförordningen, under förutsättning att varorna har erhållits gratis och att de är avsedda att användas antingen av offentliga institutioner som huvudsakligen bedriver undervisnings- eller forskningsverksamhet eller av sådana privata institutioner med motsvarande verksamhet som har godkänts av medlemsstatens behöriga myndigheter. Skattefriheten gäller också på ovan angivna villkor import i icke-kommersiellt syfte av de separat katalogiserade biologiska och kemiska ämnen som är tullfria enligt artikel 60 i tullfrihetsförordningen och kommissionens förordning (EEG) nr 2288/83 om tillämpningen av den. Den senaste ändring-

en i förteckningen i bilagan har gjorts genom kommissionens förordning (EEG) nr 213/89, av den 27 januari 1989.

I vår gällande lagstiftning finns inga motsvarande stadganden.

94 § 16 punkten. Enligt artikel 79.a—p och s i skattefrihetsdirektivet gäller skattefrihet för införsel av olika slag av dokument då dessa gratis införs till myndigheter, olika samfund eller organisationer. Bestämmelserna om tullfrihet för dessa varor ingår i artikel 109.a—q i tullfrihetsförordningen.

I vår gällande lagstiftning bygger tullfriheten och skattefriheten vid import av dokumentmaterial på konventionen angående utbyte stater emellan av officiella publikationer (FördrS 32 — 33/67, lag 301/67, förordning 302/67) samt konventionen angående internationellt utbyte av publikationer (FördrS 35 — 36/67, lag 303/67, förordning 304/67).

94 § 17 punkten. I artikel 80 i skattefrihetsdirektivet beviljas skattefrihet för import av material av engångsnatur som under transporten behövs för att skydda varan, om ersättningen för detta material har inkluderats i grunden för skatten på den transporterade varan i enlighet med artikel 11.B i det sjätte mervärdesskattedirektivet (ändrad genom direktiv 91/680/EEG och 92/111/EEG). Sådana material som avses här är t.ex., rep, halm och skyddsplast. Bestämmelser om tullfrihet för dessa varor ingår i artikel 110 i tullfrihetsförordningen. I vår gällande lagstiftning finns inga motsvarande stadganden.

94 § 18 punkten. I vår gällande lagstiftning stadgas om skattefri import av återsända varor i 95 § mervärdesskattelagen och i 10 § tullskattelagen om tullfrihet för dem. Villkoren för tullfriheten avviker delvis från EG-bestämmelserna, där det bl.a. anges inom vilken tid återimporten skall ske.

Enligt artikel 14.1 e i det sjätte mervärdesskattedirektivet (ändrad genom direktiv 91/680/EEG) är importen av vissa varor som återinförs till gemenskapens tullområde skattefri. Ett villkor för skattefriheten är att varan vid återinförseln är i samma skick så då den fördes ut från EG:s tullområde, att importören är samma person som exporterade varan från EG-området och att varan är tullfri. Bestämmelserna om tullfrihet för dessa varor ingår i artikel 185—187 i tullkodex. En förutsättning

för tullfrihet är bl.a. att återinförseln sker inom tre år från det varorna exporterades.

Här föreslås att om skattefrihet för import av återsända varor stadgas i enlighet med EG-bestämmelserna i 94 § 18 punkten.

94 § 19 punkten. I artikel 14.1 h i det sjätte mervärdesskattedirektivet stadgas om skattefrihet för import av sådana fiskeriprodukter ur tredje lands territorialvatten som har fångats med ett fartyg som finns antecknat i medlemsstatens fartygsregister och går under medlemsstatens flagg, samt produkter som tillverkats av dessa produkter ombord på fabriksfartyg som uppfyller de ovan nämnda villkoren. Ett villkor för skattefriheten är att produkterna inte får säljas före import. Bestämmelser om tullfrihet för dessa varor ingår i artikel 188 i tullkodex. Om skattefrihet för import av fisk stadgas i vår gällande lagstiftning i 94 § 11 punkten. Om motsvarande tullfrihet stadgas i 16 § 7 punkten i den gällande tullskattelagen. Ett villkor är att minst tre fjärdedelar av de personer som deltagit i fångstfärden är finska medborgare.

Här föreslås att det i 94 § 19 punkten stadgas om skattefri import av fiskeriprodukter som är tullfria med stöd av artikel 188 i tullkodex, i enlighet med EG:s bestämmelser.

94 § 20 punkten. I den första strecksatsen i artikel 14.1 g i det sjätte mervärdesskattedirektivet (ändrad genom direktiv 91/680/EEG) beviljas skattefrihet för import av sådana varor som är tullfria med stöd av arrangemang som gäller diplomatiska och konsulära relationer medlemsländerna emellan.

Om tullfrihet stadgas i 10 § tullagen (/). Tullfrihet beviljas i enlighet med de allmänna grunderna i Wienkonventionen om diplomatiska förbindelser (FördrS 3 — 4/70, lag 71/70 och förordning 72/70) och Wienkonventionen om konsulära förbindelser (FördrS 49 — 50/80, lag 621/80 och förordning 622/80).

På basis av ovanstående föreslås att det i 94 § 20 punkten stadgas om skattefrihet för import av sådana varor som är tullfria enligt 10 § tullagen (/).

94 § 21 punkten. Enligt 94 § 11 punkten i den gällande mervärdesskattelagen gäller skattefrihet för import av provianteringsvaror som är tullfria med stöd av 7 b § tullskattelagen och finansministeriet med stöd av den utfärdade beslut (1569/92). I lagrummet avses varor avsedda för sedvanlig proviantering av fartyg eller luftfartyg i yrkesmässig internationell tra-

fik samt bränsle och smörjmedel som fartyget för med sig till tullområdet eller som levereras till det för dess eget bruk.

Om de varor som är avsedda för proviantering av fartyg eller luftfartyg i yrkesmässig internationell trafik beskattades vid införseln skulle skatten dras av när varan blir använd inom den skattepliktiga verksamheten. Försäljningen av dessa varor för leverans till här avsedda fartyg blir skattefri enligt 70 § 9 punkten.

I 9 § (/) tullagen gäller bara tullfrihet för provianteringsvaror för fartyg i trafik mellan Finland och tredje land. För att förvaltningen skall bli smidigare föreslås i 94 § 21 punkten bli stadgat att skattefriheten gäller för import av sedvanliga provianteringsvaror för fartyg och luftfartyg i yrkesmässig internationell trafik samt av bränsle och smörjmedel för dem, oberoende av om fartyget trafikerar mellan Finland och tredje land eller mellan Finland och en annan medlemsstat. Därmed kommer stadgandet i sak att motsvara stadgandet om skattefrihet i den gällande mervärdesskattelagen.

94 § 22 punkten. I 94 § 11 punkten i den gällande mervärdesskattelagen stadgas om skattefrihet för varor som importeras av personalen på transportmedel i utrikestrafik, vilka är tullfria med stöd av 12 § tullskattelagen.

Enligt artikel 92.a i EG:s skattefrihetsdirektiv får en medlemsstat bibehålla den skattefrihet den beviljat för varor som importeras av sjömän inom handelsflottan, till dess gemenskapsbestämmelser utfärdas om saken.

I 12 § tullagen (/), vilken träder i kraft om Finland blir medlem i EU, ingår stadganden om rätten för personalen på ett transportmedel i trafik mellan Finland och ett land utanför EG att tullfritt införa resgoods och hemkomstgåvor på det sätt som stadgas om tullfri import för resande.

Med beaktande av EG:s gällande lagstiftning och i syfte att garantera lika behandling av alla som hör till personalen på transportmedel i yrkesmässig trafik mellan Finland och länder utanför EG, föreslås i 94 § 23 punkten bli stadgat att varor som enligt 12 § tullagen (/) är tullfria får importeras skattefritt.

94 a §. Enligt förslaget skall importen av datamedier och på dem lagrade ADB-specialprogram bli skattefri i de fall då importören är en näringsidkare. Detta förslag finns närmare motiverat vid 89 §.

94 b §. I enlighet med artikel 28 c.D i det sjätte mervärdesskattedirektivet (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG) föreslås det bli stadgat att importen av en vara är skattefri, om importtransporten upphör i en annan medlemsstat och om varan vid gemenskapsintern försäljning är skattefri och importören är en näringsidkare. Importören skall visa att förutsättningarna för skattefrihet föreligger.

Syftet med detta stadgande är att inom EG:s temporära mervärdesskattesystem med så enkla administrativa åtgärder som möjligt genomföra mervärdesbeskattningen med iakttagande av destinationslandsprincipen. Enligt direktivets bestämmelse skall medlemsstaterna försäkra sig om att bestämmelsen inte missbrukas. Denna bestämmelse om skattefrihet vid import tillämpas t.ex. om importören är en näringsidkare som finns upptagen i registret över mervärdesskattskyldiga i Finland och han har sålt varan för att levereras till en annan medlemsstat, till en skattskyldig som i den finns upptagen i registret över mervärdesskattskyldiga. Denna bestämmelse kunde tillämpas också om importören är en skattskyldig som i den medlemsstat som är destinationsland finns upptagen som mervärdesskattskyldig, men han också i Finland finns upptagen i registret över mervärdesskattskyldiga och om han överför varan som en varuöverföring som motsvarar en gemenskapsintern försäljning till den medlemsstat som är destinationsland för att säljas där. I praktiken kommer denna bestämmelse om skattefrihet vid import inte att tillämpas om varan med tillämpning av det externa förpassningsförfarandet överförs till destinationslandet.

95 §. Här föreslås att om skattefrihet för import av återsända varor inte längre stadgas i 95 §, utan motsvarande stadgande tas in som en 18 punkt i 94 §. I den nya 95 § stadgas om skattefrihet för resgoods som medförs av resande.

Enligt 94 § 11 punkten i den gällande mervärdesskattelagen gäller skattefrihet för import av sådana varor som är tullfria med stöd av 11 § 1 och 3 mom. tullskattelagen och det finansministeriets beslut som utfärdats med stöd av dem (1568/92). Sedvanliga hemkomstgåvor får tullfritt införas till ett värde av högst 1 500 mark. Därtill finns det kvantitativa begränsningar för bl.a. alkoholdrycker och tobaksprodukter.

I EG:s lagstiftning finns bestämmelser om

skattefrihet för varor som medförs av resande i rådets direktiv om harmonisering av bestämmelserna om befrielse från omsättningsskatter och acciser som beviljas i internationell passagerartrafik (69/169/EEG, ändrad genom direktiv 94/4/EEG). Där sägs att skattefriheten gäller de varor som ingår i det personliga resgodset för en resande som anländer från ett land utanför EG, till ett värde av högst 175 ECU per person. Enligt försäljningsregeln i artikel 7.2 i detta direktiv motsvaras denna värdegräns av 1 100 mk. I detta värde inräknas inte de produkter där kvantitativa begränsningar gäller för den skattefria importen. I värdet inräknas inte heller de varor som en till gemenskapen återvändande person återinför som sitt resgods och inte heller det personliga resgods som en till gemenskapen anländande resande temporärt inför för den tid resan varar. Ett villkor för skattefriheten är att importen inte sker kommersiellt.

Med personligt resgods avses allt det resgods, också det som är avsett som gåvor, som vid avgångsögonblicket finns registrerade som resgods som följer med resanden. Som resgods betraktas också en bärbar bränsletank innehållande högst 10 liter bränsle per motorfordon.

Om tullfrihet för resandenas personliga resgods finns bestämmelser i artikel 45—49 i tullfrihetsförordningen.

I den föreslagna 95 § stadgas om skattefrihet för import av resandes personliga resgods i enlighet med EG:s bestämmelser.

100 §. I paragrafen hänvisas till tullrättelse, besvär samt särskild eller partiell återbäring enligt tullagstiftningen. Eftersom dessa med undantag av den partiella återbäringen ersätts med bestämmelserna om återbäring och annullering av tull i EG:s tullkodex, föreslås att 100 § ändras så att där hänvisas till återbäring och annullering av tull enligt EG:s tullkodex. Någon sådan partiell återbäring som ingår i den gällande lagstiftningen känner inte EG:s lagstiftning. Den delvis fria temporära import som avses i EG:s tullkodex motsvarar till sitt slutresultat i någon mån den partiella återbäring som avses i tullskattelagen.

101 §. Eftersom den gällande tullagstiftningen ersätts med EG:s tullagstiftning, föreslås 101 § bli ändrad så att där hänvisas till EG:s gällande tullagstiftning och de förfaranden som nämns i den.

101 a §. I artikel 11.C 2 i det sjätte mervärdesskattedirektivet (ändrad genom direktiv

91/680/EEG) stadgas att om en uppgift som behövs för att fastställa skattegrunden vid import är uttryckt i annan valuta än i den skatteupp bärande medlemsstatens valuta, skall växelkursen bestämmas enligt gemenskapsbestämmelserna för beräkning av tullvärdet. Bestämmelserna om vilken växelkurs som skall användas när tullvärdet bestäms ingår i artikel 35 i tullkodex samt i artikel 168—172 i förordningen om tillämpning av tullkodex. Den växelkurs som tillämpas skall så väl som möjligt återspegla den ifrågavarande utländska valutans värde vid kommersiella affärstransaktioner. Enligt huvudregeln betraktas som en sådan växelkurs den försäljningskurs som har angetts av medlemsstatens mest representativa valutamarknad den nästista onsdagen i kalendermånaden, som publiceras senast följande dag. Denna kurs tillämpas vid förtullningar under hela den följande kalendermånaden. Om den tillämpade växelkursen med över 5 % avviker från den kurs som envar onsdag anges på valutamarknaden, ändras den kurs som skall tillämpas när tullvärdet bestäms mitt i månaden, i enlighet med tillämpningsförordningen.

Eftersom tullvärdet inte alltid utgör skattegrund vid import av varor och eftersom också andra poster än tullvärdet inkluderas i skattegrunden föreslås att till mervärdesskattelagen fogas en ny 101 a §, där det stadgas att om ett belopp i utländsk valuta måste räknas om för att skattegrunden skall kunna fastställas vid import av en vara, tillämpas samma växelkurs som vid fastställandet av tullvärdet för den importerade varan.

10 kap. Skatt som får dras av

102 §. Om en näringsidkare har gjort ett gemenskapsinternt förvärv för ett syfte som berättigar till avdrag, får han dra av den skatt han betalat på det gemenskapsinterna förvärvet. Eftersom skatten på ett gemenskapsinternt varuförvärv får dras av samma kalendermånad som den skall betalas medför kommersiella gemenskapsinterna förvärv i praktiken inte skyldighet att betala skatt. I syfte att genomföra rätten att dra av skatten på gemenskapsinterna förvärv föreslås att till 1 mom. fogas en 3 punkt.

Om avdrag av skatten på gemenskapsinterna varuförvärv stadgas i artikel 17.2 (28 f; ändrad genom direktiv 91/680/EEG) och 17.3 (28 f;

ändrad genom direktiv 91/680/EEG och 92/111/EEG) i det sjätte mervärdesskattedirektivet.

Enligt 1 mom. 1 punkten i den gällande paragrafen kallas den skatt som skall betalas på en nyttighet som köpts av en annan skattskyldig eller den skatt på ett köp som skall betalas enligt 9 § i köp inkluderad skatt. Enligt 2 mom. kallas den skatt som en skattskyldig skall betala på en vara som han importerar i import inkluderad skatt. Dessa benämningar föreslås bli ersatta med benämningen i förvärv inkluderad skatt, vilken gäller både de nyss nämnda skatterna och skatten på gemenskaps-interna förvärv. Av denna anledning ändras 1 mom. och till paragrafen fogas ett nytt 3 mom.

102 a §. Enligt 102 § mervärdesskattelagen får den skattskyldige för sin skattepliktiga affärsverksamhet dra av den skatt som ingår i varor eller tjänster som denne köpt från en annan skattskyldig eller den skatt som enligt 9 § skall betalas för köp samt skatten på varor som den skattskyldige importerat. I mervärdesskatteförordningen (50/1994), bokföringslagen (655/1973) och beskattningsförordningen (530/1959) stadgas om affärshändelserns registrering och verifikationer.

Enligt artikel 18.1 i det sjätte mervärdesskattedirektivet är förutsättningen för avdragsrätten att den skattskyldige har en räkning som avses i artikel 22.3 (28 h; ändrad genom direktiv 91/680/EEG; 92/111/EEG). Förutsättningen för avdragsrätten för importerade varor är att den skattskyldige har de importhandlingar enligt vilken den skattskyldige är mottagare eller importör av varorna. Av import-handlingen skall skattens belopp framgå.

Enligt artikel 22.3 i direktivet skall näringsidkaren utfärda en faktura eller motsvarande handling över de varor och tjänster som denne sålt till en annan skattskyldig samt själv behålla en kopia. En faktura skall även utfärdas till en juridisk person som inte är näringsidkare. Över förskottsbetalningar skall även utfärdas faktura. I fakturan skall nämnas det skattefria priset och skattens belopp. De olika skattesatserna skall specificeras i fakturan på så sätt att de belopp av skatt som motsvarar dem framgår av fakturan. I fakturan skall antecknas om försäljningen är skattefri. En medlemsstat skall fastställa de grunder med stöd av vilka handlingen kan anses vara en faktura.

I enlighet med direktivet föreslås att förutsättningen för köparens avdragsrätt vid intern

handel och vid import skall vara en faktura av vilken framgår det skattefria priset på en vara eller en tjänst, beloppet av den skatt som skall avdras och de olika skattesatserna. Verifikation skall utfärdas även i fråga om förskottsbeta-ning. För att avdragsrätten skall förverkligas skall den skattskyldige enligt 209 a § ge en verifikation över de varor och tjänster som denne sålt till en annan skattskyldig och själv behålla en kopia.

Om verifikationen är felaktig skall säljaren ge en ny verifikation i vilken det skattefria priset och skattens belopp samt det korrigerade skattefria pris och skattens belopp som antecknats i den ursprungliga verifikationen har antecknats.

103 §. Avdragsrätten enligt 103 § i den nuvarande mervärdesskattelagen gäller bl.a. de fall då någon av ett byggnadsföretag köper en sådan gammal byggnad som byggnadsföretaget hade skaffat för att sätta i stånd för försäljning. Då får den skatt som byggnadsföretaget betalat på reparationsarbetena dras av. För att avdragsrätten skall gälla också efter de föreslagna ändringarna i 22 § och 31 a §, vilka gäller beskattning av eget bruk, föreslås detta lagrum bli ändrat så att hänvisningen till 22 § ersätts med en hänvisning till 31 a §.

110 §. De inhemska bränslena stöds av energipolitiska skäl via mervärdesbeskattningen. Enligt den gällande 57 § har skattefrihet beviljats försäljning av brännrot och torvförädlingsprodukter som allmänt används som bränsle, brännflis, brännvedsbriketter samt industriavfall som allmänt utnyttjas som bränsle.

Enligt 110 § har den som köper brännrot och torvförädlingsprodukter, brännflis, brännvedsbriketter samt industriavfall rätt att under de i lagrummet nämnda förutsättningarna göra ett kalkylerat avdrag på 18 % från bränslets skattefria inköpspris eller importvärde.

Också naturgas stöds av energipolitiska skäl genom mervärdesbeskattningen. Enligt 94 § 8 punkten i den gällande mervärdesskattelagen är importen av naturgas befriad från skatt. Enligt 110 § har den som importerar naturgas rätt att göra ett kalkylerat avdrag på 18 % från naturgasens skattefria importvärde.

I det sjätte mervärdesskattedirektivet ingår inga bestämmelser som motsvarar specialstad-gandena om skattefrihet eller kalkylerade avdrag för inhemska bränslen och naturgas.

För att mervärdesskattelagen skall kunna förenhetligas med EG-bestämmelserna måste vi

frånga skattefriheten för inhemska bränslen och naturgas. Därför föreslås 110 § mervärdesskattelagen bli upphävd.

112 §. Det i 1 mom. använda uttrycket den skatt som inkluderas i köpet eller importen av varan föreslås bli ersatt med det i 102 § 3 mom. definierade begreppet i förvärvet inkluderad skatt, som också inbegriper skatten på gemenskapsinterna varuförvärv.

114 §. Enligt 1 mom. 5 punkten gäller avdragsbegränsningen bl.a. luftfartyg med en största tillåtna flygvikt på 1 600 kilogram. Stadgandet föreslås till denna del bli förenhetligt med terminologin i den föreslagna 26 d §. Avdragsbegränsningen kommer därmed att gälla luftfartyg vilkas största tillåtna flygvikt överstiger 1 550 kilogram.

114 a §. På resebyråttjänster tillämpas det marginalbeskattningsförfarande som avses i 80 § i lagförslaget. Enligt det skall en researrangör på vidareförsäljning av tjänster och varor som han förvärvat av andra näringsidkare för att utnyttjas direkt av resanden betala skatt bara på den egna provisionen. Eftersom den skatt som ingår i inköpspriset på sådana tjänster och varor har beaktats som ett avdrag från skattegrunden, kan ett normalt inköpsavdrag inte göras. Ett stadgande om detta har tagits in i 114 a §.

Avdragsbegränsningen gäller bara tjänster och varor som förvärvats för att direkt utnyttjas av resanden. Förvärv med karaktären av allmänna kostnader blir avdragsgilla för researrangören utan hinder av detta stadgande.

Avdragsförbudet gäller bara tjänster och varor som researrangören har köpt i eget namn. I fråga om förvärv som researrangören gjort i huvudmannens namn har huvudmannen rätt att göra avdrag, om de allmänna förutsättningarna för avdragsrätt uppfylls för hans del.

115 §. Enligt 115 § 2 mom. i den gällande mervärdesskattelagen får avdrag inte göras för varor som importeras begagnade, om avdrag enligt 83 § har kunnat göras för varorna. Avdragsförbudet gäller det fall då man för varor som säljs till utlandet har kunnat göra ett avdrag från skattegrunden i samband med förfarandet med marginalbeskattning av begagnade varor. Eftersom det har föreslagits att 83 § ändras så att avdrag inte längre kan göras för begagnade varor som sålts till utlandet, föreslås att 115 § 2 mom. upphävs som onödigt.

118 §. Enligt 78 § 1 mom. 3 punkten i lagförslaget kunde säljaren behandla de ersätt-

ningar som han betalat för återsända förpackningar och transportförnödenheter som rättelseposter i försäljningen. Om det skattskyldiga företag som köpt en förpackad vara har gjort ett avdrag för förpackningen eller transportförnödenheten, skall avdraget rättas med den ersättning som företaget erhållit för att förpackningen eller transportförnödenheten återsänts. Ett stadgande om saken skall göras 118 § 3 mom. Dessutom skall paragrafen justeras så att rättelseskylldigheten även skall gälla gemenskapsinterna förvärv.

12 kap. Återbäring av skatt till andra än de skattskyldiga

122 §. I 122 § i den gällande mervärdesskattelagen stadgas om rätten för utländska näringsidkare att på ansökan få återbäring för den skatt som ingår i inköpspriset på varor och tjänster som han köpt i Finland. Stadgandet gäller utlänningar som saknar fast driftställe i Finland och som inte är skattskyldiga här.

Paragrafens 1 mom. föreslås bli ändrat, för det första så att stadgandet gäller utlänningar som inte är skattskyldiga för sin försäljning i Finland och som saknar fast driftställe här. Därmed får en utlänning som i Finland är skattskyldig för gemenskapsinterna varuförvärv och som inte med stöd av 12 § 2 mom. har ansökt om att bli skattskyldig för sin försäljning rätt till återbäring i enlighet med detta stadgande. Ett gemenskapsinternt förvärv är med stöd av 72 f § skattefritt om det görs enbart i ett syfte som berättigar till ifrågakavande återbäring.

Därtill föreslås att det i 1 mom. använda uttrycket skatten på en vara eller tjänst som han har köpt eller den skatt han har betalt för en vara som han importerat ersätts med det i 102 § 3 mom. definierade begreppet i förvärvet inkluderad skatt, som också inbegriper den skatt som skall betalas på gemenskapsinterna varuförvärv.

Här föreslås att 131 § mervärdesskattelagen ändras så att den rätt till återbäring som nämns där utvidgas att gälla förvärv som används vid försäljning av guld till centralbanken samt vid försäljning av finansierings- och försäkrings-tjänster utanför gemenskapen. I 122 § 1 mom. 1 och 3 punkterna görs de justeringar som ovan nämnda ändringar föranleder. Samtidigt görs en lagteknisk precisering av ordalydelsen.

Om utlänningars rätt till återbäring finns bestämt i EG:s åttonde och trettonde direktiv (79/1072/EEG och 86/560/EEG).

124 §. Enligt 124 § i den gällande mervärdesskattelagen har en utländsk researrangör rätt till återbäring enligt 122 § för tjänster som en annan näringsidkare har utfört direkt för en resande endast i de fall där resanden skulle ha haft denna rätt om han själv hade köpt tjänsten. Enligt artikel 26.4 i det sjätte mervärdesskattedirektivet berättigar sådana tjänster inte till återbäring i någon medlemsstat. Därför föreslås 124 § bli upphävd.

I lagförslaget genomförs förbudet mot återbäringar på förvärv i anslutning till resebyrå-tjänster på basis av 122 § 2 mom. och den föreslagna 114 a §. Förbudet gäller researrangörer både i andra medlemsstater och utanför gemenskapen.

Förbudet mot återbäringar gäller bara tjänster som researrangören köper i eget namn. I fråga om förvärv som resebyrån gör i huvudmannens namn har huvudmannen rätt till återbäring, om de allmänna förutsättningarna för återbäring blir uppfyllda i hans fall.

130 §. Paragrafens 2 mom. föreslås bli justerat med anledning av det marginalbeskattningsförfarande som enligt 80 § skall tillämpas på resebyrå-tjänster.

131 §. Enligt den gällande mervärdesskattelagen är de insatser som används inom skattefri finansierings- och försäkringsverksamhet inte avdragsgilla enligt de allmänna reglerna, och återbäring betalas inte heller för dem. Det saknar betydelse om verksamheten bedrivs i Finland eller utomlands.

Enligt artikel 17.3 c i det sjätte mervärdesskattedirektivet (28 f; ändrad genom direktiv 91/680/EEG) måste medlemsstaten bevilja en näringsidkare avdrag eller återbäring om varorna eller tjänsterna används för näringsidkarens sådana affärstransaktioner som är skattefria enligt artikel 13.B a och 13.B d 1—5, om kunden är etablerad utanför gemenskapen eller om dessa affärstransaktioner har direkt samband med varor som är avsedda för export utanför gemenskapen. I direktivets artikel 13.B a definieras skattefria försäkringstjänster och i artikel 13.B d 1—5 definieras skattefria finansiella tjänster.

I syfte att harmonisera stadgandena i mervärdesskattelagen med direktivets bestämmelser föreslås lagens 131 § bli ändrad så att återbäring kan utbetalas för skatt som ingår i förvärv

använda för finansierings- och försäkringsfunktioner som riktas utanför gemenskapen.

Återbäringsträtten gäller finansierings- eller försäkringstjänster där köparen är en näringsidkare som inte har sin hemort eller ett fast driftställe inom gemenskapen. Däremot är det inte en förutsättning för återbäring att tjänsten måste förbrukas utomlands. Rätten till återbäring gäller inte de fall då den som köper en finansierings- eller försäkringstjänst har sin hemort eller ett fast driftställe inom gemenskapen, om inte tjänsten på det nedan förklarade sättet direkt ansluter sig till varor som skall exporteras utanför gemenskapen. Rätten till återbäring gäller också finansierings- och försäkringstjänster som direkt ansluter sig till varor som exporteras utanför gemenskapen. Därmed omfattar rätten till återbäring t.ex. krediter och försäkringar för en viss exportleverans, medan krediter och försäkringar som beviljats för ett exportföretags verksamhet i allmänhet inte berättigar till återbäring. Rätten till återbäring gäller inte finansierings- eller försäkringstjänster i samband med gemenskapsintern försäljning.

I den gällande mervärdesskattelagen ingår inga specialstadganden beträffande guld. Vid försäljning av guld skall därmed betalas skatt, och köparen har avdragsrätt i enlighet med de allmänna reglerna i lagen.

Enligt artikel 15.11 i det sjätte mervärdesskattedirektivet kan överlåtelse av guld åt centralbankerna ske skattefritt. Enligt artikel 17.3 b (28 f; ändrad genom direktiv 91/680/EEG; 92/111/EEG) inbegriper skattefriheten en rätt att dra av eller återfå den skatt som ingår i förvärv som görs för denna verksamhet.

Försäljning av guld till centralbanken blir enligt 59 § 4 mom. i lagförslaget skattefritt. Om man vid försäljningen har använt insatser som förvärvats till ett pris som inkluderar skatt, föreslås att återbäring kan beviljas för dem i enlighet med direktivets bestämmelser. En ändring har med anledning av detta gjorts i 131 § 1 mom. 1 punkten i lagen.

Lagens 131 § ändras också på det sätt som blir nödvändigt i och med att skattestödet för inhemska bränslen slopas.

Paragrafens 1 mom. delas upp i punkter. Samtidigt görs vissa justeringar i ordalydelsen.

Enligt 1 mom. i den gällande paragrafen tillämpas rätten till återbäring bl.a. på förvärv som på basis av 6 kap. gjorts för skattefri

verksamhet. Eftersom 6 kap. enligt förslaget skall innehålla också stadganden om skattefrihet för gemenskapsinterna varuförvärv, och rätten till återbäring inte skall gälla anskaffningar som gjorts med tanke på sådana, föreslås att hänvisningen i denna paragraf skall avse verksamhet som är skattefri med stöd av 70—72 e §§ och inte med stöd av 6 kap.

I 3 mom. görs därtill en justering i ordalydelsen med anledning av den ändring som föreslagits i 102 §.

132 §. Enligt 132 § 1 mom. i den gällande mervärdesskattelagen har inte en utlänning som saknar fast driftsställe i Finland och som inte är skattskyldig här rätt att få återbäring enligt 131 §. Stadgandet föreslås bli justerat så att förbudet mot återbäring gäller utlänningar som inte är skattskyldiga för sin försäljning i Finland. Ändringen motsvarar den föreslagna justeringen av 122 §.

Enligt 132 § 2 mom. i den gällande mervärdesskattelagen har en researrangör rätt till återbäring enligt 131 § för tjänster som en annan näringsidkare utför direkt för en resande, men endast i de fall där resanden skulle ha haft denna rätt om han själv hade köpt tjänsten. Enligt artikel 26.4 i det sjätte mervärdesskattedirektivet berättigar sådana tjänster inte till avdrag eller återbäring i någon medlemsstat. Därför föreslås paragrafens 2 mom. bli upphävt. Förbudet mot återbäring genomförs med stöd av 131 § 3 mom. och den föreslagna 114 a §.

133 §. Före denna paragraf föreslås bli infogad en ny rubrik, Specialstadganden.

133 a §. Enligt artikel 28 a.4 i det sjätte mervärdesskattedirektivet (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG) betraktas som näringsidkare också en person som engångsartat överför ett nytt transportmedel under de förutsättningar som nämns i artikel 28 c.A (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG, ändrad genom direktiv 92/111/EEG). I det fall som avses i denna bestämmelse har överlåtelsen av transportmedlet befriats från skatt i utgångslandet, medan köparen är skyldig att betala skatt på köpet som på ett gemenskapsinternt förvärv i destinationslandet.

Den medlemsstat inom vars område överlåtelsen i fråga sker skall bevilja näringsidkaren avdragsrätt enligt följande bestämmelser:

- avdragsrätten börjar och den kan endast användas vid tidpunkten för överlåtelsen
- näringsidkaren har rätt att dra av skatt

som ingår i inköpspriset på transportmedlet eller som betalats vid import eller gemenskapsinternt förvärv av det, dock högst till beloppet av den skatt som han skulle vara skyldig att betala om överlåtelsen inte hade befriats från skatt.

Syftet med dessa begränsningar av avdragsrätten är att förhindra skattespekulation.

På basis av ovanstående föreslås att till mervärdesskattelagen fogas en ny 133 a §, i vilken beviljas rätt till återbäring av den skatt som ingår i förvärvet av ett transportmedel, om transportmedlet som nytt har sålts till en annan medlemsstat. Denna rätt till återbäring gäller endast transportmedel som förvärvats i ett syfte som inte berättigar till avdrag, dvs. bara de fall då det inte uppstår rätt till återbäring enligt 131 §. Till återbäring blir berättigade bl.a. privatpersoner och icke skattskyldiga företag som bedriver verksamhet som inte berättigar till återbäring.

Återbäring kan dock inte fås till den del som den i förvärvet inkluderade skatten överstiger den skatt som säljaren vore skyldig att betala om försäljningen var skattepliktig. Om m.a.o. ett transportmedel säljs till ett lägre pris än inköpspriset, gäller rätten till återbäring bara skatten på försäljningspriset.

Syftet med detta stadgande är att undanröja den skatt som i utgångslandet betalats på transportmedlet, eftersom på transportmedlet betalas skatt som på gemenskapsinterna förvärv i destinationslandet.

133 b §. Om varor som förvärvats av någon annan juridisk person än en näringsidkare sänds eller transporterats från tredje lands område och denna juridiska person importerar varorna till någon annan medlemsstat än den till vilken försändelsen eller transporten har anlänt, skall varorna enligt artikel 28 a.3.2 i det sjätte mervärdesskattedirektivet (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG) anses vara sända eller transporterade från den medlemsstat till vilken varorna importerats. Denna medlemsstat skall till importören återbetala den mervärdesskatt som betalats på importen av varorna, om importören visar att förvärvet var belagt med mervärdesskatt i den stat dit transporten eller försändelsen anlände.

På basis av ovanstående föreslås i 133 b § bli stadgat om återbäring av importskatt till andra juridiska personer än näringsidkare i det fall att en vara importerats till Finland och exporteras

till en annan medlemsstat där den blir beskattad som ett gemenskapsinternt förvärv.

För näringsidkare gäller den föreslagna 94 b §, enligt vilken en vara kan importeras skattefritt om näringsidkaren visar att varan beskattas som förvärv i det land där varustransporten upphör.

I praktiken skulle en vara i ett dylikt fall anmälas till externt förpassningsförfarande, varvid varuimporten inte skulle ske i Finland.

133 c §. I denna paragraf stadgas om det förfarande som skall tillämpas på skatteåterbäring enligt de föreslagna 133 a och 133 b §§.

Enligt 1 mom. skall återbäring ansökas skriftligt hos länsskatteverket. Om den som ansöker om återbäringen inte är skattskyldig görs ansökan till länsskatteverket i Nylands län. Ansökan skall göras inom ett år från utgången av det kalenderår under vilket rätten till skatteåterbäring uppkom.

Enligt 2 mom. iakttas vid återbäringsförfarandet i övrigt i tillämpliga delar stadgandena om beskattningsförfarandet i mervärdesskattelagen. Därtill tillämpas på återbäring vad som annars i lagstiftningen stadgas om mervärdesskatt och återbäring av den.

13 kap. Periodisering

138 a §. Enligt artikel 10.1 b i det sjätte mervärdesskattedirektivet blir skatten påförbar när skattemyndigheten enligt lag får rätt att i ett givet ögonblick göra anspråk på skatt från den person som är betalningsskyldig, även om betalningstidpunkten får skjutas upp.

Enligt artikel 28d.4 i direktivet (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG, ändrad genom direktiv 92/111/EEG) blir skatten i fråga om gemenskapsintern försäljning påförbar den 15 dagen i månaden efter den månad då den skattegrundande händelsen inträffar. Enligt artikel 10.2 inträffar den skattegrundande händelsen när varorna har levererats. Enligt artikel 28 d.4 blir skatten dock påförbar när en sådan faktura som avses i första stycket i artikel 22.3 a (28 h; ändrad genom direktiv 91/680/EEG) eller en handling som motsvarar en sådan faktura lämnas, om denna faktura eller handling har lämnats före den 15 dagen i månaden efter den månad då den skattegrundande händelsen inträffade.

På basis av ovanstående föreslås att till mervärdesskattelagen fogas en ny 138 a §,

enligt vilken en gemenskapsintern försäljning av varor hänförs till kalendermånaden efter den månad då varan levererades. Om en faktura beträffande den levererade varan har lämnats senast samma månad då varan levererades, hänförs dock förvärvet till leveransmånaden.

138 b §. Enligt artikel 10.1 b i det sjätte mervärdesskattedirektivet blir skatten påförbar när skattemyndigheten enligt lag får rätt att i ett givet ögonblick göra anspråk på skatt från den person som är betalningsskyldig, även om betalningstidpunkten får skjutas upp.

Enligt direktivets artikel 28 d.2 (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG) blir skatten i fråga om gemenskapsintern varuförvärv påförbar den 15 dagen i månaden efter den månad då den skattegrundande händelsen inträffar. Enligt punkt 1 i artikeln (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG) inträffar vid gemenskapsintern varuförvärv den skattegrundande händelsen när förvärvet har gjorts. Enligt punkt 3 i artikeln (ändrad genom direktiv 92/111/EEG) blir skatten i motsats till vad som stadgas i punkt 2 påförbar när en sådan faktura som avses i första stycket i artikel 22.3 a (28 h; ändrad genom direktiv 91/680/EEG) eller en handling som motsvarar en sådan faktura lämnas, om denna faktura eller handling har lämnats före den 15 dagen i månaden efter den månad då den skattegrundande händelsen inträffade.

På basis av ovanstående föreslås att till mervärdesskattelagen fogas en ny 138 b §, enligt vilken ett gemenskapsinternt varuförvärv hänförs till kalendermånaden efter den månad under vilken skyldigheten att betala skatt har uppkommit enligt den föreslagna 16 a §, dvs. den månad då förvärvet har gjorts. Om köparen har fått fakturan beträffande den mottagna varan senast den månad då varan tagits emot, hänförs dock förvärvet till den månad då varan togs emot.

139 §. I den föreslagna 78 § stadgas att ersättningsarna för återsända förpackningar och transportförnödenheter skall behandlas som rättelseposter. Dessa poster hänförs på samma sätt som andra rättelseposter till den månad då de enligt god bokföringssed skall upptas i bokföringen. Lagens 139 § föreslås bli justerad i enlighet härmed.

140 §. Till 140 § i den gällande mervärdesskattelagen fogas stadganden om periodisering av de avdrag från och tillägg till skattegrunden

som skall göras med anledning av det specialförfarande enligt 80 § som tillämpas på resebyrå-tjänster.

Det belopp som avses i 80 § 2 mom. och som skall avdras från skattegrunden för tjänster och varor som direkt ansluter sig till en resebyrå-tjänst och som köpts för att utnyttjas direkt av en resande hänförs enligt 1 mom. till den kalendermånad under vilken tjänsten eller varan har tagits emot.

Enligt 2 mom. skall ett belopp som dragits av från köpet av en tjänst eller vara som senare tagits i annat bruk än försäljning som resebyrå-tjänst läggas till skattegrunden under den kalendermånad då den har tagits i annat bruk. I de fall då skattskyldigheten upphör hänförs tillägget till den skattepliktiga verksamhetens sista månad.

141 b §. I paragrafen ingår ett stadgande om periodisering av avdrag för ett gemenskapsinternt varuförvärv. Avdraget hänförs till samma kalendermånad som den till vilken skatten på det gemenskapsinterna förvärvet skall hänföras enligt förslaget till 38 b §.

13 a kap. Beskattningsförfarande vid vissa gemenskapsinterna förvärv

146 a §. Enligt artikel 22.11 i det sjätte mervärdesskattedirektivet (28 h; tillfogad genom direktiv 91/680/EEG, ändrad genom direktiv 92/111/EEG) skall medlemsstaterna bestämma om anmälan av gemenskapsinterna förvärv av nya transportmedel och om erläggande av skatten, i de fall då det är frågan om privatpersoner eller motsvarande. Enligt punkt 1 c i samma artikel (28 h; tillfogad genom direktiv 91/680/EEG, ändrad genom direktiv 92/111/EEG) behöver köpare av nya transportmedel med status av konsumenter inte upptas i registret över skattskyldiga.

Av administrativa skäl skulle det vara ändamålsenligt att koncentrera övervakningen av mervärdesskatten och bilskatten till samma myndighet. Då behöver en privatperson eller motsvarande som köper ett nytt transportmedel från en annan medlemsstat inte ha att göra med mer än en myndighet. Som övervakningsmyndighet fungerar i detta fall distriktstullkammaren.

I denna paragraf stadgas att i de fall då köparen av ett nytt motordrivet marktransportmedel inte är skattskyldig för annan verk-

samhet och även bilskatt skall betalas för det nya transportmedlet, gäller beträffande betalning av mervärdesskatten, skattemyndigheterna, deklarationsskyldighet, förhandsbesked, sökande av ändring och återbäring av skatt vad som stadgas i bilskattelagen.

På privatpersoner och motsvarande som från en annan medlemsstat förvärvat ett sådant nytt transportmedel på vilket bilskatt inte skall betalas, tillämpas ett lättare beskattningsförfarande. Dessa skattskyldiga upptas inte i registret över skattskyldiga. De behöver därmed inte lämna in anmälan om att verksamheten inleds eller upphör.

146 b §. Enligt artikel 22.11 i det sjätte mervärdesskattedirektivet (28 h; tillfogad genom direktiv 91/680/EEG, ändrad genom direktiv 92/111/EEG) skall medlemsstaterna bestämma om anmälan av gemenskapsinterna förvärv av skattepliktiga produkter och om betalning av skatten, om köparen är en person vars övriga förvärv inte utgör gemenskapsinterna förvärv.

En näringsidkare vars verksamhet inte till någon del berättigar till avdrag eller en juridisk person som inte är näringsidkare skall betala mervärdesskatt på gemenskapsinterna förvärv av mineraloljor, alkohol och alkoholdrycker samt tobaksprodukter även om värdet av de gemenskapsinterna förvärven inte överstiger 50 000 mark det innevarande eller föregående året. Av administrativa skäl vore det ändamålsenligt om i dessa fall samma myndighet, dvs. distriktstullkammaren, övervakar betalningen av både accisen och mervärdesskatten. Därför föreslås i paragrafen att beträffande betalningen av mervärdesskatten i dessa fall skall gälla vad som i lagen om påförande av accis stadgas om betalning av skatt, skattemyndigheter, deklarationsskyldighet, påförande av skatten, förhandsbesked, sökande av ändring och återbäring av skatt.

14 kap. Betalning av skatt

147 §. I 147 § i den gällande mervärdesskattelagen ingår stadganden om när skatten skall betalas. Skillnaden mellan de skatter som skall betalas för en kalendermånad och de skatter som skall dras av för samma tid, dvs. den skatt som skall redovisas, betalas till staten senast den 25 dagen i den andra månaden efter kalendermånaden.

Paragrafens 1 mom. föreslås bli ändrat så att den skattskyldige skall betala den skatt som skall redovisas per kalendermånad senast den 5 dagen i den andra månaden efter kalendermånaden.

Betalningstiden blir 20 dagar kortare. Den kortare betalningstiden gör det möjligt för länsskatteverken att på basis av uppgifterna i de månatliga skattedeklarationerna övervaka att sammandragsdeklarationer avges enligt den föreslagna 162 b §. I de flesta av EU:s nuvarande medlemsstater betalas skatten månaden efter deklarationsmånaden.

I 2 mom. föreslås bli stadgas att en privatperson eller motsvarande skall betala skatt på ett gemenskapsinternt förvärv av ett sådant nytt transportmedel som skall antecknas i motorbåtsregistret eller i flygplansregistret senast den dag då transportmedlet skall anmälas till registret, om registreringsdagen infaller före den regelmässiga skattebetalningsdagen. Stadgandet gäller också de nya motordrivna marktransportmedel som skall antecknas i fordonsregistret men på vilka bilskatt inte behöver betalas.

I 3 mom. föreslås bli stadgat att en sådan skattskyldig för vilken skatteperioden är ett kalenderår skall betala den skatt som skall redovisas för kalenderåret före utgången av februari månad året efter kalenderåret. Detta stadgande gäller de primärproducenter som är fysiska personer, dödsbon eller samfund och som inte bedriver annan mervärdesskattepliktig verksamhet.

Den sista meningen i den gällande paragrafen föreslås bli avskild till ett nytt 4 mom.

148 §. Hänvisningen i paragrafens 1 mom. till 147 § föreslås bli ändrad till en hänvisning till 147 § 1 mom., eftersom nya 2, 3 och 4 mom. föreslås bli fogade till 147 §.

I 2 mom. stadgas om hur skatt för kalenderåret som betalats efter den tid som anges i 147 § 3 mom. skall periodiseras under kalenderåret. Stadgandet gäller de primärproducenter för vilka skatteperioden är ett kalenderår.

Hänvisningen i 3 mom. till 1 mom. föreslås bli ändrad så att den gäller både 1 och 2 mom. Om skatten betalas efter en tidsfrist på ett år eller under kalenderåret efter det skattedeklarationen avgivits eller om skatten redan har debiterats, betraktas den betalade skatten enligt 3 mom. som betalning av den debiterade skatten.

149 §. I 149 § 5 mom. i den gällande mervär-

desskattelagen stadgas att de skattskyldiga som endast bedriver skogsbruk inte har rätt till återbäring under räkenskapsperioden. I regeringens proposition till riksdagen med förslag till lag om ändring av mervärdesskattelagen (reg.prop. 222/1994 rd.) föreslås att primärproduktionen skall bli skattepliktig verksamhet och primärproducenterna blir därmed skattskyldiga. För primärproducenterna är deklara-tionsperioden i regel kalenderåret.

Paragrafens 5 mom. föreslås bli ändrat så att de primärproducenter för vilka skatteperioden är ett kalenderår, inte kunde få återbäringar under kalenderåret. Dessa skattskyldiga får återbäringarna efter kalenderårets slut, på basis av skattedeklarationen.

15 kap. Skatteåterbäring till vissa utländska näringsidkare

152 §. Paragrafens 1 mom. föreslås bli ändrat så att återbäring på begäran av sökanden också kunde betalas till en bank i en annan medlemsstat. Denna ändring bygger på artikel 7.4.1 i det åttonde direktivet.

17 kap. Deklarations skyldighet

161 §. Enligt 161 § 1 mom. i den gällande mervärdesskattelagen skall den som börjar driva en skattepliktig rörelse innan verksamheten inleds göra en skriftlig anmälan till länsskatteverket eller skattebyrån. Enligt 2 mom. skall länsskatteverket eller skattebyrån utan dröjsmål underrättas om att en skattepliktig rörelse har upphört.

Omnämmandet av skattebyrån föreslås bli slopat ur båda momenten. Enligt 1 § 2 mom. lagen om skatteförvaltningen (925/93) täcker länsskatteverket både skattebyrån och länsskatteverkets övriga enheter. De uppgifter som finns fastställda i mervärdesskattelagen kunde skötas vid både skattebyrån och länsskatteverkets övriga enheter.

Ordalydelsen i 1 mom. föreslås bli preciserad så att där hänvisas till den verksamhet som enligt 1 § är skattepliktig.

I den föreslagna 146 a § stadgas att på gemenskapsinternna förvärv av de nya motordrivna marktransportmedel på vilka också bilskatt skall betalas tillämpas stadgandena om förfarandet i bilskattelagen, när köparen är en

privatperson eller en därmed jämförbar instans. På övriga konsumentköpare av nya transportmedel föreslås ett lättare beskattningsförfarande bli tillämpat. De upptas inte i registret över skattskyldiga. Därför föreslås att till paragrafen fogas ett nytt 3 mom. enligt vilka de nyss nämnda skattskyldiga inte behöver lämna in anmälan om att verksamheten inleds eller upphör.

162 §. I 162 § i den gällande mervärdesskattelagen ingår stadganden om skattedeklaration som skall avges för övervakningen av betalningen av mervärdesskatten. Denna deklaration kallas för närvarande månadsdeklaration.

Enligt artikel 22.4 a i det sjätte mervärdesskattedirektivet (28 h; tillfogad genom direktiv 91/680/EEG) skall skattedeklaration avges inom den tid som respektive medlemsstat bestämmer. Denna tid får inte vara längre än två månader från utgången av varje skatteperiod. Medlemsstaten skall fastställa skatteperioden till en, två eller tre månader. En medlemsstat kan dock fastställa olika perioder som inte får vara längre än ett år.

Enligt direktivets artikel 22.4 b (28 h; tillfogad genom direktiv 91/680/EEG) stadgas att i deklarationen skall ges alla de uppgifter som behövs för att konstatera beloppet av den verkställbara skattefordran och beloppet av de avdrag som får göras, inklusive det totala värdet av de affärstransaktioner som har samband med denna skatt och dessa avdrag samt av de befriade affärstransaktionerna, om detta behövs för att konstatera fastställelsegrunden.

Enligt direktivets artikel 22.5 (28 h; ändrad genom direktiv 91/680/EEG) skall mervärdesskattens nettobelopp betalas i samband med skattedeklarationen. Medlemsstaterna kan dock bestämma en separat förfallodag för betalningen eller kräva en temporär förskotts betalning.

I 1 mom. stadgas om den skattskyldiges skyldighet att för varje skatteperiod avge en skattedeklaration. Skatteperioden är i regel en kalendermånad.

I 2 mom. stadgas om de uppgifter som skall ingå i skattedeklarationen. I deklarationen uppges omsättning, skatt som skall betalas respektive avdrags samt övriga av skattestyrelsen bestämda uppgifter som behövs för att konstatera att skatten redovisas till korrekt belopp.

Enligt 3 mom. är den regelmässiga skatteperioden en kalendermånad. De skattskyldiga för

vilka skatteperioden är en kalendermånad avger sin skattedeklaration den 5 dagen i den andra månaden efter kalendermånaden, och skatten skall betalas samtidigt. Anmälan om att det inte kommer att finnas någon skatt att betala kan dock göras på förhand för flera månader.

I och med att primärproduktionen blir föremål för beskattning ökar antalet mervärdesskattskyldiga med uppskattningsvis 300 000. På grund av den stora ökningen i antalet skattskyldiga kommer en skatteperiod på en månad inte att fungera för förvaltningen. Den skulle också på ett avgörande sätt öka förvaltningens arbetsmängd och kostnader. För dem som bedriver primärproduktion införs i syfte att göra deklarationsskyldigheten lindrigare en skatteperiod som är längre än för andra grupper av skattskyldiga. Därför föreslås att för de primärproducenter som inte har annan skattepliktig verksamhet är skatteperioden ett kalenderår. Vidare förutsätts här att den skattskyldige som bedriver primärproduktion är en fysisk person, ett dödsbo eller ett samfund. För den skattskyldige som i bolagsform bedriver primärproduktion är skatteperioden en kalendermånad. Enligt 4 mom. skall de skattskyldiga för vilka skatteperioden är ett kalenderår avge sin deklaration före utgången av februari månad året efter skatteperioden.

Till paragrafens 5 mom. föreslås bli fogad en definition av begreppet primärproduktion. Till sitt innehåll motsvarar lagrummet den definition av primärproduktion som finns i den gällande mervärdesskattelagen, med undantag av produktionen av produktion av frö, sättpotatis och plantor. Med hjälp av definitionen av primärproduktionen kan denna grupp av skattskyldiga särskiljas från övriga skattskyldiga. Vid tolkningen av begreppet primärproduktion kan nuvarande rättspraxis användas som stöd. I 5 mom. definieras också begreppet jordbruk. Med jordbruk egentligt jordbruk samt sådant specialjordbruk eller annan verksamhet i anslutning till jord- eller skogsbruk som inte skall betraktas som särskild rörelse. Definitionen motsvarar definitionen i den nuvarande inkomstskattelagen för gårdsbruk (543/67).

162 a §. För beräkning av medlemsavgiften till EU behövs uppgifter om beloppen av skatterna på inhemsk försäljning, specificerade enligt skattesats. Dessa uppgifter inbegärs av de skattskyldiga. vilkas deklarations- och betalningsperiod är en kalendermånad i en årsdek-

laration. I årsdeklarationen uppges skatten på den inhemska försäljningen specificerad enligt skattesats. Uppgifterna i årsdeklarationen kunde användas både för att räkna ut medlemsavgiften och för skatteövervakningen.

162 b §. I den föreslagna 162 b § stadgas om skyldigheten att i samband med handeln på den inre marknaden ge en sammandragsdeklaration varje kvartal. Om skyldigheten att ge en sammandragsdeklaration stadgas i artikel 22.6 b i det sjätte mervärdesskattedirektivet (28 h; tillfogad genom direktiv 91/680/EEG, ändrad genom direktiv 92/111/EEG).

Enligt artikel 6.b 1 skall en sammandragsdeklaration ges om den gemenskapsinterna försäljning och försäljning av tillverkningsarbete på varor som avses i artikel 28 c.A a (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG) samt på överföringar av varor enligt punkt A d i samma artikel (tillfogad genom direktiv 92/111/EEG).

Enligt artikel 6.b 1 och 5 skall en sammandragsdeklaration avges om den skattskyldige eller någon annan för hans räkning har sänt varor till en annan medlemsstat för att på dem låta utföra tillverkningsarbete under de förutsättningar som nämns i artikel 28 a.5 a (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG). Därtill skall den andra säljaren vid treparts försäljning enligt artikel 28 a.6 b 1 och 6 avge en sammandragsdeklaration.

I 1 och 2 mom. stadgas om skyldigheten enligt dessa stadganden att avge en sammandragsdeklaration. Enligt 1 mom. skall en sammandragsdeklaration avges över de i 72 b och 72 c §§ nämnda gemenskapsinterna försäljningarna till en skattskyldig som finns registrerad i en annan medlemsstat. Enligt förslaget till 72 b § betraktas som gemenskapsintern försäljning också försäljning av tillverkningsarbete på varor enligt 18 a § och överföring av varor.

I 2 mom. stadgas om skyldigheten för den som beställt tillverkningsarbetet att avge en sammandragsdeklaration. En deklaration skall avges om den skattskyldige eller någon annan för hans räkning har sänt råvaror till en annan medlemsstat för att låta utföra tillverkningsarbete där. I 2 punkten stadgas om skyldigheten för den andra säljaren vid trepartsaffärer att avge en sammandragsdeklaration. Om skattefriheten för gemenskapsinterna förvärv för den andra säljaren vid trepartsaffärer stadgas i 63 f §.

En gemenskapsintern försäljning deklarerar

för det kalenderkvartal till vilket det skall hänföras enligt förslaget till 138 a §. Sändande av råvaror till en annan medlemsstat är inte gemenskapsintern försäljning enligt den föreslagna 18 b §, varför den föreslagna 138 §, som gäller periodisering av gemenskapsintern försäljning, inte gäller sändande av råvaror. Därför föreslås i 3 mom. att beträffande sändande av råvaror till en annan medlemsstat för utförande av tillverkningsarbete där skall avges en sammandragsdeklaration för det kalenderkvartal till vilket den kalendermånad hör under vilken råvarorna har avsänts.

I 4 mom. stadgas om skyldigheten att avge en korrigeringsdeklaration. Den skattskyldige skall avge en korrigeringsdeklaration om uppgifterna i sammandragsdeklarationen förändras till följd av att köparen beviljats en rabatt eller någon annan motsvarande rättelsepost, eller av någon annan sak, t.ex. att ett köp gått tillbaka. Stadgandet bygger på artikel 22.6 b 4.2 i det sjätte mervärdesskattedirektivet.

Enligt artikel 22.6 b 2 skall en sammandragsutredning göras för varje kalenderkvartal. Medlemsstaterna skall bestämma om tidpunkter för deklarationerna och utfärda närmare föreskrifter om dem.

I 5 mom. föreslås att sammandragsdeklarationerna skall avges den 5 dagen i den andra månaden efter kalenderårskvartalet.

Enligt 6 mom. bestämmer skattestyrelsen närmare om vilka uppgifter som skall lämnas i sammandragsdeklarationen.

163 §. I 163 § 1 mom. i den gällande mervärdesskattelagen stadgas att skattestyrelsen bestämmer vilka uppgifter som skall lämnas i månadsdeklarationen och hur uppgifterna skall ges. I det föreslagna 162 § 2 mom. ingår ett motsvarande stadgande. Därför blir detta 1 mom. onödigt.

Enligt det gällande 163 § 2 mom. får skatternas penningbelopp i månadsdeklarationen anges i hela mark. I den föreslagna 163 § stadgas att penningbeloppen i skattedeklarationen, årsdeklarationen och sammandragsdeklarationen får uppges i hela mark. Vid beräkning av de belopp som skall anges i hela mark skall dock skatter som skall betalas eller dras av samt andra enskilda poster beaktas med en pennis noggrannhet, precis om nu är fallet.

164 §. I paragrafens 1 och 2 mom. föreslås uttrycket månadsdeklaration bli ersatt med uttrycket skattedeklaration.

Enligt 1 mom. skall också årsdeklarationen

och sammandragsdeklarationen lämnas till det behöriga länsskatteverket.

165 §. I den gällande 165 § mervärdesskatte-lagen stadgas om den deklarationsskyldiges skyldighet att underteckna de handlingar som är avsedda för skattemyndigheterna, med undantag av månadsdeklarationen. Enligt artikel 22.4 b i det sjätte mervärdesskattedirektivet (28 h; tillfogad genom direktiv 91/680/EEG) skall i skattedeklarationen uppges alla de uppgifter som behövs för att konstatera beloppet av skattefordran och avdragen. Direktivet förutsätter att skattedeklarationen innehåller mera övervakningsuppgifter än vad den gör i dag. Därför föreslås att paragrafens sista mening stryks. Den deklarationsskyldige skall således underteckna alla de handlingar som är avsedda för skattemyndigheterna.

168 §. I denna paragraf föreslås 1 mom. bli ändrat så att ordet månadsdeklaration ersätts med ordet skattedeklaration och så att skyldigheten att på länsskatteverkets uppmaning avge en felande deklaration eller att komplettera en inlämnad deklaration gäller också årsdeklarationen och sammandragsdeklarationen.

168 a §. Den föreslagna 168 a § innehåller stadganden om en försummelseavgift som skall påföras om någon underlåter att avge en årsdeklaration enligt 162 a § eller en sammandragsdeklaration enligt 162 b §.

I 1 mom. stadgas att om den skattskyldige har underlåtit att inom föreskriven tid lämna in sin sammandragsdeklaration eller årsdeklaration kunde han påföras en försummelseavgift. Avgiften kunde påföras också om deklarationen är bristfällig eller felaktig. Stadgandet behövs för att säkerställa att de skattskyldiga uppfyller sin deklarationsskyldighet. Försummelseavgiften blir minst 500 mark och högst 10 000 mark. Avgiftens storlek blir beroende av hur lång förseningen är, antalet tidigare försummelser samt hur bristfällig eller felaktig deklarationen varit. Försummade deklarationen leder inte till skatteförhöjningar.

I 2 mom. föreslås att vid debitering, upp-börd, indrivning och redovisning av försum-melseavgiften iaktas stadgandena om mervär-deskatt.

18 kap. Registrering

172 §. Enligt 172 § i den gällande mervärdes-

skattelagen införs de skattskyldiga i ett register över mervärdesskattskyldiga.

Paragrafen föreslås bli ändrad så att de privatpersoner och med dem jämförliga enheter som blir skattskyldiga för gemenskapsinterna förvärv av nya fartyg, luftfartyg eller sådana motordrivna marktransportmedel för vilka bilskatt inte skall betalas, inte införs i registret över skattskyldiga.

De skattskyldiga som avses i de föreslagna 146 a och 146 b §§ införs inte heller i registret över skattskyldiga, eftersom man på de skattskyldiga som avses i 146 a § tillämpar stadgan-dena om förfarandet i bilskattelagen och på de skattskyldiga som avses i 146 b § stadgandena om förfarandet enligt lagen om påförande av accis.

173 §. Enligt den gällande 173 § 2 mom. införs en näringsidkare som har rätt att på ansökan bli skattskyldig i registret från den uppgivna tidpunkten, dock tidigast från ansök-ningstidpunkten.

Enligt det föreslagna 12 § 2 mom. har en utlänning som saknar fast driftställe i Finland rätt att på ansökan bli skattskyldig. Utlän-ningen införs i registret tidigast från det ansö-kan gjorts. Eftersom det i det gällande 173 § 2 mom. redan finns en hänvisning till 12 §, behöver stadgandet inte ändras av denna an-ledning.

Länsskatteverket kunde enligt förslaget till 26 f § på ansökan besluta att förvärv som gjorts av en näringsidkare vars verksamhet inte till någon del berättigar till avdrag eller av en juridisk person som inte är näringsidkare be-traktas som gemenskapsinterna förvärv trots att deras värde inte överstiger 50 000 mark. Köparen intas i registret tidigast från ansök-ningstidpunkten. På grund av ovanstående föreslås att till paragrafens 2 mom. fogas en hänvisning till 26 f §.

173 a §. Enligt den gällande mervärdesskat-telagen kan en utlänning inte ansöka om att bli skattskyldig. I 12 § 2 mom. föreslås att en utlänning kunde bli skattskyldig på ansökan. I denna paragraf stadgas om förutsättningarna för att ansökan skall godkännas och om skyldigheterna för utlänningens ombud.

Enligt 1 mom. är en förutsättning för att utlänningens ansökan om att bli införd som skattskyldig skall godkännas att utlänningen har ett av länsskatteverket godkänt ombud

med hemort i Finland. Därtill kan länsskatteverket kräva att det ställs säkerhet för att skatten betalas.

Enligt 2 mom. skall utlänningens ombud ha en sådan bokföring att det ur den på ett tillförlitligt sätt framgår de omständigheter som är av betydelsen för fastställande av skatten. Bokföringsmaterialet skall förvaras i Finland fem år efter utgången av den räkenskapsperiod som materialet gäller.

I 3 mom. stadgas om ombudets skyldighet att visa upp bokföringsmaterialet för granskning.

174 a §. I förslaget till 174 a § stadgas ett beslut som länsskatteverket fattat med stöd av 26 f § skall vara i kraft under den tid köparen uppgett. Ett sådant beslut är dock alltid i kraft minst två kalenderår. Stadgandet bygger på artikel 28 a.1 a 3 i det sjätte mervärdesskatte-direktivet (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG).

19 kap. Påförande av skatt

178 §. I den gällande 178 § stadgas om när skatten regelmässigt skall påföras. Paragrafen föreslås bli ändrad eftersom 162 § har föreslagits bli ändrad så att deklara-tionsperioden för en del inte är en kalendermånad utan ett kalenderår.

I 1 mom. stadgas på samma sätt som i dag att för de skattskyldiga vars deklara-tionsperiod är en kalendermånad skall den skatt som betalas på basis av skattedeklara-tionen påföras senast ett år från utgången av räkenskapspe-rioden, om skattedeklara-tionen har avgetts senast den 5 dagen i den andra månaden efter räkenskapsperioden.

I 2 mom. stadgas om när skatten skall påföras de skattskyldiga vars deklara-tionspe-riod är ett kalenderår. Om skattedeklara-tionen avges inom utsatt tid skall skatten påföras före utgången av det kalenderår under vilket skat-tedeklara-tionen skall avges.

182 §. I 1 mom. föreslås ordet månadsdeklara-tion bli ersatt med ordet skattedeklara-tion och i 1 mom. 1 punkten föreslås uttrycket skatten för en kalendermånad bli ersatt med uttrycket den skatt som skall redovisas för en skatteperiod.

183 §. Paragrafens 1, 2 och 4 mom. föreslås bli ändrade så att i stadgandet också beaktas

skattetillägg som kan påföras den skatt som skall redovisas för ett kalenderår och sättet att beräkna denna.

20 kap. Handledning och förhandsbesked

190 §. Enligt 190 § 6 mom. i den gällande mervärdesskattelagen gäller i fråga om medde-lande av förhandsbesked om skatt på import av en vara i tillämpliga delar vad som särskilt stadgas om tull.

Enligt tullkodex kan ett bindande förhands-besked ges bara om hur varor klassificeras enligt tariffen. Därför föreslås att 190 § 6 mom. ändras så att där beaktas den lagstiftning som gäller om Finland blir medlem i EU.

21 kap. Rättelse och ändringssökande

191 §. I 191 § 1 mom. i den gällande mervär-deskattelagen sägs att om den skattskyldige av misstag har betalat för mycket i skatt får han själv rätta till felet genom att de följande kalendermånaderna efter räkenskapsperioden betala mindre i skatt. Enligt 2 mom. skall en skattskyldig som inte har korrigerat ett fel som han gjort ha rätt att återfå den överbetalda skatten eller den icke återburna skatten på basis av ansökan eller någon annan utredning efter räkenskapsperiodens slut.

Personer med gemenskapsinterna förvärv, som inte är skattskyldiga för anna verksamhet, kunde inte själva korrigera fel på det sätt som avses i 1 mom. De måste vänta på sin återbäring till utgången av kalenderåret, vilket är deras räkenskapsperiod. Därför föreslås att till paragrafen fogas ett nytt 3 mom., enligt vilket skatt kunde återbetalas till dessa perso-ner med gemenskapsinterna förvärv redan under kalenderåret.

197 §. Ändring i andra beslut av tullstyrelsen än sådana som gäller tullens belopp söks genom besvär hos högsta förvaltningsdomstolen på sätt som stadgas i 41 § tullagen (/). Motsvarande förfarande tillämpas vid sökandet av ändring i beslut om förhandsbesked som utfärdats av tullstyrelsen. Ett stadgande om detta skall intas i 197 § mom. Samtidigt blir nuvarande 2 mom. 3 mom.

22 kap. Särskilda stadganden

208 a §. I denna paragraf stadgas att för de

skattskyldiga som inte är bokföringsskyldiga anses räkningsåret vara kalenderåret. Detta gäller bl.a. fysiska personer som bedriver primärproduktion.

209 §. I 209 § i den gällande mervärdesskattelagen stadgas om den skattskyldiges skyldighet att lägga upp sin bokföring så att de uppgifter som behövs för fastställande av skatten kan fås ur den.

Enligt artikel 22.2 a i det sjätte mervärdesskattedirektivet (28 h; tillfogad genom direktiv 91/680/EEG) skall den skattskyldige föra tillräckligt detaljerad bok för att möjliggöra betalning av mervärdesskatten och kontroller av skattemyndigheterna.

Det gällande stadgande uppfyller artikelns krav. Men eftersom inte alla skattskyldiga är bokföringsskyldiga, föreslås till paragrafen bli fogat ett omnämnande av att de skattskyldiga som inte är bokföringsskyldiga enligt bokföringslagen blir skyldiga att föra anteckningar med tillräckliga uppgifter om mervärdesskattningen. Genom stadgandet utsträcks skyldigheten att föra anteckningar också till de mervärdesskattskyldiga som inte är skyldiga att föra anteckningar vid inkomstbeskattningen.

209 a §. En förutsättning för avdragsrätten är enligt 102 a § att den skattskyldige har fått en verifikation över den vara eller tjänst han köpt av en annan skattskyldig. Därför blir en skattskyldig säljare skyldig att ge köparen en verifikation om köparen är en näringsidkare eller en juridisk person som inte är näringsidkare. En verifikation skall också ges över en förhandsbetalning. På verifikationen skall antecknas de uppgifter som nämns i 102 a §. På verifikationen skall därtill antecknas de uppgifter som nämns i förordning.

Enligt direktivets artikel 22.3 (ändrad genom direktiv 91/680/EEG; 92/111/EEG) skall vid gemenskapsintern försäljning på verifikationen också antecknas säljarens och köparens mervärdesskattenummer. Mervärdesskattenumret skall antecknas på verifikationen också vid försäljning av gemenskapsinterna transporter, förmedlingstjänster som avser gemenskapsinterna transporter och tjänster i anslutning till gemenskapsinterna transporter. På försäljningsverifikationen beträffande nya transportmedel skall därtill antecknas de uppgifter som nämns i artikel 28 a.2 (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG; ändrad genom direktiv 94/5/EEG). Vid trepartsaffärer skall på verifikationen antecknas köparens och följande kö-

parens mervärdesskattenummer och därtill skall det göras en anteckning om att det är frågan om en trepartsaffär. Vid distansförsäljning skall köparen få en verifikation också i det fall att köparen är en privatperson.

I enlighet med direktivet föreslås att säljaren vid sådan försäljning som avses i 66 a, 67 a, 69 och 72 a §§ på verifikationen skall anteckna också säljarens och köparens mervärdesskattenummer. På försäljningsverifikationen för ett sådant nytt transportmedel som nämns i 26 d § 2 mom. skall därtill antecknas de uppgifter som nämns i lagrummet, av vilka det framgår att det är frågan om ett nytt transportmedel enligt mervärdesskattelagen. Vid distansförsäljning enligt 63 a § skall en verifikation ges åt köparen också i det fall att köparen är en privatperson.

Enligt 2 a § är köparen skyldig att betala skatt på en sådan vidareförsäljning som nämns i 72 g §, om säljaren på verifikationen har gjort de anteckningar som nämns i 209 a §. Vid sådana trepartsaffärer som nämns i 72 g § skall på verifikationen antecknas varans eller tjänstens skattefria pris, skattebeloppet specificerat enligt skattesats, köparens och följande köparens mervärdesskattenummer samt att nämnas att det är frågan om en trepartsaffär.

209 b §. Enligt artikel 22.2 b 1 i det sjätte mervärdesskattedirektivet (28 h; tillfogad genom direktiv 91/680/EEG) skall en skattskyldig upprätta en förteckning över de varor som den skattskyldige själv eller någon annan för hans räkning har sänt eller transporterat till ett annat medlemsland för sådana transaktioner som finns uppräknade i artikel 28 a.5 b, 4—7 strecksatsen (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG). Dessa affärstransaktioner finns uppräknade i lagförslaget i 18 b § 1 mom. 1—4 punkten.

Enligt punkt 2 b 2 i samma artikel (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG) skall den skattskyldige upprätta en förteckning över de råvaror som en annan skattskyldig med ett mervärdesskattenummer i en annan medlemsstat eller någon annan för dennes räkning har sänt eller transporterat till den skattskyldige från denna andra medlemsstat för arbete som bygger på ett tillverkningsavtal och som levereras till denna andra skattskyldiga.

I 1 och 2 mom. stadgas om den i artikeln nämnda skyldigheten att upprätta en förteckning.

212 a §. I rådets administrativa direktiv (77/799/EEG), ändrat genom rådets direktiv

(92/12/EEG) förutsatts att medlemsstaternas behöriga myndigheter utbyter beskattningsuppgifter under vissa förutsättningar. Det är meningen att närmare stadganden om förutsättningarna för detta informationsutbyte skall ingå i en separat regeringens proposition.

Rådets förordning (EEG) 218/92, med bestämmelser om samarbete och informationsutbyte mellan de olika medlemsstaternas myndigheter och med kommissionen, är som sådan för Finland bindande lagstiftning.

213 §. I 213 § i den gällande lagen stadgas om sekretessplikt. Paragrafen föreslås bli ändrad så att ordet månadsdeklaration ändras till skattedeklaration. Sekretessskyldigheten gäller också uppgifter i årsdeklarationerna och sammandragsdeklarationerna.

218 §. Paragrafens 3 mom. föreslås bli ändrat så att rekvisiten för mervärdesskatteförseelse uppfylls också om någon underlåter att avge en sammandragsdeklaration eller försummar sin skyldighet att upprätta en förteckning.

23 kap. **Ikraftträdelse- och övergångsstadganden**

222 §. *Inkvartering.* Enligt de permanenta stadgandena i den gällande mervärdesskattelagen omfattas hotell och campingområden samt annan motsvarande inkvarteringsverksamhet av beskattningen. I syfte att lindra verkningarna av övergången till mervärdesbeskattning för turismen och inkvarteringsverksamheten förblir dock enligt 222 § 2 mom. överlåtelser av nyttjanderätt till inkvarteringslokaler och besöks-hamnar helt skattefria till utgången av 1995. Från början av 1996 tillämpas på dem en skattesats på 12 %, enligt 85 § 1 mom. 2 punkten.

Hotell och campingområden, med dem jämförbar inkvartering samt besöks-hamnar är enligt de allmänna bestämmelserna i det sjätte mervärdesskattedirektivet skattepliktig verksamhet. Enligt direktivets artikel 12.3 a (ändrad genom direktiv 92/111/EEG) och bilaga H, punkt 11 (tillfogad genom direktiv 92/77/EEG) kan en medlemsstat tillämpa en nedsatt skattesats på minst 5 % på inkvartering som tillhandahålls av hotell och motsvarande inrättningar, inklusive semesterinkvartering samt utyrning av campingområden och husvagnsområden.

Det sjätte mervärdesskattedirektivet tillåter

inte skattefrihet för inkvartering och besöks-hamnar under en övergångsperiod. Skattefriheten måste således upphävas genast från medlemskapets början. Skattefrihetsstadgandet i 222 § 2 mom. mervärdesskattelagen föreslås bli upphävt. Enligt 85 a § 2 punkten i lagförslaget skall en skattesats på 6 % tillämpas på inkvarteringstjänster.

Kommersiella nöjesevenemang. Nöjesevenemang sålda av kommersiella arrangörer är skattepliktiga enligt lagens permanenta stadganden. De blir dock utanför beskattningen på basis av övergångsstadgandet i 222 § 2 mom. Enligt stadgandet förblir entréavgifter till teater-, cirkus-, musik- och dansföreställningar samt konstupställningar skattefria till utgången av 1995.

Enligt det sjätte mervärdesskattedirektivet skall skatt betalas på kommersiella nöjesevenemang. Skattefriheten för vissa kulturella tjänster enligt artikel 13.A 1 n i direktivet gäller bara kulturella tjänster av offentligrättsliga inrättningar eller andra av medlemsstaterna godkända kulturella institutioner.

Skattefriheten för kommersiella nöjesevenemang följer inte direktivet, varför den måste upphävas så snart medlemskapet träder i kraft. Stadgandet om skattefrihet i 222 § 2 mom. föreslås bli upphävt till denna del. I 85 § föreslås att på kommersiella nöjesevenemang tillämpas en nedsatt skattesats på 12 %.

Evenemang arrangerade av allmännyttiga samfund, religionssamfund och offentliga samfund förblir i regel utanför beskattningen. På persontransporter tillämpas enligt övergångsstadgandet i 222 § 5 mom. en skattesats på 6 % till utgången av 1995. Den skattesats på 6 % som enligt 85 a § 1 punkten i lagförslaget skall tillämpas under övergångsperioden föreslås bli varaktigt. Därför skall stadgandet i 222 § 5 mom. upphävas.

Idrottstjänster. På tillfälliga överlåtelser av nyttjanderätten till idrottslokaler tillämpas enligt de permanenta stadgandena i den gällande mervärdesskattelagen den allmänna skattesatsen. I syfte att lindra verkningarna av övergången till mervärdesbeskattning för kommersiellt drivna idrottslokaler tillämpas enligt övergångsstadgandet i 222 § 5 mom. på tillfällig överlåtelse av nyttjanderätten till idrottslokaler en nedsatt skattesats på 12 % till utgången av 1995. Den skattesats på 12 % som enligt den föreslagna 85 § skall tillämpas

på idrottstjänster har föreslagits bli bestående. Därför föreslås att 222 § 5 mom. upphävs.

223 §. I 223 § i den gällande mervärdesskatte-lagen ingår ett stadgande som förhindrar skatteakumulering, enligt vilket skatt inte betalas på försäljning av sådana anläggningstillgångar som förvärvats innan lagen trädde i kraft och avdrag inte har kunnat göras enligt någon lagstiftning. Ordalydelsen i lagrummet föreslås bli preciserad så att den bättre motsvarar syftet med stadgandet.

228 §. I 228 § 3 mom. i den gällande mervärdesskattelagen ingår en avdragsbegränsning som gäller gamla anläggningstillgångar. Enligt stadgandet får en näringsidkare inte i regel göra avdrag för sådana förvärvade långfristiga anläggningstillgångar som han eller någon annan har använt i Finland före den 1 februari 1993. Syftet med avdragsförbudet är att förhindra att den omfattande avdragsrätten enligt mervärdesskattelagen skall komma att beröra anläggningstillgångar som varit i bruk innan lagen trädde i kraft och som i tiden inte varit avdragsgill.

Om den skattskyldige säljer sådana anläggningstillgångar där den skatt som ingår i förvärvet inte enligt 3 mom. är avdragsgill, skall för försäljningen betalas skatt enligt de allmänna reglerna. Köparen har enligt 3 mom. inte rätt att göra avdrag för den skatt som ingår i förvärvet, vilket leder till en skatteakumulering. I syfte att förhindra detta föreslås att till paragrafen fogas ett nytt 4 mom., enligt vilket skatt inte skall betalas på försäljningen om säljaren inte i samband med förvärvet har kunnat göra avdrag på grund av 3 mom.

Ikraftträdelsestadganden av lagförslaget

1. Lagförslaget har samband med Finlands medlemskap i Europeiska unionen och lagen avses träda i kraft samtidigt som medlemskapet. Om ikraftträdelsestidpunkten stadgas närmare genom förordning.

2. I ikraftträdelsestadgandets 2 mom. ingår huvudregeln för lagens ikraftträdande, enligt vilket lagen tillämpas när en såld vara har levererats eller en tjänst har utförts eller en vara eller tjänst tagits i eget bruk den dag lagen träder i kraft eller senare. Lagen tillämpas på gemenskapsinterna förvärv som på det sätt som avses i 16 a § har gjorts den dag lagen träder i kraft eller senare samt på import av sådana

varor som har överlåtits från tullkontroll när lagen trätt i kraft. Det föreslagna stadgandet enligt leveransprincipen motsvarar den lagstiftningspraxis som tillämpats vid tidigare lagändringar.

3. I syfte att förhindra kumulering av skatten behöver skatt inte betalas på försäljning av en sådan vara eller tjänst som har förvärvats för annat bruk än sådant som berättigar till avdrag, och om avdrag för den inte har kunnat göras enligt någon lagstiftning.

En vara eller tjänst anses vara i sådan användning som berättigar till avdrag då den används i den skattepliktiga rörelsen och den inte är i sådan användning för vilken gäller särskilda avdragsbegränsningar. Försäljningen av en sådan vara eller tjänst är skattepliktig utan hinder av stadgandet, trots att dess inköpspris inte har inkluderat skatt. Skatt skall därmed betalas t.ex. om ett flygplan säljs efter det lagen trätt i kraft, trots att man på förvärvet av planet inte har kunnat göra avdrag på grund av att det har varit skattefritt, om planet i tiden har förvärvats för sådan användning som berättigar till avdrag.

Frågan om vilken användning som berättigar till avdrag granskas utgående från den lagstiftning som var i kraft då förvärvet av varan eller tjänsten gjordes. Med användning som berättigar till avdrag avses också användning enligt 131 § som berättigar till avdrag.

På försäljning av en vara eller tjänst som förvärvats innan lagen trädde i kraft behöver inte betalas skatt ens då varan eller tjänsten ursprungligen har förvärvats för ett syfte som berättigar till avdrag, om den före försäljningen har tagits i eget bruk.

4. I ikraftträdelsestadgandets 4 mom. görs från leveransprincipen enligt huvudregeln i 2 mom. ett undantag för långfristiga leveranser. Därmed tillämpas lagen på tjänster eller varuleveranser som inte slutförts när lagen träder i kraft, om dessa på basis av tidigare i kraft varande stadganden skulle bli utanför tillämpningsområdet för mervärdesbeskattningen, till de delar som tjänsten har utförts eller varorna har levererats till installationsplatsen efter det lagen trätt i kraft. Prestationen skall då delas upp i en skattefri och en skattepliktig del.

5. I ikraftträdelsestadgandets 5 mom. görs i fråga om förhandsbetalningar ett undantag från leveransprincipen enligt huvudregeln i 2 mom. På försäljning av en tjänst eller vara på vilken mervärdesskatt inte skall betalas enligt

tidigare gällande stadganden skall skatt inte betalas till den del som förhandsbetalning har influtit före denna lags ikraftträdande. Om vederlaget har influtit efter det lagen trätt i kraft blir skattepliktigheten för försäljningen beroende av leverans- eller prestationstidpunkten och då det gäller icke slutförda leveranser av stadgandena i 4 mom. Detta stadgande behövs eftersom de omständigheter som påverkar fastställandet av skatten inte har varit kända av säljaren då betalningen uppbars, och därför har mervärdesskatten inte kunnat beaktas vid prissättningen.

6. I ikraftträdelsestadgandets 6 mom. ingår ett specialstadgande om stöd och ersättningar. Enligt detta tillämpas lagen på de stöd och bidrag enligt 79 § samt på de anslutningsavgifter enligt 80 § i den gällande lagen som har influtit den dag lagen träder i kraft eller senare. På motsvarande sätt tillämpas den högre skattesatsen på de ersättningar till Rundradion Ab av radiofonden som har betalats efter den nämnda tidpunkten.

7. Det förfarande för beskattning av resebyråtjänster som avses i 80 § i lagförslaget tillämpas på de tjänster och varor som har levererats till den rescarrangör som är berättigad att göra avdrag från skattegrunden den dag lagen träder i kraft eller senare. På motsvarande sätt tillämpas den föreslagna 83 § på de varor som har levererats till en till avdrag berättigad handlande med begagnade varor den dag lagen träder i kraft eller senare.

8. Stadgandena i 10 och 12 kap. om skatt som skall dras av respektive återbäras, tillämpas i enlighet med leveransprincipen endast på de varor och tjänster som har levererats eller utförts eller utlämnats från tullkontroll till den som är berättigad till avdrag eller återbäring, den dag lagen träder i kraft eller senare. Dessa stadganden tillämpas på de gemenskapsinterna förvärv som i enlighet med den föreslagna 16 a § har gjorts den dag lagen träder i kraft eller senare.

9. Enligt 112 § 2 mom. i den gällande mervärdesskattelagen får en skattskyldig då han börjar med sin skattepliktiga rörelse dra av den skatt som ingått i köp eller import av en vara som han som skattepliktig förvärvat eller tillverkat för ett syfte som berättigar till avdrag och som han då innehar. Enligt ikraftträdelsestadgandets 9 mom. gäller avdragsrätten dock inte sådana anläggningstillgångar som har förvärvats eller själv tillverkats innan denna lag

träder i kraft. Stadgandet motsvarar den praxis som tillämpades när mervärdesskattelagen trädde i kraft. Om retroaktivt avdrag som beviljas för investeringsförnödenheter stadgas i ikraftträdelsestadgandets 10—12 mom.

De näringsidkare som blir skattskyldiga på basis av denna lag får därmed göra ett avdrag enligt 112 § 2 mom. för de omsättningstillgångar som de innehar när lagen träder i kraft. Enligt 228 § 2 mom. är en förutsättning för avdraget att tillgångarna har förvärvats den 1 oktober 1991 eller senare.

Stadgandet tillämpas också på de näringsidkare som på basis av denna lag blir berättigade till återbäring enligt 131 §.

10. Enligt ikraftträdelsestadgandets 10 mom. får de näringsidkare som blir skattskyldiga på basis av denna lag när lagen träder i kraft dra av den skatt som ingått i köp av investeringsvaror som de innehar. En förutsättning för den retroaktiva avdragsrätten är att varan har levererats, själv tillverkats eller utlämnats från tullkontroll eller tjänsten har utförts den 1 juli 1994 eller senare. En vidare förutsättning för avdraget är att varan har förvärvats som obegagnad. Avdraget gäller också installationsarbete i samband med ett förvärv av en avdragsgill vara.

11. Det retroaktiva avdraget gäller inte varor vilkas sannolika ekonomiska användningstid när de förvärvades var högst tre år. Avdraget gäller inte heller varor som har förvärvats för att installeras som en del i en byggnad eller bestående konstruktion eller som utrustning i dessa, om inte annat följer av 12 mom.

12. I ikraftträdelsestadgandets 12 mom. stadgas om retroaktivt avdrag som beviljas dem som på basis av denna lag blir skattskyldiga, i anslutning till ett nybygge eller en grundlig förbättring av en byggnad. En förutsättning för avdragsrätten är att byggnaden eller den bestående konstruktionen används för den skattepliktiga verksamheten eller i sådan verksamhet som berättigar till återbäring enligt 131 §, att det är frågan om nybyggnadsarbete eller grundligt reparationsarbete och att byggnadsarbetet har inletts den 1 juli 1994 eller senare.

13. De retroaktiva avdragen enligt ikraftträdelsestadgandet 10 och 12 mom. görs den månad då lagen träder i kraft.

14. I sådana bränslen som nämns i 57 § och i importerad naturgas som köpts innan denna lag trädde i kraft innehåller skattestöd till följd av det kalkylerade avdrag som beviljats i

samband med förvärvet. Enligt förslaget skall mervärdesskattestödet frångås. Det är meningen att det bortfallande stödet skall kompenseras genom ett från mervärdesbeskattningen separat förfarande. I syfte att förhindra en fördubbling av stöden föreslås att de skattskyldiga som då denna lag träder i kraft har lager av de ovan nämnda bränslena, för vilka ett kalkylerat avdrag har kunnat göras, måste betala 18 % skatt på bränslets skattefria inköpspris. Skyldigheten att betala skatten gäller också dem som är berättigade till återbäring enligt 130 och 131 §§.

2. Närmare stadganden och bestämmelser

Närmare stadganden om verkställandet av av mervärdesskattelagen har utfärdats i mervärdesskatteförordningen (50/94). I mervärdes-

skatteförordningen görs de ändringar som svarar mot de som gjorts av lagen.

3. Ikraftträdande

De föreslagna ändringarna i mervärdesskattelagen måste göras om Finland blir medlem i EU. Ändringarna måste enligt systemet för beskattning av handeln på den inre marknaden samt anslutningsavtalet träda i kraft från samma tidpunkt då Finland blir medlem i EU.

Lagens ikraftträdande är beroende av om Finland blir medlem i EU eller inte. Därför föreslås att lagen skall träda i kraft vid en tidpunkt som särskilt stadgas genom förordning, samtidigt som medlemskapet.

Med stöd av vad som anförts ovan föreläggs Riksdagen följande lagförslag:

Lag

om ändring av mervärdesskattelagen

I enlighet med riksdagens beslut

upphävs i mervärdesskattelagen av den 30 december 1993 (1501/93) 1 § 3 mom., 21 § 1 mom. 4 punkten, 45 § 3 mom., rubriken före 57 §, 57 §, 64 § 3 mom., 68 § 2 mom., varvid det ändrade 3 mom. blir 2 mom., 92 §, 110 §, 115 § 2 mom., 122 § 2 mom. 124 §, och 222 § 2 och 5 mom., varvid nuvarande 3—4 mom. blir 2—3 mom.,

av dessa lagrum 21 § 1 mom. 4 punkten sådant det lyder i lag av den 27 maj 1994 (375/94) och 222 § 2 mom. sådant det lyder i lag av den 27 maj 1994 (377/4),

ändras 1 § 1 mom. 2 punkten, rubriken före 2 §, 2 § 1 mom., 3 och 9 §§, 21 § 1 mom. 3 punkten och 2 mom., 22 § 1 och 2 mom., 43 §, 45 § 1 mom. 2 punkten, rubriken före 58 §, 58 §, 59 § 4 punkten, 60 §, rubriken för 5 kap., rubriken före 63 §, 63 §, rubriken före 64 §, 64 § 1 och 2 mom., 66 §, 68 § 1 mom. och inledningssats i 3 mom., 69 §, varvid 69 § överförs till 5 kap., rubriken för 6 kap., 70 § 1 mom., 71 §, rubriken före 73 §, 74 § 3 punkten, 75 § 1 mom., 76 § 2 punkten, 78 § 1 mom. 2 punkten, 79 § 1 och 2 mom., 80 §, 83 § 1 mom., 85—87 §§, 88 § 1 mom., 89, 90, 91, 93—95 §§, 100 §, 101 §, 102 § 1 mom., 103 §, 112 § 1 mom., 114 § 1 mom., 5 punkten, 118 §, 122 § 1 mom., 130 § 2 mom., 131 och 132 §§, rubriken före 133 §, 139 § 1 mom., 140, 147 och 148 §§, 149 § 5 mom., 152 § 1 mom., 161—163 §§, 164 § 1 och 2 mom., 165 §, 168 § 1 mom., 172 § 1 mom., 173 § 2 mom., 178 §, 182 § 1 mom., 183 § 1, 2 och 4 mom., 190 § 6 mom., 209 och 213 §§ och 218 § 3 mom. samt 223 §,

av dessa lagrum 3 § 1 mom. och 173 § 2 mom. sådana de lyder i nämnda lag av den 27 maj 1994 (375/94) och 71 § sådant det lyder delvis ändrat genom nämnda lag, 130 § sådant det lyder delvis ändrat genom nämnda lag av den 27 maj (376/94) samt 79 § 1 och 2 mom. och 222 § 5 mom. sådana de lyder i nämnda lag av den 27 maj 1994 (377/94) som givits samma dag,

fogas till lagen 1 § 1 mom. en ny 3 punkt, nya 1 a, 2 a och 2 b §§, till 12 § ett nytt 2 mom., varvid det nuvarande 2 mom. blir 3 mom., nya 16 a, 18 a och 18 b §§, ett nytt 3 kap., nya 26 a—26 g §§, nya 31 a och 46 a §§, till 62 § ett nytt 4 mom., nya 63 a—63 f §§, en ny rubrik före 65 och 66 §§, en ny 66 a §, en ny rubrik före 67 §, en ny 67 a §, en ny rubrik före 68 och 69 §§, en ny 70 a §, nya 72 a—72 g §§ och nya 73 a och 73 b §§, till 78 § 1 mom. en ny 3 punkt, nya 78 a, 80 a, 85 a, 86 a, 86 b, 93 a, 94 a, 94 b och 101 a §§, till 102 § ett nytt 3 mom., nya 102 a, 114 a, 133 a—c, 138 a och 138 b §§, ny 141 b, ett nytt 13 a kap., nya 146 a och 146 b §§, nya 162 a, 162 b, 168 a, 173 a och 174 a §§ till 191 § ett nytt 3 mom., till 197 § ett nytt 3 mom., nya 208 a, 209 a, 209 b och 212 a §§ samt till 228 § ett nytt 4 mom. som följer:

1 §

Mervärdesskatt skall enligt denna lag betalas till staten

2) på import av varor i Finland,

3) på gemenskapsinterna varuförvärv enligt 26 a § i Finland.

1 a §

Med medlemsstat och gemenskapen avses medlemsstaternas och gemenskapens mervärdesskatteområde i enlighet med Europeiska gemenskapens lagstiftning.

Allmänna stadganden

2 §

Skyldig att betala mervärdesskatt (*skattskyldig*)

dig) på sådan försäljning som nämns i 1 § är den som sålt varorna eller tjänsterna, om inte något annat stadgas i 2 a eller 9 §.

2 a §

Skattskyldig för sådan vidareförsäljning som nämns i 72 g § är köparen, om säljaren på försäljningsverifikationen har gjort de anteckningar som avses i 209 a § 3 mom.

2 b §

Skattskyldig för ett sådant gemenskapsinternt varuförvärv som nämns i 1 § 1 mom. 3 punkten är den som gjort förvärvet.

3 §

Säljaren är inte skattskyldig om omsättning-

en under kalenderåret uppgår till högst 50 000 mark, såvida han inte enligt egen anmälan har registrerats som skattskyldig.

I omsättningen enligt 1 mom. inräknas summan av den skattepliktiga försäljningen, den enligt 51, 52, 55, 56, 58 och 70—72 e §§ skattefria försäljningen, överlåtelser av fastigheter eller rättigheter som hänför sig till fastigheter samt försäljningen av finansiella tjänster enligt 41 § och försäkringstjänster enligt 44 §. I omsättningen inräknas inte försäljningspriserna på finansiella tjänster och försäkringstjänster av accessorisk karaktär eller på anläggningstillgångar.

Vad som stadgas i 1 mom. tillämpas varken på

- 1) utlänningar som saknar fast driftställe i Finland, eller
- 2) kommuner.

9 §

Om en utlänning inte i Finland har ett fast driftställe, och han inte med stöd av 12 § 2 mom. har ansökt om att bli skattskyldig, är köparen skyldig att betala skatt på de varor och tjänster som utlänningen har sålt i Finland. Skatt behöver inte betalas om staten är köpare.

Säljaren är dock alltid skattskyldig, om

- 1) köparen är en utlänning som inte här har ett fast driftställe och inte finns upptagen i registret över mervärdesskattskyldiga,
- 2) köparen är en privatperson,
- 3) det är frågan om försäljning av varor som avses i 63 a §, eller
- 4) det är frågan om persontransporttjänster eller tjänster som avses i 67 § 1 punkten.

12 §

En utlänning kan utan hinder av 9 §, under de förutsättningar som stadgas i 173 a §, på ansökan bli skattskyldig för sin försäljning i Finland.

16 a §

Skyldigheten att betala skatt på ett gemenskapsinternt varuförvärv uppkommer när förvärvet är gjort. En vara har förvärvats vid den tidpunkt då varan har mottagits eller skulle ha tagits i eget bruk.

18 a §

Som varuförsäljning anses också

- 1) att i Finland utfört tillverkningsarbete på

en vara säljs till en näringsidkare som finns antecknad i registret över mervärdesskattskyldiga i en annan medlemsstat, om köparen eller någon annan för hans räkning transporterar de råvaror som används vid arbetet från köparens registreringsland och den färdiga varan transporteras till köparens registreringsland,

2) att en vara som hör till tillgångarna för en rörelse som en näringsidkare bedriver i Finland överförs till hans rörelse i en annan medlemsstat.

18 b §

En vara anses inte ha blivit såld på det sätt som avses i 18 a § 2 mom. om näringsidkaren eller någon annan för hans räkning överför varan

1) som råvara till den som säljer tillverkningsarbete i en sådan situation som avses i 26 a § 2 mom. 1 punkten,

2) för en arbetsprestation som säljs åt honom och som skall utföras på varan i den stat där transporten upphör,

3) temporärt för försäljning av hans tjänster,

4) temporärt i ett syfte som skulle berättiga till tillämpning av ett helt tullfritt temporärt importförfarande, om det vore frågan om import från en stat utanför gemenskapen,

5) för sådan försäljning som avses i 63 c §, eller

6) för genomförande av sådan försäljning som avses i 63 § 3 mom., 63 b, 70, 72 a eller 72 d §.

Om någon av de i 1 mom. nämnda förutsättningarna upphör, anses varan ha blivit överförd till den andra medlemsstaten på det sätt som nämns i 18 a § 2 mom.

21 §

Med eget bruk av en vara avses att en näringsidkare

3) överför eller på annat sätt tar en vara i annan användning än sådan som enligt 10 kap. berättigar till avdrag.

Vad 1 mom. stadgar om varor i eget bruk tillämpas endast om avdrag har kunnat göras för varan eller om varan har tillverkats i samband med den skattskyldiges rörelse.

22 §

Med eget bruk av en tjänst avses att en näringsidkare

1) utför eller på annat sätt tar en tjänst i privat konsumtion,

2) överlåter en tjänst utan vederlag eller mot ett vederlag som är avsevärt mindre än tjänstens gängse värde,

3) utför eller på annat sätt tar en tjänst i sådan användning för vilken avdragsbegränsningar enligt 114 § gäller,

4) på annat sätt tar en köpt tjänst i annan användning än sådan som berättigar till avdrag.

Vad 1 mom. stadgar om eget bruk av tjänster tillämpas endast om

1) avdrag har kunnat göras för en köpt tjänst,

2) en själv utförd tjänst har utförts i samband med den skattskyldiges rörelse och näringsidkaren säljer motsvarande tjänster till utomstående.

3 a kap.

Gemenskapsinternt varuförvärv

26 a §

Med ett gemenskapsinternt varuförvärv avses ett förvärv mot vederlag av äganderätten till ett löst föremål, om säljaren, köparen eller någon annan för deras räkning transporterar föremålet till köparen från en medlemsstat till en annan.

Som gemenskapsinternt varuförvärv anses också

1) köp av i en annan medlemsstat utfört tillverkningsarbete på en vara, om den näringsidkare som köper arbetet eller någon annan för hans räkning transporterar de råvaror som används i arbetet från en sådan medlemsstat där köparen är registrerad som mervärdes-skattskyldig, och den färdiga varan transporteras till köparens registreringsland,

2) att en vara som hör till tillgångarna för en rörelse som en näringsidkare bedriver i en annan medlemsstat överförs till hans rörelse i Finland,

3) att en vara som hör till näringsidkarens rörelsetillgångar i en annan situation än den som nämns i 2 punkten överförs från en annan medlemsstat till Finland för att här användas inom hans rörelse, om varan hade förvärvats eller tillverkats i medlemsstaten i fråga.

Ett förvärv av en vara betraktas inte som ett

gemenskapsinternt förvärv om det är frågan om sådan försäljning som nämns i 63 § 3 mom. eller 63 a §.

26 b §

En vara anses inte ha blivit förvärvad på det sätt som avses i 26 a § 2 mom. 2 eller 3 punkten, om näringsidkaren eller någon annan för hans räkning överför varan

1) som råvara i en sådan situation som nämns i 18 a § 1 punkten till den som säljer tillverkningsarbetet,

2) för en arbetsprestation som säljs åt honom och som skall utföras på varan i Finland,

3) temporärt för försäljning av hans tjänster,

4) temporärt i ett sådant syfte som skulle berättiga till tillämpning av ett helt tullfritt temporärt importförfarande, om det hade varit frågan om import från en stat utanför gemenskapen,

5) för sådan försäljning som nämns i 63 c §, eller

6) för genomförande av sådan försäljning som nämns i 70, 72 a eller 72 d §.

Om någon av de förutsättningar som nämns i 1 mom. upphör, anses varan ha blivit överförd till Finland på det sätt som avses i 26 a § 2 mom. 2 eller 3 punkten.

26 c §

Det är frågan om ett gemenskapsinternt förvärv enligt 26 a § endast om

1) varans köpare är en näringsidkare eller en juridisk person som inte är näringsidkare och säljaren är en näringsidkare som inte i sitt eget land bedriver verksamhet i liten skala som är skattefri, eller

2) varan är ett sådant nytt transportmedel som nämns i 26 d §.

Det är dock inte frågan om ett gemenskapsinternt förvärv till den del som de gemenskapsinternta förvärvens värde, utan skattens andel, med undantag av nya transportmedel och accispiktiga varor, är högst 50 000 mark per kalenderår, om

1) de gemenskapsinternta förvärven under föregående kalenderår uppgick till högst 50 000 mark, och

2) köparen är en näringsidkare vars verksamhet inte till någon del berättigar till avdrag, eller en juridisk person som inte är näringsidkare och köparen inte har fått ett sådant beslut som nämns i 26 f §.

Paragrafens 2 mom. gäller inte förvärv av nya transportmedel eller accispliktiga varor.

26 d §

Med transportmedel avses för person- eller varutransporter avsedda

- 1) motordrivna marktransportmedel som har en motor med en cylindervolym på över 48 cm³ eller en effekt på över 7,2 kw,
- 2) fartyg vars längd överstiger 7,5 meter,
- 3) luftfartyg med en största tillåtna startvikt som överstiger 1 550 kg.

Ett transportmedel är nytt, om

- 1) ett motordrivet marktransportmedel har sålts högst sex och ett annat transportmedel högst tre månader efter det att de första gången togs i bruk, eller
- 2) ett motordrivet marktransportmedel har körts högst 6 000 kilometer, ett fartyg har körts eller seglats högst 100 timmar eller ett luftfartyg har flugits högst 40 timmar.

Som transportmedel betraktas dock inte sådana fartyg eller luftfartyg som med stöd av 58 § eller 70 § 8 punkten kan säljas skattefritt.

26 e §

Med accispliktiga varor avses i denna lag varor som nämns i 3 § lagen om skatt på alkohol och alkoholdrycker (/), 2 § 1 mom. lagen om tobaksaccis (/) och 2 § 1 mom. lagen om bränsleaccis (/).

26 f §

Länsskatteverket beslutar på ansökan av en sådan köpare som avses i 26 c § 2 mom. 2 punkten att köparens förvärv skall betraktas som gemenskapsinterna förvärv, även om förvärvens värde inte överstiger det belopp som nämns i lagrummet i fråga.

26 g §

En vara anses ha blivit transporterad från en medlemsstat på det sätt som nämns i 26 a § 1 mom. också om transporten utgår från en stat utanför gemenskapen och slutar i en annan medlemsstat än den till vilken varorna har importerats, om importören är en juridisk person som inte är näringsidkare.

31 a §

En byggtjänst anses ha blivit tagen i eget bruk också när en näringsidkare som säljer byggtjänster till utomstående eller bedriver verksamhet enligt 31 § utför tjänsten för annan användning än sådan som berättigar till avdrag.

43 §

Som finansiella tjänster betraktas inte försäljning eller förmedling av sådana värdepapper som ensamma eller tillsammans med andra värdepapper medför rätt att besitta en viss lägenhet eller fastighet eller en del av en fastighet.

45 §

Skatt betalas inte på

-
- 2) försäljning av framträdanden av sådana uppträdande som nämns i 1 punkten till arrangören av ett evenemang,
-

Vissa sammanslutningar

46 a §

Skatt betalas inte på försäljning av tjänster, om säljaren är ett samfund eller en sammanslutning som bildats uteslutande av näringsidkare som bedriver skattefria hälso- och sjukvårdsverksamhet och som till självkostnadspris enbart till delägarna eller medlemmarna säljer sådana administrativa tjänster och uthyrningstjänster som dessa behöver för sin skattefria verksamhet.

Fartyg

58 §

Skatt betalas inte på försäljning eller uthyrning av fartyg med en största skrovlängd på minst 10 meter och med en sådan konstruktion att de inte huvudsakligen är avsedda för nöjes- eller sportbruk.

Skatt betalas inte heller på försäljning av arbetsprestationer som hänför sig till sådana skattefria fartyg som avses i 1 mom. och till varor som för reparation har lösgjorts från sådana fartyg eller på försäljning av varor som använts i arbetet och i samband med det monterats på fartyget.

59 §

Skatt betalas inte på försäljning av följande varor och tjänster

4) försäljning av guld till centralbanken.

60 §

Skatt betalas inte på försäljning av varor och arbetsprestationer om säljaren är blind och hans verksamhet enbart omfattar försäljning av varor som han själv har tillverkat eller arbete som han själv har utfört på varor, om han inte i sin verksamhet anlitar andra medhjälpare än maken eller avkomlingar som inte har fyllt 18 år och högst en annan person.

62 §

Om mottagaren tar en vara eller tjänst som avses i 1 eller 2 mom. i annan användning än sådan som berättigar till avdrag skall han betala skatt på det sätt som gäller då en vara eller en tjänst tas i eget bruk.

5 kap.

Försäljning och gemenskapsinterna förvärv i Finland

Allmänt stadgande om försäljning av varor

63 §

En vara har sålts i Finland om den finns här i landet vid överlåtelsen till köparen.

En vara som skall transporteras till köparen har sålts i Finland om den finns här i landet när säljaren eller någon annan inleder transporten, om inte annat stadgas i 3 mom. eller i 63 a eller 63 b §. En vara har också sålts i Finland om den finns utanför gemenskapen när transporten inleds, om säljaren för in den i Finland för att sälja den här i landet.

En vara som transporteras från en medlemsstat till en annan och som säljaren installerar eller monterar har sålts i Finland, om installations- eller monteringsarbetet utförs här i landet.

Distansförsäljning

63 a §

En vara anses bli såld i Finland också om

säljaren eller någon annan för säljarens räkning transporterar varan från en annan medlemsstat till Finland. En vara anses ha blivit transporterad från en annan medlemsstat också då transporten börjar i en stat utanför gemenskapen, om transporten sker via den medlemsstat till vilken varan har importerats.

Paragrafens 1 mom. tillämpas endast om varans köpare är en person vars förvärv inte enligt 26 c och 26 f §§ utgör ett gemenskapsin-ternt förvärv.

Paragrafens 1 mom. tillämpas inte till den del den i 1 och 2 mom. nämnda försäljningen till Finland uppgår till högst 200 000 mark per kalenderår, utan skattens andel, med undantag för sådan försäljning som nämns i 5 och 6 mom., om denna försäljning under föregående år sammanlagt har uppgått till högst 200 000 mark.

Paragrafens 1 mom. tillämpas dock oberoende av försäljningsbeloppet, om säljaren till myndigheterna i den stat där transporten inleds har inlämnat en ansökan om att den i denna paragraf nämnda försäljningen skall beskattas i den stat där transporten avslutas i stället för i den stat där den inleds.

Vad som stadgas ovan i denna paragraf tillämpas inte på försäljning av nya transportmedel eller på varor som säljaren installerar eller monterar.

Paragrafens 1 mom. tillämpas på försäljning av accispiktiga varor endast om köparen är en privatperson. På sådan försäljning tillämpas 1 mom. oberoende av försäljningsbeloppet.

63 b §

En vara anses inte bli såld i Finland om säljaren eller någon annan för säljarens räkning transporterar varan från Finland till en annan medlemsstat.

Paragrafens 1 mom. tillämpas endast om köparen är

1) en näringsidkare vars verksamhet inte i den egna staten till någon del berättigar till avdrag eller återbäring,

2) en juridisk person som inte är näringsidkare,

3) en näringsidkare på vilken i den egna staten tillämpas förfarandet med schablonkompensation för primärproduktion, eller

4) en privatperson.

Paragrafens 1 mom. tillämpas dock endast om köparens gemenskapsinterna förvärv enligt 1—3 mom. inte överstiger den undre gränsen

för skatteplikt för gemenskapsinterna förvärv, sådan denna gräns tillämpas i medlemsstaten i fråga, och han inte har ansökt om att bli skattskyldig för sina förvärv.

Paragrafens 1 mom. tillämpas bara till den del försäljningen enligt 1—3 mom. till den stat där varutransporten upphör överstiger den undre gräns som tillämpas i staten i fråga, om denna försäljning under föregående år sammanlagt högst har uppgått till den undre gränsen.

Paragrafens 1 mom. tillämpas dock oberoende av försäljningsbeloppet, om säljaren till länskatteverket har gjort en ansökan enligt 6 mom.

Länskatteverket beslutar på ansökan av säljaren att sådan försäljning av varor som nämns i detta lagrum skall beskattas i den stat där transporten upphör i stället för i Finland, även om försäljningsbeloppet blir lägre än den undre gräns som nämns i 4 mom. Beslutet är i kraft under den tid säljaren uppgett i sin ansökan, dock minst två kalenderår.

Vad som stadgas ovan i denna paragraf tillämpas inte på försäljning av nya transportmedel eller på försäljning av varor som säljaren installerar eller monterar i den stat där transporten upphör.

Paragrafens 1 mom. tillämpas på försäljning av accispliktiga varor endast om köparen är en privatperson. På sådan försäljning tillämpas 1 mom. oberoende av försäljningsbeloppet.

Försäljning ombord på transportmedel inom gemenskapens område

63 c §

Då varor har sålts ombord på fartyg, luftfartyg eller tåg under persontransport inom gemenskapens område, anses försäljningen ha skett i Finland endast då transporten har inletts här.

Med persontransport inom gemenskapens område avses transporter mellan avgångs- och destinationsorten utan uppehåll utanför gemenskapen. Återtransporten betraktas som en separat transport.

Med avgångsorten för en persontransport avses den ort där passagerare första gången kan gå ombord på transportmedlet inom gemenskapens område. Med destinationsorten för en persontransport avses den ort där

passagerare sista gången kan stiga av transportmedlet inom gemenskapens område.

Om transportmedlet mellan avgångs- och destinationsorten stannar utanför gemenskapen, anses som destinationsort för transporten före uppehållet den sista destinationsorten inom gemenskapen och som avgångsort för transporten efter uppehållet den första avgångsorten inom gemenskapen.

Gemenskapsinterna förvärv

63 d §

Ett gemenskapsinternt varuförvärv anses ha skett i Finland om en vara som skall transporteras till köparen finns här i landet när transporten upphör.

63 e §

Ett gemenskapsinternt varuförvärv anses ske i Finland även då köparen för det gemenskapsinterna förvärvet har använt det mervärdesskattenummer som givits i Finland och varutransporten har inletts i en annan medlemsstat, om inte köparen visar att det gemenskapsinterna förvärvet har beskattats i den medlemsstat där varutransporten upphörde.

63 f §

Ett gemenskapsinternt varuförvärv anses ha blivit beskattat i enlighet med 63 e § i den stat där varutransporten upphörde även då

1) köparen är en näringsidkare som saknar hemort i den stat där transporten upphörde och inte heller har något fast driftställe där,

2) köparen har köpt varan för vidareförsäljning i den stat där varutransporten upphörde,

3) följande köpare är en näringsidkare eller en annan juridisk person än en näringsidkare och han finns upptagen i registret över mervärdesskattskyldiga i den stat där transporten upphörde,

4) varan i samband med köparens gemenskapsinterna förvärv har transporterats direkt från en annan medlemsstat än Finland till följande köpare,

5) köparen på försäljningsverifikationen beträffande vidareförsäljningen har gjort de anteckningar som enligt 209 a § 3 mom. skall göras på fakturan eller motsvarande anteckningar, och

6) köparen har fullgjort sin anmälningsskyldighet enligt 162 b §.

Allmänt stadgande om försäljning av tjänster

64 §

En tjänst, med undantag för tjänster som avses i 65—69 §§, anses ha sålts i Finland om den överläts från ett här i landet befintligt fast driftställe. Om en sådan tjänst inte överläts från ett fast driftställe i Finland eller utomlands, anses den ha sålts i Finland om säljaren har sin hemort här.

Uthyrning av transportmateriel anses utan hinder av 1 mom. ha sålts i Finland om den faktiskt endast konsumeras här och om den med tillämpning av bestämmelsen i 1 mom. hade sålts utanför gemenskapen. Om uthyrningstjänsten avseende transportmateriel faktiskt konsumeras endast utanför gemenskapen anses den utan hinder av 1 mom. ha sålts utomlands.

Tjänster som avser fastigheter

65 §

Transporttjänster

66 §

En transporttjänst har sålts i Finland om den utförs här. En transporttjänst som utförs både i Finland och utomlands anses emellertid i sin helhet ha sålts utomlands om transporten sker direkt till eller från utlandet, om inte annat stadgas i 66 a § 1 mom.

Förmedling av varustransporttjänster anses ha sålts i Finland, om transporttjänsterna har sålts här, om inte annat stadgas i 66 a § 2 mom.

66 a §

En transporttjänst rörande en vara som skall transporteras från en medlemsstat till en annan (gemenskapsintern transport) anses ha sålts i Finland om varustransporten inleds här i landet, om inte annat stadgas i 2 mom.

Om köparen av en gemenskapsintern transport av varor vid köpet använder ett mervärdesskattenummer som han fått i någon medlemsstat, anses den gemenskapsintern transporten ha sålts i Finland, om numret har getts i Finland.

Förmedling av gemenskapsintern varustrans-

porter anses ha sålts i Finland, om varustransporten inleds här, om inte annat stadgas i 4 mom.

Om den som köpt en förmedlingstjänst för en gemenskapsintern transport vid köpet använder ett mervärdesskattenummer som han fått i någon medlemsstat, anses förmedlingstjänsten ha sålts i Finland, om numret har getts i Finland.

Vissa andra tjänster

67 §

67 a §

Med avvikelse för vad som stadgas i 67 § 2 punkten anses en lastnings-, lossning- och annan motsvarande tjänst i samband med en gemenskapsintern varustransport vara såld i Finland om köparen vid köpet använder ett mervärdesskattenummer som han fått i någon medlemsstat, och numret i fråga har getts i Finland.

Förmedlingen av en sådan tjänst som nämns i 1 mom. anses ha sålts i Finland om den förmedlade tjänsten utförs i Finland, om inte annat stadgas i 3 mom.

Om köparen av en sådan förmedlingstjänst som nämns i 2 mom. vid köpet använder ett mervärdesskattenummer som han fått i någon medlemsstat, anses förmedlingstjänsten ha sålts i Finland, om numret har getts i Finland.

Immateriella tjänster

68 §

Tjänster som avses i denna paragrafs 2 mom. har sålts i Finland om köparen här har ett fast driftställe till vilket tjänsterna överläts. Om tjänsterna inte överläts till ett fast driftställe i Finland eller utomlands, har de sålts i Finland om köparen har sin hemort här i landet. Om köparen har sin hemort i Finland eller i någon annan medlemsstat, tillämpas paragrafen bara i det fall att köparen är en näringsidkare.

Den tjänster som avses i 1 mom. är

Förmedlingstjänster

69 §

Andra förmedlingstjänster än sådana som

nämns i 66 § 2 mom., 66 a § 3 mom., 67 a § 2 mom. och 68 § 2 mom. 10 punkten anses ha sålts i Finland, om den förmedlade tjänsten eller varan har sålts i Finland, om inte annat stadgas i 2 mom.

Om köparen av en sådan förmedlingstjänst som nämns i 1 mom. vid köpet har använt ett mervärdesskattenummer som han fått i någon medlemsstat, anses förmedlingstjänsten ha sålts i Finland, om numret har getts i Finland.

6 kap.

Skattefrihet vid internationell handel

70 §

Skatt betalas inte på följande slag av försäljning:

1) försäljning av en vara när säljaren eller någon annan för hans räkning transporterar varan till en plats utanför gemenskapen,

2) försäljning av en vara när ett självständigt transportföretag på uppdrag av köparen transporterar varan direkt till en ort utanför gemenskapen,

3) försäljning av en vara till en utländsk näringsidkare som inte är skattskyldig i Finland och som avhämtar varan i detta land för att direkt föra den till en plats utanför gemenskapen utan att använda den här,

4) försäljning av en vara till en utländsk köpare som inte är skattskyldig i Finland, om varan på uppdrag och med debitering av honom levereras till en näringsidkare för en arbetsprestation och för vidareleverans till en ort utanför gemenskapen,

5) överlåtelse av en vara med stöd av en garantiförbindelse eller annan motsvarande förbindelse till den utländska näringsidkare som utfärdat förbindelsen, då denne inte är skattskyldig i Finland,

6) försäljning av en vara när varan anmäls till upplagringsförfarande enligt artikel 50—53 eller 99 i rådets förordning om tullkodex (EEG) nr 2913/92 om inrättande av en tullkodex för gemenskapen (tullkodex) eller till friområde eller frilager enligt artikel 166, så länge varan berörs av detta förfarande eller finns på dessa platser, med undantag av där använda varor,

7) försäljning av varor till en person som inte är bosatt inom gemenskapen, om det utreds att han enligt vad som stadgas genom förordning

själv har fört ut varorna från gemenskapen utan att använda dem här,

8) försäljning av ett luftfartyg, reservdelar eller utrustning till ett sådant för att användas av en näringsidkare som mot betalning bedriver huvudsakligen internationell flygtrafik,

9) försäljning av en vara för utrustande av ett fartyg eller luftfartyg i yrkesmässig internationell trafik eller för försäljning ombord på ett sådant fartyg, och försäljning ombord på ett sådant fartyg, om inte annat stadgas i 70 a §,

10) försäljning åt resande av varor som medförs som bagage i ett tullager enligt artikel 99 i tullkodex, beläget i en hamn eller på en flygplats, om inte annat stadgas i 70 a §.

70 a §

Försäljning åt passagerarna på fartyg och luftfartyg av varor som medförs som bagage under transport till en annan medlemsstat är skattefri enligt vad som stadgas i 2 eller 3 mom. Detta tillämpas också på försäljning av dylika varor i ett tullager enligt artikel 99 i tullkodex, beläget i hamnen eller på flygplatsen åt passagerare som har biljett eller motsvarande dokument för flyg- eller båttransport till en annan medlemsstat.

Försäljningen av de varor som nämns i detta moment är skattefri bara till den del försäljningen åt varje passagerare inte överstiger följande mängder:

— 200 cigaretter eller 100 cigarriller eller 50 cigarrer eller 250 gram pip- och cigarettobak,

— 1 liter destillerade drycker och starka alkoholdrycker med en alkoholhalt som överstiger 22 volymprocent, eller 2 liter destillerade drycker, starka alkoholdrycker och vin- eller alkoholbaserade aperitifer, alkoholdrycker med en alkoholhalt på högst 22 volymprocent, samt mousserande viner och starkviner,

— 2 liter icke-mousserande viner,

— 50 gram parfym,

— 0,25 liter eau de toilette,

— 100 gram te eller 40 gram teextrakt och essens, och

— för resande över 15 år 500 gram kaffe eller 200 gram kaffeextrakt och essens.

Försäljningen per passagerare av andra varor än de som nämns i 2 mom. är skattefri till den del summan av varornas försäljningspriser per resa är högst 550 mark. Försäljningspriset på en enskild vara kan inte delas upp i en skattefri och en skattepliktig del.

71 §

Skatt betalas inte på följande slag av försäljning:

1) försäljning av transporttjänster och med transporten direkt förknippade lastnings-, lossnings- och andra sådana tjänster i samband med en vara som skall transporteras till en stat utanför gemenskapen eller för vilken gäller externt eller internt förpassningsförfarande,

2) försäljning av transport-, lastnings-, lossnings- och andra sådana tjänster om skatt har betalats på tjänstens värde på grund av att värdet har inkluderats i skattegrunden för en importerad vara,

3) försäljning av en tjänst som tillgodoser ett direkt behov i samband med fartyg eller luftfartyg i yrkesmässig internationell trafik eller i samband med dess last samt försäljning av tjänster ombord på sådana fartyg,

4) uthyrning av luftfartyg, reservdelar eller utrustning för sådana eller försäljning av arbetsprestationer som hänför sig till dessa, för att användas av en näringsidkare som mot betalning bedriver huvudsakligen internationell flygtrafik,

5) försäljning av en arbetsprestation som hänför sig till en vara, om säljaren, en utländsk näringsidkare som är köpare och inte är skattskyldig i Finland, eller någon annan för dessas räkning omedelbart för ut varan från gemenskapen utan att använda den här,

6) försäljning av en tjänst som utförts i ett sådant lager eller på ett sådant friområde som nämns i artikel 51, 99 eller 166 i tullkodex, då tjänsten hänför sig till en vara som nämns i 70 § 6 punkt mervärdesskattelagen,

7) försäljning med stöd av en garanti-förbindelse eller annan motsvarande förbindelse av reparationsarbete som hänför sig till en vara, till den utländska näringsidkare som har givit förbindelsen, förutsatt att han inte är skattskyldig i Finland,

8) försäljning av teletjänster i samband med internationell teletrafik till företag som bedriver televerksamhet i utlandet,

9) försäljning av transporttjänster som gäller internationell postförmedling och därtill anslutna tjänster till ett företag eller en sammanslutning som bedriver postförmedling,

10) försäljning av resebyråtjänster enligt 80 §, till den del det är frågan om sådana varor och tjänster som andra näringsidkare utanför gemenskapen överlåter för att direkt ytnyttjas av den resande,

11) förmedling av varor eller tjänster som med stöd av 59 § 4 punkten, 70, 71 eller 72 d § säljs skattefritt.

Gemenskapsintern varuförsäljning

72 a §

Skatt betalas inte på sådan gemenskapsintern varuförsäljning som nämns i 72 b §.

72 b §

Med gemenskapsintern försäljning avses försäljning av lös egendom, om säljaren, köparen eller någon annan för deras räkning transporterar föremålet från Finland till köparen i en annan medlemsstat. Föremålet kan före transporten till en annan medlemsstat levereras till näringsidkaren för utförandet av arbetet.

Försäljningen av en vara betraktas som gemenskapsintern försäljning endast om köparen är en näringsidkare eller en annan juridisk person än en näringsidkare.

Det är dock inte frågan om gemenskapsintern försäljning i de fall då köparen är en sådan person som avses i 63 b § 2 mom. 1—3 punkten, och hans gemenskapsinterna förvärv inte överstiger den undre gränsen för skatteplikten för gemenskapsinterna förvärv, sådan den tillämpas i medlemsstaten i fråga, och personen inte har ansökt om att bli skattskyldig för sina förvärv.

Paragrafens 2 och 3 mom. tillämpas inte på försäljning av nya transportmedel.

Som gemenskapsförsäljning betraktas också försäljning av tillverkningsarbete på varor och överföringar av varor i enlighet med i 18 a §.

72 c §

Försäljningen av accispiktiga varor betraktas som gemenskapsintern försäljning också i de fall som nämns i 72 b § 3 mom., om överföringen av varorna sker med iakttagande av förfarandena enligt accislagstiftningen i den stat där transporten upphör.

Vissa andra försäljningar

72 d §

Skatt behöver inte betalas på försäljning av varor och tjänster till i andra medlemsstater belägna diplomatiska beskickningar och andra beskickningar med samma status samt till

utsända konsulers byråer, under motsvarande förutsättningar som skattefrihet eller återbäring beviljas i placeringsstaten.

Skatt behöver inte heller betalas på försäljning av varor och tjänster till i andra medlemsstater belägna internationella organisationer och deras medlemmar, under de förutsättningar och med de begränsningar som har fastställts i avtalet om grundande av organisationen. En förutsättning för skattefriheten är att placeringsstaten har godkänt organisationen som berättigad till skattefria förvärv.

72 e §

Skatt behöver inte betalas på gemenskapsinterna transporter enligt 66 a § i samband med transporter till eller från Azorerna eller Madeira eller mellan dessa områden.

Gemenskapsinterna varuförvärv

72 f §

Skatt behöver inte betalas på gemenskapsinterna varuförvärv, om

- 1) skatt inte skulle uppbäras vid import,
- 2) skatt enligt 46 §, 61 § eller 70 § 6 punkten inte skulle uppbäras på försäljning av varan,
- 3) förvärvaren med stöd av 122 § vore berättigad till full återbäring av den skatt som skall betalas för förvärvet.

72 g §

Skatt behöver inte betalas för gemenskapsinterna varuförvärv enligt 63 d § i Finland, om

- 1) köparen är en utländsk näringsidkare som inte har ett fast driftställe i Finland,
- 2) köparen vid förvärvet använder ett mervärdesskattenummer som han fått i en annan medlemsstat,
- 3) köparen köper varan för vidareförsäljning i Finland,
- 4) följande köpare är en näringsidkare eller en annan juridisk person än en näringsidkare, som i Finland finns införd i registret över mervärdesskattskyldiga,
- 5) en vara i samband med det gemenskapsinterna förvärvet transporteras direkt från en annan medlemsstat än den stat där köparen är registrerad till följande köpare i Finland, och
- 6) följande köpare med stöd av 2 a § är skyldig att betala skatt på vidareförsäljningen.

Allmänna stadganden

73 §

73 a §

Grunden för skatten på ett gemenskapsinternt varuförvärv är vederlaget utan skattens andel.

Grunden för skatten på sådana gemenskapsinterna förvärv som nämns i 26 a § 2 mom. 2 och 3 punkten är det i 74 § nämnda värdet.

73 b §

I skattegrunden inräknas den accis som den som gemenskapsinternt förvärvar varor skall betala på accispliktiga varor.

Från skattegrunden får dras av den accis som har betalats i det land därifrån varustransporten utgått, om accisen har återbetalats åt den som gjort det gemenskapsinterna varuförvärvet.

74 §

När den skattskyldige tar en vara i eget bruk är skattegrunden

- 3) de direkta och indirekta tillverkningskostnaderna för en vara som den skattskyldige själv har tillverkat.

75 §

När den skattskyldige tar en tjänst i eget bruk är skattegrunden

- 1) för en köpt tjänst, inköpspriset eller ett sannolikt lägre överlåtelsepris,
- 2) för en själv utförd tjänst, de direkta och indirekta kostnaderna för tjänsten.

76 §

När den skattskyldige tar en byggtjänst i eget bruk så som avses i 33 § är skattegrunden

- 2) de direkta och indirekta kostnaderna för byggtjänster som den skattskyldige själv har utfört.

78 §

Från skattegrunden får dras av

2) kreditförlust som hänför sig till försäljning som har uppgivits som skattepliktig,

3) ersättning för återsända förpackningar och transportförnödenheter.

78 a §

Från skattegrunden får dras av sådana års- och omsättningsrabatter, köp- och försäljningsgottgörelser, överskottsåterbärningar och andra sådana rättelseposter samt ersättning för återsända förpackningar och transportförnödenheter.

79 §

Till skattegrunden hänförs sådana understöd och bidrag som direkt anknyter till priset på varan eller tjänsten.

När varan eller tjänsten säljs av en kommun eller huvudstadsregionens samarbetsdelegation, betraktas det av verksamheten förorsakade underskott som kommunen eller delägarkommunerna har täckt inte som understöd och bidrag som direkt anknyter till priserna.

80 §

När en researrangör säljer varor och tjänster i eget namn som han köpt av en annan näringsidkare för att direkt utnyttjas av en resande, anses researrangören sälja en enda tjänst (*resebyråttjänst*).

Researrangören får från skattegrunden för försäljningen av resebyråttjänsten dra av 82 procent av inköpspriset för tjänster och varor som han förvärvat av andra näringsidkare för att direkt utnyttjas av en resande. I inköpspriset ingår skattens andel.

Om en tjänst eller vara från vilken avdrag enligt 2 mom. har gjorts används för annat ändamål än försäljning som resebyråttjänst, skall det belopp som dragits av läggas till skattegrunden.

80 a §

Ett belopp i utländsk valuta omräknas till finska mark så att vid den tidpunkt som nämns i 15 eller 16 § tillämpas den senaste säljkurs som noterats av en affärsbank.

83 §

Från skattegrunden får dras av 82 procent av en för skattepliktig återförsäljning såsom be-

gagnad och skattefri anskaffad varas inköpspris. I fråga om böcker utgör avdraget 89 procent av inköpspriset.

85 §

För försäljning av följande tjänster samt försäljning, gemenskapsinterna förvärv och import av följande varor skall i skatt betalas 12 procent av skattegrunden

1) inträdesavgifter till biograf-, teater-, cirkus- och dansföreställningar, konserter, utställningar, idrottsevenemang, nöjesparker, djurparker, museer samt andra motsvarande kultur- och nöjesevenemang samt institutioner,

2) tjänster som möjliggör utövande av idrott,

3) läkemedel som nämns i läkemedelslagen (395/87), produkter som enligt tillståndet eller villkoret för registrering i 21 § 2 mom. och 21 a § läkemedelslagen får säljas endast på apotek, samt kliniska näringspreparat och motsvarande produkter samt salvbas, om de berättigar till ersättning enligt sjukförsäkringslagen (364/63),

4) böcker.

Såsom böcker som avses i 1 mom. 4 punkten anses inte

1) på något annat sätt än genom tryckning eller något därmed jämförbart sätt tillverkade publikationer,

2) periodiska publikationer eller

3) publikationer som huvudsakligen innehåller reklam.

85 a §

För försäljning av följande tjänster skall i skatt betalas 6 % av skattegrunden

1) persontransporter,

2) överlåtelse av inkvarteringslokaler och besökshamnar,

3) ersättning som Rundradion Ab erhåller ur statens radiofond.

86 §

Med import av varor avses införsel av varor till gemenskapen.

86 a §

Varuimporten sker i Finland om varan är i Finland när den införs till gemenskapen om inte annat stadgas i 2 mom.

Om på varan vid införseln till gemenskapens tullområde har tillämpats en tullklaringsform

eller ett tullförfarande som nämns i 3 mom. sker varuimporten i Finland i det fall att varan är i Finland när förfarandet i fråga upphör.

De i 2 mom. avsedda förfarandena är följande:

1) tillfällig upplagring enligt artikel 50—53 i tullkodexen,

2) överföring av en vara till frilager eller friområde enligt artikel 166 i tullkodexen,

3) tullupplagringsförfarande enligt artikel 98—113 i tullkodexen eller internt förädlingsförfarande med suspensionsarrangemang enligt artikel 114 i tullkodexen,

4) helt tullfritt temporärt importförfarande enligt artikel 137—144 i tullkodexen, samt

5) externt förpassningsförfarande enligt artikel 91—97 i tullkodexen.

Vad som stadgas i 2 mom. tillämpas också på varor som importerats från områden utanför gemenskapens skatteområde, då varorna har anmälts för internt förpassningsförfarande enligt artikel 163—165 i tullkodex eller då någon av punkterna 1—4 i 3 mom. hade kunnat tillämpas, om varan hade importerats från ett område utanför gemenskapens tullområde.

86 b §

Skyldig att betala skatt på import av en vara är varans innehavare enligt artikel 4.18 i tullkodex. Detta tillämpas även på den som har ställningen av innehavare om importen sker från tullområdet till gemenskapens skatteområde.

Ansvarig för att skatten betalas är utöver vad som stadgas i 1 mom. den som enligt artikel 201—208 och 212—216 i tullkodex är skyldig att betala en uppkommen tullskuld.

Skyldig att betala skatten på en vara som sålts på tullauktion är köparen.

87 §

Om tidpunkten för uppkomsten av skyldigheten att betala skatt gäller vad artikel 201—208 och 212—216 i tullkodex stadgar om tidpunkten för uppkomsten av tullskuld.

88 §

Skattegrunden för skatten på import av en vara är det tullvärde som fastställts enligt artikel 28—36 i tullkodex och artikel 141—181 i kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 om tillämpningsföreskrifter för tullkodex (till-

lämpningsförordning), om inte annat stadgas i denna lag.

89 §

Skattegrunden för skatten på ett datamedium och ett därpå lagrat ADB-standardprogram är det sammanlagda värdet av datamediet och det därpå lagrade ADB-programmet.

Om importören är någon annan än en näringsidkare är skattegrunden för skatten på ett datamedium och ett därpå lagrat ADB-specialprogram det sammanlagda värdet av datamediet och ADB-specialprogrammet.

90 §

Skattegrunden för en vara som har reparerats, tillverkats eller annars behandlats utanför gemenskapen och likaså för en vara av samma slag som har importerats i stället för den som sänts för reparation, är beloppet av reparations-, behandlings- eller motsvarande kostnader och fraktkostnaderna samt värdet av delarna i varan som fogats utanför gemenskapen. Detta stadgande tillämpas emellertid inte om varan skattefritt har sålts till område utanför gemenskapen eller om en vara som i Finland varit i avdragsgill användning har sålts utanför gemenskapen.

Vad 1 mom. stadgar om skattegrunden för en vara som har införts i stället för en motsvarande vara som har sänts till område utanför gemenskapen för reparation tillämpas även när en defekt vara har utförts ur gemenskapen, förstörts under myndighets tillsyn eller överlåtits till staten utan att staten har åsamkats kostnader, om detta har skett innan tullarna för den i stället införda varan antecknats i bokföringen.

91 §

I skattegrunden inkluderas transport-, lastnings-, lossnings- och försäkringskostnader för varan samt övriga kostnader i samband med transporten, fram till den första destinationsort i Finland som finns angiven i transportavtalet.

93 §

I skattegrunden inkluderas skatter, tullar, importavgifter och övriga avgifter som i samband med förtullningen skall uppbäras till staten eller gemenskapen med anledning av importen av varan, med undantag för mervärdeskatt. I skattegrunden inkluderas också

skatter och övriga avgifter som skall betalas utanför Finland. Detta stadgande tillämpas inte på varor som har sålts på tullauktion.

93 a §

I skattegrunden inkluderas vid import av en vara också värdet av eller vederlaget för sådana i samband med varan utförda tjänster som med stöd av 71 § 6 punkten har sålts skattefritt.

94 §

Skattefria är import av följande varor

8) guld, då importören är centralbanken,
9) fartyg som avses i 58 § 1 mom. och luftfartyg, reservdelar och utrustning som avses i 70 § 8 punkten,

11) tandproteser som avses i 36 § 3 punkten;
12) varor som är tullfria enligt artikel 2—10, 11—15, 16—19, 25—26, 27—28, punkt B i bilaga II till artikel 51, artikel 61—63, 63c, 64, 65—69, 79—85, 86, 87—89, 90, 91, 92—94, 95—99, 100—106, 107, 108, 111, 112—116, 117 och 118 i rådets förordning (EEG) nr 918/83 om ett gemenskapssystem för tullfriheter (tullfrihetsförordning),

13) land- och säkerhetsanordningar och läromedel som ett utländskt flygbolag använder i internationell flygtrafik och reservdelar och utrustning samt handlignar och blanketter för dessa,

14) varor som enligt artikel 29—31 i tullfrihetsförordningen är tullfria, med följande ytterligare begränsningar:

— högst 500 gram kaffe eller 200 gram kaffeextrakt eller kaffeessens,

— högst 100 gram te eller 40 gram teextrakt eller teessens,

15) varor som enligt artikel 60 i tullfrihetsförordningen är tullfria, under förutsättning att varorna har erhållits kostnadsfritt och att de är avsedda att användas av offentliga inrättningar som bedriver utbildning och vetenskaplig forskning eller av privata inrättningar godkända av en myndighet, vilka bedriver motsvarande verksamhet,

16) varor som enligt punkt a-q i artikel 109 i tullfrihetsförordningen är tullfria, om varorna kostnadsfritt importeras till myndigheter, samfund eller organisationer,

17) varor som enligt artikel 110 i tullfrihetsförordningen är tullfria, om vederlaget för

dessa varor inkluderas i skattegrunden för skatten på importen av den transporterade varan,

18) varor som enligt artikel 185—187 i tullkodexen är tullfria, under förutsättning att varorna inte skattefritt har sålts utanför gemenskapen eller att varor som i Finland har använts på ett sätt som berättigar till avdrag inte har sålts utanför gemenskapen,

19) varor som enligt artikel 188 i tullkodexen är tullfria, under förutsättning att varorna inte säljs före importen,

20) varor som enligt 10 § tullagen (/) är tullfria,

21) varor som enligt 9 § tullagen (/) är tullfria samt dessa varor även då de är avsedda för fartyg och luftfartyg i trafik mellan Finland och en annan medlemsstat,

22) varor som enligt 12 § tullagen (/) är tullfria.

94 a §

Importen av ett datamedium och därpå lagrat ADB-specialprogram är skattefria, om importören en näringsidkare.

94 b §

Importen av en vara är skattefria, om importtransporten av varan upphör i en annan medlemsstat och om varan vid gemenskapsintern försäljning är skattefria och importören är en näringsidkare.

95 §

En resande som anländer till Finland från ett område utanför gemenskapen får skattefritt införa personligt resgods till ett värde av högst 1 100 mk. I detta värde inräknas inte de produkter som nämns i 2 mom. och inte de personliga tillhörigheter som en till Finland återvändande person återinför eller som en till landet anländande resande temporärt för in för att användas av honom själv eller familjen under resan.

En resande som avses i 1 mom. får som personligt resgods skattefritt införa produkter som avses i 70 a § 2 mom. i högst den mängd som stadgas i nämnda lagrum.

100 §

Mervärdesskatten återbärs inte på grund av beslut som gäller återbäring eller annullering av tull enligt tullkodex eller på grund av beslut med anledning av besvär, om den skatt som

har betalats på en importerad vara har kunnat dras av enligt 10 kap. eller fås som återbäring enligt 122, 130 eller 131 §.

101 §

Vid mervärdesbeskattningen av varuimport tillämpas inte stadganden om tull, om det inte särskilt stadgas om saken i denna lag.

Om förfarandet vid import av varor, betalning, återbäring eller återindrivning av skatt samt även om annat förfarande, om skatteförhöjning, felavgift, efterbeskattning och sökande av ändring gäller, om inte annat stadgas i denna lag, i tillämpliga delar vad tullagstiftelsen stadgar om tull.

101 a §

Om ett belopp i utländsk valuta måste räknas om för att skattegrunden skall kunna fastställas vid import av en vara, tillämpas samma växelkurs som vid fastställandet av tullvärdet vid den tidpunkt som avses i 87 § i denna lag.

102 §

Den skattskyldige får för skattepliktig rörelse dra av

- 1) skatten på en vara eller tjänst som han köper av en annan skattskyldig eller den skatt på ett köp som skall betalas enligt 9 §,
- 2) skatten på en vara som han importerar,
- 3) skatten på ett gemenskapsinternt förvärv.

Med i förvärv inkluderad skatt avses i denna lag den skatt som nämns i 1 mom. 1—3 punkten.

102 a §

En förutsättning för avdragsrätten är att den skattskyldige över den vara eller tjänst som denne köpt av en annan skattskyldig har en verifikation av vilken framgår varans eller tjänstens skattefria pris och beloppet av skatt som ingår i köpet i fråga om de olika skattesatserna.

I fråga om skatt som skall betalas på en importerad vara är förutsättningen för avdragsrätten att importören har de importhandlingar av vilka framgår den skatt som ingår i importen.

103 §

Den skattskyldige får för en fastighet eller byggtjänst som han köpt för en skattepliktig

rörelse dra av den skatt som säljaren enligt 31 eller 31 a § skall betala på byggtjänster som utförts på fastigheten, om inte fastigheten före försäljningen hade tagits i bruk av försäljaren.

112 §

När den skattskyldige i avdragsgill användning tar en vara som varit i annat bruk, får han dra av den skatt som inkluderats i förvärvet av varan eller den skatt som han har betalat för en vara som han tillverkat för eget bruk. Om varans sannolika överlåtelsepris är lägre än dess ursprungliga inköpspris eller motsvarande värde, får den mot värdeminskningen svarande skatten dock inte dras av.

114 §

Avdrag får inte göras när följande varor och tjänster anskaffas

- 5) personbilar, motorcyklar, husvagnar, fartyg som till sin konstruktion huvudsakligen är avsedda för nöjes- eller sportändamål samt luftfartyg vilkas största tillåtna startvikt är till högst 1 550 kilogram, samt varor och tjänster i samband med dessa eller deras användning.

114 a §

En researrangör får inte göra avdrag för tjänster och varor som nämns i 80 § 1 mom. och som han förvärvat för att direkt utnyttjas av en resande.

118 §

Om säljaren krediterar köparen med de belopp som avses i 78 § 1 mom. 1 eller 3 punkten eller 78 a §, skall den avdragna skatten rättas i motsvarande mån.

122 §

En utländsk näringsidkare som inte är skattskyldig för sin försäljning och som inte har fast driftställe i Finland har rätt att få återbäring för den i förvärvet inkluderade mervärdesskatten, om förvärvet av varan eller tjänsten hänförs till av honom

- 1) utomlands bedriven verksamhet som skulle ha medfört skattskyldighet eller berättigat till återbäring enligt 131 §, om verksamheten hade bedrivits i Finland, eller
- 2) i Finland idkad försäljning enligt 9 § för vilken köparen är skattskyldig, eller

3) sådan verksamhet som en utlänning utövar i Finland som berättigar till återbäring som avses i 131 §.

130 §

Den återbäring som nämns i 1 mom. gäller inte skatt som ingår i privat konsumtion, i anskaffningar som avses användas för ändamål som nämns i 53, 114 eller 114 a §§ eller för anskaffning för uthyrning av fastighet.

131 §

En näringsidkare har rätt att få återbäring för den skatt som inkluderats i ett förvärv av en vara eller tjänst, om förvärvet har samband med

1) verksamhet som är skattefri enligt 51, 52, 55, 56 eller 58 §§, 59 § 4 punkten eller 70—72 e §§,

2) försäljning av finansiella tjänster enligt 41 §, av försäkringstjänster enligt 44 § eller av sedlar och mynt som enligt 59 § 1 punkt är skattefria, om köparen är en näringsidkare som varken har hemort eller fast driftställe i gemenskapen eller om försäljningen har direkt samband med varor avsedda att exporteras utanför gemenskapen, eller

3) försäljning som sker utomlands, om denna hade medfört skattskyldighet eller berättigat till återbäring enligt 1 eller 2 punkten, om verksamheten hade bedrivits i Finland.

Rätten till skatteåterbäring gäller endast den skatt som med stöd av stadgandena i 10 kap. skulle ha varit avdragbar om verksamheten hade medfört skattskyldighet.

132 §

En utlänning som inte har fast driftställe i Finland och som inte är skattskyldig för den försäljning som han utövar här, har inte rätt att få återbäring enligt 131 §.

Specialstadganden

133 §

133 a §

När ett nytt transportmedel som förvärvats för något annat ändamål än ett sådant som berättigar till avdrag säljs så att säljaren,

köparen eller någon annan för deras räkning transporterar transportmedlet från Finland till en annan medlemsstat, får säljaren i återbäring den skatt som inkluderats i förvärvet av transportmedlet. Återbäring betalas dock inte till den del som skatten överstiger den skatt som säljaren vore skyldig att betala om försäljningen var skattepliktig.

Rätten till återbäring uppkommer när säljaren har levererat transportmedlet till köparen.

133 b §

En juridisk person som inte är näringsidkare har rätt att i återbäring få den skatt som betalats på importen av en vara, om den visar att ett gemenskapsinternt varuförvärv har beskattats i en annan medlemsstat.

133 c §

Om återbäring enligt 133 a och 133 b §§ skall ansökas skriftligt hos länsskatteverket. Är den som ansöker om återbäring inte skattskyldig, görs ansökan till länsskatteverket i Nylands län. Ansökan skall göras inom ett år från utgången av det kalenderår under vilket rätten till skatteåterbäring uppkom.

För återbäring gäller i övrigt i tillämpliga delar vad som stadgas om mervärdesskatt i avdelning II i denna lag eller i annan lag. Den tidsfrist på tre år som avses i 192 och 193 §§ räknas från utgången av det kalenderår i vilket ingår den period som berörs av beslutet.

138 a §

En gemenskapsintern försäljning av en vara hänförs till kalendermånaden efter den månad då varan levererades. Om köparen under leveransmånaden har fått en faktura eller motsvarande handling beträffande den levererade varan, hänförs försäljningen dock till leveransmånaden.

138 b §

Ett gemenskapsinternt varuförvärv hänförs till kalendermånaden efter den månad under vilken skyldigheten att betala skatt har uppkommit enligt 16 a §. Om köparen under leveransmånaden har fått en faktura eller motsvarande handling beträffande den levererade varan, hänförs förvärvet dock till den månad då varan togs emot.

139 §

De poster som skall dras av från skattegrun-

den och som avses i 78 § 1 mom. samt det tillägg som skall göras på grund av kreditförlust och som avses i 78 § 2 mom. hänförs till den kalendermånad då den enligt god bokföringssed skall införas i bokföringen.

140 §

Ett belopp som avses i 80 § 2 mom. eller 83 § 1 mom. och som skall dras av från skattegrunden hänförs till den kalendermånad under vilken tjänsten eller varan har tagits emot.

Ett tillägg som enligt 80 § 3 mom. eller 83 § 2 mom. skall göras till skattegrunden hänförs till den kalendermånad under vilken tjänsten eller varan har tagits i annat bruk eller under vilken köparen har debiterats för en vara som avses i 83 § 2 mom.

141 b §

Det avdrag som görs från gemenskapsinterna förvärv av varor hänförs till samma kalendermånad som den skatt som betalas på det gemenskapsinterna förvärvet.

13 a kap.

Beskattningsförfarande vid vissa gemenskapsinterna förvärv

146 a §

Om köparen av ett sådant nytt transportmedel som nämns i 26 d § 1 mom. 1 punkten inte enligt denna lag är skattskyldig för annan verksamhet och för transportmedlet också skall betalas bilskatt enligt bilskattelagen (/), gäller beträffande betalning av mervärdesskatten på det gemenskapsinterna förvärvet, skattemyndigheter, deklarationsskyldighet, påförande av skatten, förhandsbesked, sökande av ändring och återbäring av skatt vad som stadgas om bilskatt.

146 b §

Om köparen av sådana accispliktiga varor som nämns i 26 e § är en person vars övriga anskaffningar inte med stöd av 26 c § 2 mom. skulle utgöra ett gemenskapsinternt förvärv, gäller beträffande betalningen av mervärdesskatten på det gemenskapsinterna förvärvet av de accispliktiga varorna, skattemyndigheter, deklarationsskyldighet, påförande av skatten, förhandsbesked, sökande av ändring, återbäring av skatt samt vad som i övrigt i lagen om

påförande av accis (/) stadgas om förfarandet.

147 §

Den skattskyldige skall betala skillnaden mellan de enligt 13 kap. till en viss kalendermånad hänförliga skatter som skall betalas respektive dras av (*skatt som skall redovisas*) till staten senast den 5 dagen den andra månaden efter kalendermånaden.

En köpare av ett sådant nytt transportmedel som nämns i 26 d § 1 mom. skall, om han inte enligt denna lag är skattskyldig för annan verksamhet och om 146 a § inte tillämpas på honom, dock betala skatten senast den dag då transportmedlet skall anmälas till registret.

En sådan skattskyldig som nämns i 162 § 4 mom. skall betala den skatt som skall redovisas för kalenderåret före utgången av februari året efter kalenderåret.

Om betalningsdagen är en helgdag eller en helgfri lördag får skatten betalas den första vardagen därefter.

148 §

Skatt som har betalats efter den tid som anges i 147 § 1 mom., dock senast inom ett år efter räkenskapsperiodens utgång, anses vara betald för den kalendermånad för vilken den skattskyldige har uppgett den som betald eller för vilken han annars skall anses ha betalt den.

Skatt som har betalats efter den tid som anges i 147 § 3 mom., dock senast under det kalenderår, under vilket skatten enligt 178 § 2 mom. skall påföras, anses vara betald för det kalenderår för vilket den skattskyldige i sin skattedeklaration har uppgett den som betald eller för vilken han skall anses ha betalt den.

Om skatt som nämns i 1 eller 2 mom. har debiterats eller om skatten betalas efter den tid som stadgas i 1 eller 2 mom., används det betalda beloppet för betalning av obetald debiterad skatt, skatteförhöjning och skattetillägg samt för dröjsmålsränta och restavgift som skall uppbäras.

149 §

Till återbäring enligt 2 och 3 mom. som betalas under räkenskapsperioden är dock inte berättigade de skattskyldiga som avses i 162 § 4 mom.

152 §

Återbäring betalas på det post- eller bankgi-

rokonto i Finland som sökanden har angett eller som uttag från postgirokonto. Återbäringen kan på sökandens begäran inbetalas till en bank i en annan medlemsstat, varvid bankkostnaderna för betalningen av återbäringen uppbärs av sökanden. På återbäring betalas ingen ränta.

161 §

Den som börjar bedriva skattepliktig verksamhet enligt 1 § skall innan verksamheten inleds göra en skriftlig anmälan till länskatteverket.

Länskatteverket skall utan dröjsmål underrettas om att en skattepliktig verksamhet har upphört.

Vad som stadgas i 1 och 2 mom. tillämpas inte på de skattskyldiga som nämns i 147 § 2 mom.

162 §

Den skattskyldige skall avge en skattedeklaration för varje skatteperiod.

I skattedeklarationen skall uppges omsättningen, den skatt som skall betalas respektive dras av samt de övriga uppgifter som skattestyrelsen bestämt och som behövs för att konstatera skattens riktiga belopp.

Skatteperioden är en kalendermånad. Skattedeklarationen skall avges senast den 5 dagen i den andra månaden efter kalendermånaden. Anmälan om att det inte kommer att finnas någon skatt att betala kan göras på förhand för flera månader.

För en fysisk person, ett dödsbo eller en sammanslutning som bedriver primärproduktion, och som inte bedriver annan mervärdeskattepliktig verksamhet, är skatteperioden dock ett kalenderår. Skattedeklarationen för kalenderåret skall avges före utgången av februari månad året efter kalenderåret.

I denna lag avses med primärproduktion jordbruk, skogsbruk, trädgårdsodling, jakt, fiske, fiskodling, kräftfångst, kräftodling, pälsdjursuppfödning och renskötsel samt plockning av renlav och kottar eller tillvaratagande av andra sådana naturprodukter. Med jordbruk avses egentligt jordbruk samt sådant specialjordbruk eller annan verksamhet i anslutning till jord- eller skogsbruk som inte skall betraktas som särskild rörelse.

162 a §

De skattskyldiga vilkas skatteperiod är en

kalendermånad skall för varje kalenderår lämna uppgifter om de skatter som skall betalas på den inhemska försäljningen, specificerade enligt skattesats (*årsdeklaration*). Deklarationen skall avges senast den 5 dagen i den andra månaden efter kalenderåret. Om den mervärdeskattepliktiga verksamheten upphör under kalenderåret, skall deklarationen avges den 5 dagen i den andra månaden efter det verksamheten upphörde.

Skattestyrelsen bestämmer närmare om vilka uppgifter som skall lämnas i årsdeklarationen och om hur uppgifterna skall lämnas.

162 b §

Den skattskyldige skall för varje kalenderårskvartal avge en sammandragsdeklaration över sin gemenskapsinterna försäljning enligt 72 b och 72 c §§.

En sammandragsdeklaration skall också avses

1) om den skattskyldige eller någon annan för hans räkning har sänt råvaror till en annan medlemsstat för att göra ett gemenskapsinternt förvärv enligt 26 a § 2 mom. 1 punkten,

2) om ett gemenskapsinternt varuförvärv som den skattskyldige har gjort med stöd av 63 f § anses ha blivit beskattat i den stat där transporten upphörde.

En deklaration enligt 2 mom. 1 punkten skall avges för det kalenderårskvartal i vilket ingår den månad under vilken råvarorna har sänts till en annan medlemsstat.

Den skattskyldige skall avge en korrigeringsdeklaration om värdena av de försäljningar som uppgivits i sammandragsdeklarationen förändras till följd av års- och omsättningsrabatter, köp- och försäljningsgottgörelser, överskottsåterbäringar eller andra motsvarande korrigeringsposter, som beviljats köparen för försäljningen eller av någon annan orsak.

Deklarationerna skall avges senast den 5 dagen i den andra månaden efter kalenderårskvartalet.

Skattestyrelsen bestämmer närmare om vilka uppgifter som skall lämnas i sammandragsdeklarationen och om hur uppgifterna skall lämnas.

163 §

I skattedeklarationen, årsdeklarationen och sammandragsdeklarationen uppges penningvärdena i hela mark, så att överskjutande

pennin lämnas obeaktade. Vid beräkning av de belopp som skall anges i hela mark skall dock skatter som skall betalas eller dras av beaktas med en pennis noggrannhet.

164 §

Skattedeklarationen, årsdeklarationen och sammandragsdeklarationen lämnas till det länsskatteverk som avses i 158 §.

En skattedeklaration som avges i samband med skattebetalning anses vara inlämnad när betalningen har erlagts till penninginrättningen.

165 §

Den som är deklARATIONSSKYLDIG skall under-teckna de handlingar som är avsedda för skattemyndigheterna. Ett samfunds deklARATIONER och handlingar skall vara undertecknade av personer som har rätt att teckna firman.

168 §

Den som har underlåtit att inom föreskriven tid lämna in skattedeklaration, årsdeklaration eller sammandragsdeklaration eller som har lämnat in en bristfällig deklARATION skall på uppmaning av länsskatteverket fullgöra sin skyldighet.

168 a §

Om en skattskyldig utan giltig orsak har underlåtit att lämna in en sammandragsdeklARATION eller en årsdeklaration eller har lämnat in en ofullständig eller felaktig deklARATION kan länsskatteverket ålägga den skattskyldige att i försummelseavgift betala minst 500 och högst 10 000 mark.

Vid debitering, uppbörd, indrivning och redovisning av försummelseavgiften iakttas stadgandena om mervärdesskatt.

172 §

De skattskyldiga införs i ett register över mervärdesskattskyldiga, med undantag av de skattskyldiga som avses i 147 § 2 mom.

173 §

Den som är skattskyldig med stöd av 12, 26 f och 30 §§ införs i registret tidigast från ansöknings tidpunkten. Om en näringsidkare som avses i 30 § kan göra avdrag enligt 106 §,

är han dock skattskyldig från den tidpunkt då den verksamheten enligt 30 § inleds.

173 a §

En förutsättning för att en ansökan enligt 12 § 2 mom. skall bli godkänd är att utlänningen har ett av länsskatteverket godkänt ombud med hemort i Finland. Länsskatteverket kan därtill kräva att det ställs säkerhet för att skatten betalas.

Det ombud som avses i 1 mom. skall över den skattskyldiges rörelse föra sådan bok, att därur på ett tillförlitligt sätt framgår de omständigheter som är av betydelse för fastställande av skatten. Bokföringsmaterialet skall förvaras i Finland fem år efter utgången av den räkenskapsperiod som materialet gäller.

Vad som stadgas i 169 § om den skattskyldiges förpliktelser tillämpas också på det ombud som avses i 1 mom.

174 a §

Ett beslut som länsskatteverket fattat med stöd av 26 f § är i kraft under den tid köparen uppgett, minst två kalenderår.

178 §

Skatt som skall betalas på basis av en skattedeklaration skall påföras inom ett år från utgången av räkenskapsperioden, om skattedeklarationen har avgetts inom den tid som stadgas i 162 § 3 mom.

Om skatteperioden är ett kalenderår och skattedeklarationen avges inom den tid som stadgas i 162 § 4 mom., skall den skatt som skall betalas på basis av skattedeklarationen påföras före utgången av det kalenderår under vilket skattedeklarationen har avgetts.

182 §

Skatten kan höjas

1) med högst 30 procent, om den skattskyldige helt har försummat att inom föreskriven tid betala den skatt som skall redovisas för en skatteperiod eller uppenbart betalt för litet i skatt,

2) med högst 10 procent, om en skattedeklarationen eller någon annan uppgift eller handling innehåller en mindre bristfällighet och den skattskyldige inte har följt en uppmaning att avhjälpa bristen,

3) med högst 20 procent, om den skattskyldige utan giltigt skäl har försummat att i tid lämna in skattedeklaration eller någon annan

uppgift eller handling eller har lämnat en väsentligen ofullständig deklaration, uppgift eller handling, och högst till det dubbla beloppet, om han även efter att på föreskrivet sätt ha fått en uppmaning, utan godtagbart förhinder helt eller delvis har underlåtit att fullgöra sin skyldighet,

4) till högst det dubbla beloppet, om den skattskyldige av grov vårdslöshet har försummat sin deklarationsskyldighet eller lämnat en väsentligen oriktig skattedeklaration eller annan uppgift eller handling.

183 §

Har den skattskyldige inte betalt skatten för en skatteperiod inom den tid som stadgas i 147 §, skall skattetillägg påföras för den obetalda skatten.

I skattetillägg påförs en mark för varje fullt belopp av etthundra mark för varje kalendermånad från ingången av den månad inom vilken skatten borde ha betalats till utgången av månaden före den förfalldag som sätts ut för skatten. Har skatten för en skatteperiod betalats efter utsatt tid och har den skattskyldige inte på eget initiativ betalt skattetillägg enligt 4 mom., påförs skattetillägget från ingången av den månad inom vilken skatten borde ha betalats, till utgången av den månad då skatten betalades.

Betalar den skattskyldige efter den tid som stadgas i 147 § skatt för en skatteperiod utan debitering, skall han i samband därmed på eget initiativ betala en mark i skattetillägg för varje fullt belopp av etthundra mark för varje kalendermånad från ingången av den månad då skatten borde ha betalats till utgången av den månad då skatten betalades.

190 §

Förhandsbesked som gäller skatten på import av en vara meddelas av tullstyrelsen. Om meddelande av förhandsbesked och om dess giltighetstid gäller i tillämpliga delar vad som stadgas om förhandsbesked meddelat av länskatteverket.

191 §

Till den som gjort gemenskapsinterna för-

värv och inte är skattskyldig för annan verksamhet återbär länskatteverket dock den överbetalade skatten redan under kalenderåret.

197 §

Ändring i förhandsbesked som utfärdats av tullstyrelsen får sökas genom besvär hos högsta förvaltningsdomstolen på sätt som stadgas i 41 § tullagen (/).

208 a §

För de skattskyldiga som inte är bokföringskyldiga, är räkenskapsperioden ett kalenderår.

209 §

Den som är skattskyldig skall lägga upp sin bokföring så att de uppgifter som behövs för fastställande av skatten kan fås ur den. En skattskyldig som inte är bokföringskyldig skall föra sådana anteckningar att de uppgifter som behövs för fastställande av skatten kan fås ur dem. Närmare stadganden om bokföringen och anteckningarna utfärdas genom förordning.

209 a §

Den skattskyldige försäljaren skall ge köparen av varan eller tjänsten en verifikation, om köparen är en näringsidkare eller en juridisk person som inte är en näringsidkare. Verifikationen skall ges även över förskottsbetalning. I verifikationen skall anteckas de uppgifter som nämns i 102 a §.

Säljaren skall över försäljning som avses i 63 a § ge köparen en verifikation fastän köparen inte är en näringsidkare.

Säljaren skall i fråga om de försäljningar som avses i 66 a, 67 a, 69 och 72 a §§ i verifikationen anteckna även säljarens och köparens mervärdesskattenummer. I verifikationen över ett nytt transportmedel skall dessutom antecknas de uppgifter som nämns i 26 d § 2 mom.

Säljaren skall vid gemenskapsintern försäljning som avses i 72 g § i verifikationen anteckna varans eller tjänstens pris utan skatt, skattens belopp i fråga om de olika skattesatserna, köparens och följande köparens mervärdesskattenummer samt en anteckning om att det är fråga om en trepartsaffär.

Närmare bestämmelser om uppgifter som skall antecknas i verifikationen utfärdas genom förordning.

209 b §

Den skattskyldige skall hålla förteckning

över de varor som han själv eller någon annan för hans räkning transporterar till ett annat medlemsland för sådana affärstransaktioner som nämns i 18 b § 1 mom. 1—4 punkten.

Försäljaren av tillverkningsarbeten skall hålla förteckning över de råvaror som nämns i 18 a § 1 punkten.

212 a §

Uppgifter om beskattningen skall lämnas till skattemyndigheterna i en annan medlemsstat på det sätt som därom särskilt stadgas.

213 §

Ingen får röja eller utnyttja vad han i tjänst, i offentlig syssla, i de fall som avses i 212 § eller annars genom en skattedeklaration eller andra uppgifter eller handlingar vilka lämnats för beskattningen fått veta om någon annans transaktioner, inte heller vad som har yttrats om dem vid länskatteverket eller skattestyrelsen.

218 §

Den som trots uppmaning av myndighet underlåter att behörigen fullgöra sin skyldighet enligt 161, 162, 162 a, 162 b eller 165 §, 166 § 1 mom., 168 § 2 mom., 169 § 1 mom., 170 § 1 mom., 209 eller 209 a § skall dömas till böter för mervärdesskatteförseelse.

223 §

Skatt betalas inte på försäljning av en vara som har levererats eller utlämnats från tullkontroll till säljaren eller som säljaren har tillverkat för eget bruk före ikraftträdandet innan lagen trätt i kraft, om varan har förvärvats för annat bruk än sådant som berättigar till avdrag och avdrag inte har kunnat göras för varan eller om skatt har betalats för att varan har tagits i eget bruk.

228 §

Skatt betalas inte på försäljning av en sådan vara i fråga om vilken säljaren inte har kunnat göra avdrag från anskaffningen på grund av 3 mom.

1. Denna lag träder i kraft vid den tidpunkt som stadgas genom förordning.
2. Lagen tillämpas, om inte annat stadgas

nedan, när en såld vara har levererats eller en tjänst har utförts, ett gemenskapsinternt förvärv har gjorts, en importerad vara har utlämnats från tullkontroll eller en vara eller tjänst har tagits i eget bruk den dag lagen träder i kraft eller senare.

3. Skatt betalas inte på försäljning av en sådan vara eller tjänst som har levererats, utförts eller utlämnats från tullkontroll åt säljaren eller som säljaren har tagit i eget bruk innan lagen trätt i kraft, om varan eller tjänsten har förvärvats för annat bruk än sådant som berättigar till avdrag, och om avdrag inte har kunnat göras för varan eller tjänsten eller om skatt har betalats på eget bruk av varan eller tjänsten.

4. Denna lag tillämpas på tjänster eller varuleveranser som inte slutförts när lagen träder i kraft om dessa på basis av tidigare i kraft varande stadganden skulle bli utanför tillämpningsområdet för mervärdesskattningen, till de delar om tjänsten har utförts eller varorna levererats till installationsplatsen efter det lagen trätt i kraft.

5. På försäljning av en tjänst eller vara på vilken mervärdesskatt inte skall betalas enligt tidigare gällande stadganden skall skatt inte betalas till den del som vederlag har influtit för den före denna lags ikraftträdande.

6. Stadgandena i 79 § och 85 § 3 mom. i denna lag tillämpas på de prestationer som har influtit den dag lagen träder i kraft eller senare. Lagen tillämpas på de i 80 § mervärdesskatte-lagen nämnda anslutningsavgifter som har influtit den dag lagen träder i kraft eller senare.

7. Stadgandena i 80 och 83 §§ i denna lag tillämpas på de tjänster och varor som har levererats till den som är berättigad att göra avdrag från skattegrunden den dag lagen träder i kraft eller senare.

8. Stadgandena i 10 och 12 kap. om skatt som skall dras av och återbäres tillämpas när en såld vara har levererats eller en tjänst har utförts, ett gemenskapsinternt förvärv har gjorts eller en importerad vara har utlämnats från tullkontroll till den som är berättigad till avdrag eller återbäring den dag lagen träder i kraft eller senare.

9. Den som blir skattskyldig med stöd av denna lag får inte göra avdrag enligt 112 § för anläggningstillgångar som har förvärvats eller själv tillverkats innan denna lag trädde i kraft.

10. Den som blir skattskyldig med stöd av denna lag har för lösa föremål som han som

oanvända förvärvat eller själv tillverkat för att bli anläggningstillgångar och som han innehar när denna lag träder i kraft, och för installationsarbete i anslutning till förvärvet rätt till avdrag enligt 10 kap. eller återbäring enligt 131 §, om avdrag för dem inte har kunnat göras på basis av tidigare gällande stadganden, och om varan har levererats, själv tillverkats eller utlämnats från tullkontroll för sådant bruk som avses i de nämnda lagrummen eller om en tjänst har utförts den 1 juli 1994 eller senare.

11. Vad som stadgas i 10 mom. gäller inte varor med en sannolik ekonomisk användningstid som vid förvärvsögonblicket har varit högst tre år och inte varor som har förvärvats för att installeras i en byggnad eller som en del av en bestående konstruktion eller som utrustning i dessa, om det inte är frågan om varor som avses i 12 mom.

12. Den som blir skattskyldig med stöd av denna lag har rätt till avdrag eller återbäring

enligt 10 mom. för en vara eller tjänst som används i byggnadsarbete i anslutning till nybygge eller grundlig reparation på en byggnad eller bestående konstruktion och som han innehar då denna lag träder i kraft, om avdrag från dem inte har kunnat göras på basis av tidigare gällande stadganden och om byggandet eller den grundliga reparationen har inletts den 1 juli 1994 eller senare.

13. Avdrag enligt 10 och 12 mom. görs den månad då lagen träder i kraft.

14. Om den skattskyldige då denna lag träder i kraft innehar sådana bränslen som avses i 57 § eller naturgas, och vid förvärvet av dem har kunnat göra ett kalkylerat avdrag med stöd av lagen angående omsättningsskatt eller mervärdesskattelagen, skall den skattskyldige den månad då denna lag träder i kraft i skatt betala 18 procent av bränslets skattefria inköpspris eller av skattegrunden för en importerad vara.

Helsingfors den 28 oktober 1994

Republikens President
MARTTI AHTISAARI

Finansminister Iiro Viinanen

Lag

om ändring av mervärdesskattelagen

I enlighet med riksdagens beslut

upphävs i mervärdesskattelagen av den 30 december 1993 (1501/93) 1 § 3 mom., 21 § 1 mom. 4 punkten. 45 § 3 mom., rubriken före 57 §, 57 §, 64 § 3 mom., 68 § 2 mom., varvid det ändrade 3 mom. blir 2 mom., 92 §, 110 §, 115 § 2 mom., 122 § 2 mom., 124 § och 222 § 2 och 5 mom., varvid nuvarande 3—4 mom. blir 2—3 mom.,

av dessa lagrum 21 § 1 mom. 4 punkten sådant det lyder i lag av den 27 maj 1994 (375/94) och 222 § 2 mom. sådant det lyder i lag av den 27 maj 1994 (377/4),

ändras 1 § 1 mom. 2 punkten, rubriken före 2 §, 2 § 1 mom., 3 och 9 §§, 21 § 1 mom. 3 punkten och 2 mom., 22 § 1 och 2 mom., 43 §, 45 § 1 mom. 2 punkten, rubriken före 58 §, 58 §, 59 § 4 punkten, 60 §, rubriken för 5 kap., rubriken före 63 §, 63 §, rubriken före 64 §, 64 § 1 och 2 mom., 66 §, 68 § 1 mom. och inledningssats i 3 mom., 69 §, varvid 69 § överförs till 5 kap., rubriken för 6 kap., 70 § 1 mom., 71 §, rubriken före 73 §, 74 § 3 punkten, 75 § 1 mom., 76 § 2 punkten, 78 § 1 mom. 2 punkten, 79 § 1 och 2 mom., 80 §, 83 § 1 mom., 85—87 §§, 88 § 1 mom., 89, 90, 91, 93—95 §§, 100 §, 101 §, 102 § 1 mom., 103 §, 112 § 1 mom., 114 § 1 mom. 5 punkten, 118 §, 122 § 1 mom., 130 § 2 mom., 131 och 132 §§, rubriken före 133 §, 139 § 1 mom., 140, 147 och 148 §§, 149 § 5 mom., 152 § 1 mom., 161—163 §§, 164 § 1 och 2 mom., 165 §, 168 § 1 mom., 172 § 1 mom., 173 § 2 mom., 178 §, 182 § 1 mom., 183 § 1, 2 och 4 mom., 190 § 6 mom., 209 och 213 §§ och 218 § 3 mom. samt 223 §,

av dessa lagrum 3 § 1 mom. och 173 § 2 mom. sådana de lyder i nämnda lag av den 27 maj 1994 (375/94) och 71 § sådant det lyder delvis ändrat genom nämnda lag, 130 § sådant det lyder delvis ändrat genom nämnda lag av den 27 maj (376/94) samt 79 § 1 och 2 mom. och 222 § 5 mom. sådana de lyder i nämnda lag av den 27 maj 1994 (377/94) som givits samma dag,

fogas till lagen 1 § 1 mom. en ny 3 punkt, nya 1 a, 2 a och 2 b §§, till 12 § ett nytt 2 mom., varvid det nuvarande 2 mom. blir 3 mom., nya 16 a, 18 a och 18 b §§, ett nytt 3 kap., nya 26 a—26 g §§, nya 31 a och 46 a §§, till 62 § ett nytt 4 mom., nya 63 a—63 f §§, en ny rubrik före 65 och 66 §§, en ny 66 a §, en ny rubrik före 67 §, en ny 67 a §, en ny rubrik före 68 och 69 §§, en ny 70 a §, nya 72 a—72 g §§ och nya 73 a och 73 b §§, till 78 § 1 mom. en ny 3 punkt, nya 78 a, 80 a, 85 a, 86 a, 86 b, 93 a, 94 a, 94 b och 101 a §§, till 102 § ett nytt 3 mom., nya 102 a, 114 a, 133 a—c, 138 a och 138 b §§, ny 141 b, ett nytt 13 a kap., nya 146 a och 146 b §§, nya 162 a, 162 b, 168 a, 173 a och 174 a §§ till 191 § ett nytt 3 mom., till 197 § ett nytt 3 mom., nya 208 a, 209 a, 209 b och 212 a §§ samt till 228 § ett nytt 4 mom. som följer:

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

1 §

Mervärdesskatt skall enligt denna lag betalas till staten

2) på import av varor.

2) på import av varor i Finland,
3) på gemenskapsinterna varuförvärv enligt 26 a § i Finland.

Personbefordran och rundradioverksamhet anses ske i form av rörelse även när den som bedriver verksamheten får ersättningar enligt 79 §.

(3 mom. upphävs)

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

Allmänt stadgande

2 §

Skyldig att betala mervärdesskatt (*skattskyldig*) på sådan försäljning som nämns i 1 § är den som sålt varorna eller tjänsterna, om inte något annat stadgas i 9 §.

3 §

Säljaren är inte skattskyldig om den skattepliktiga försäljningen och den enligt 51, 52, 55—58 §§ eller 6 kap. skattefria försäljningen, frånräknat försäljning av anläggningstillgångar, sammanlagt under ett kalenderår uppgår till högst 50 000 mk, såvida han inte enligt egen anmälan har registrerats som skattskyldig. *Detta stadgande tillämpas inte på kommuner.*

Som skattepliktig försäljning som avses ovan i 1 mom. anses inte skattepliktig försäljning med stöd av 30 § eller 48 § 3 mom.

Allmänna stadganden

2 §

Skyldig att betala mervärdesskatt (*skattskyldig*) på sådan försäljning som nämns i 1 § är den som sålt varorna eller tjänsterna, om inte något annat stadgas i 2 a eller 9 §.

2 a §

Skattskyldig för sådan vidareförsäljning som nämns i 72 g § är köparen, om säljaren på försäljningsverifikationen har gjort de anteckningar som avses i 209 a § 3 mom.

2 b §

Skattskyldig för ett sådant gemenskapsinternt varuförvärv som nämns i 1 § 1 mom. 3 punkten är den som gjort förvärvet.

3 §

Säljaren är inte skattskyldig om omsättningen under kalenderåret uppgår till högst 50 000 mark, såvida han inte enligt egen anmälan har registrerats som skattskyldig.

I omsättningen enligt 1 mom. inräknas summan av den skattepliktiga försäljningen, den enligt 51, 52, 55, 56, 58 och 70—72 e §§ skattefria försäljningen, överlåtelse av fastigheter eller rättigheter som hänför sig till fastigheter samt försäljningen av finansiella tjänster enligt 41 § och försäkringstjänster enligt 44 §. I omsättningen inräknas inte försäljningspriserna på finansiella tjänster och försäkringstjänster av accessorisk karaktär eller på anläggningstillgångar.

Vad som stadgas i 1 mom. tillämpas varken på
1) utlänningar som saknar fast driftställe i Finland, eller

2) kommuner.

Gällande lydelse

9 §

Om en utlänning inte i Finland har ett fast driftställe, är köparen skyldig att betala skatt på de varor och tjänster som utlänningen har sålt i Finland, med undantag för tjänster som avses i 67 § 1 punkten och persontransporttjänster. Om köparen är en utlänning som inte här har ett fast driftställe, är dock säljaren skattskyldig. Skatt behöver inte betalas om staten är köpare.

Föreslagen lydelse

9 §

Om en utlänning inte i Finland har ett fast driftställe, och han inte med stöd av 12 § 2 mom. har ansökt om att bli skattskyldig, är köparen skyldig att betala skatt på de varor och tjänster som utlänningen har sålt i Finland. Skatt behöver inte betalas om staten är köpare.

Säljaren är dock alltid skattskyldig, om

1) köparen är en utlänning som inte här har ett fast driftställe och inte finns upptagen i registret över mervärdesskattskyldiga,

2) köparen är en privatperson,

3) det är frågan om försäljning av varor som avses i 63 a §, eller

4) det är frågan om persontransporttjänster eller tjänster som avses i 67 § 1 punkten.

12 §

En utlänning kan utan hinder av 9 §, under de förutsättningar som stadgas i 173 a §, på ansökan bli skattskyldig för sin försäljning i Finland.

16 a §

Skyldigheten att betala skatt på ett gemenskapsinternt varuförvärv uppkommer när förvärvet är gjort. En vara har förvärvats vid den tidpunkt då varan har mottagits eller skulle ha tagits i eget bruk.

18 a §

Som varuförsäljning anses också

1) att i Finland utfört tillverkningsarbete på en vara säljs till en näringsidkare som finns antecknad i registret över mervärdesskattskyldiga i en annan medlemsstat, om köparen eller någon annan för hans räkning transporterar de råvaror som används vid arbetet från köparens registreringsland och den färdiga varan transporteras till köparens registreringsland,

2) att en vara som hör till tillgångarna för en rörelse som en näringsidkare bedriver i Finland överförs till hans rörelse i en annan medlemsstat.

18 b §

En vara anses inte ha blivit såld på det sätt som avses i 18 a § 2 mom. om näringsidkaren eller någon annan för hans räkning överför varan

1) som råvara till den som säljer tillverkningsarbete i en sådan situation som avses i 26 a § 2 mom. 1 punkten,

Gällande lydelse

21 §

Med eget bruk av en vara avses att en näringsidkare

3) överför en vara till annan användning än sådan som enligt 10 kap. berättigar till avdrag,

4) bygger om ett fordon eller fartyg till ett fordon eller fartyg för vilket avdrag enligt 114 § 1 mom. 5 punkten inte får göras.

Vad 1 mom. stadgar om varor i eget bruk tillämpas endast om varan hade skaffats för att användas på ett sätt som berättigar till avdrag eller hade tillverkats i samband med den skattskyldiges rörelse.

22 §

Med eget bruk av en tjänst avses att en näringsidkare utför eller på något annat sätt

1) tar en tjänst i privat konsumtion,

2) överlåter en tjänst utan vederlag eller mot ett vederlag som är avsevärt mindre än tjänstens gängse värde,

3) överlåter en tjänst till annan användning än sådan som berättigar till avdrag.

Vad 1 mom. stadgar om eget bruk av tjänster tillämpas endast om

1) en köpt tjänst hade skaffats för att användas på ett sätt som berättigar till avdrag,

2) en själv utförd tjänst har utförts i sam-

Föreslagen lydelse

2) för en arbetsprestation som säljs åt honom och som skall utföras på varan i den stat där transporten upphör,

3) temporärt för försäljning av hans tjänster,

4) temporärt i ett syfte som skulle berättiga till tillämpning av ett helt tullfritt temporärt importförfarande, om det vore frågan om import från en stat utanför gemenskapen,

5) för sådan försäljning som avses i 63 c §, eller

6) för genomförande av sådan försäljning som avses i 63 § 3 mom., 63 b, 70, 72 a eller 72 d §.

Om någon av de i 1 mom. nämnda förutsättningarna upphör, anses varan ha blivit överförd till den andra medlemsstaten på det sätt som nämns i 18 a § 2 mom.

21 §

Med eget bruk av en vara avses att en näringsidkare

3) överför eller på annat sätt tar en vara i annan användning än sådan som enligt 10 kap. berättigar till avdrag.

(4 punkten upphävs)

Vad 1 mom. stadgar om varor i eget bruk tillämpas endast om avdrag har kunnat göras för varan eller om varan har tillverkats i samband med den skattskyldiges rörelse.

22 §

Med eget bruk av en tjänst avses att en näringsidkare

1) utför eller på annat sätt tar en tjänst i privat konsumtion,

2) överlåter en tjänst utan vederlag eller mot ett vederlag som är avsevärt mindre än tjänstens gängse värde,

3) utför eller på annat sätt tar en tjänst i sådan användning för vilken avdragsbegränsningar enligt 114 § gäller,

4) på annat sätt tar en köpt tjänst i annan användning än sådan som berättigar till avdrag.

Vad 1 mom. stadgar om eget bruk av tjänster tillämpas endast om

1) avdrag har kunnat göras för en köpt tjänst,

2) en själv utförd tjänst har utförts i sam-

Gällande lydelse

band med den skattskyldiges rörelse och näringsidkaren säljer motsvarande tjänster till utomstående.

Föreslagen lydelse

band med den skattskyldiges rörelse och näringsidkaren säljer motsvarande tjänster till utomstående.

*3 a kap.***Gemenskapsinterna varuförvärv***26 a §*

Med ett gemenskapsinternt varuförvärv avses ett förvärv mot vederlag av äganderätten till ett löst föremål, om säljaren, köparen eller någon annan för deras räkning transporterar föremålet till köparen från en medlemsstat till en annan.

Som gemenskapsinternt varuförvärv anses också

1) köp av i en annan medlemsstat utfört tillverkningsarbete på en vara, om den näringsidkare som köper arbetet eller någon annan för hans räkning transporterar de råvaror som används i arbetet från en sådan medlemsstat där köparen är registrerad som mervärdesskattskyldig, och den färdiga varan transporteras till köparens registreringsland,

2) att en vara som hör till tillgångarna för en rörelse som en näringsidkare bedriver i en annan medlemsstat överförs till hans rörelse i Finland,

3) att en vara som hör till näringsidkarens rörelsetillgångar i en annan situation än den som nämns i 2 punkten överförs från en annan medlemsstat till Finland för att här användas inom hans rörelse, om varan hade förvärvats eller tillverkats i medlemsstaten i fråga.

Ett förvärv av en vara betraktas inte som ett gemenskapsinternt förvärv om det är frågan om sådan försäljning som nämns i 63 § 3 mom. eller 63 a §.

26 b §

En vara anses inte ha blivit förvärvad på det sätt som avses i 26 a § 2 mom. 2 eller 3 punkten, om näringsidkaren eller någon annan för hans räkning överför varan

1) som råvara i en sådan situation som nämns i 18 a § 1 punkten till den som säljer tillverkningsarbetet,

2) för en arbetsprestation som säljs åt honom och som skall utföras på varan i Finland,

3) temporärt för försäljning av hans tjänster,

4) temporärt i ett sådant syfte som skulle berättiga till tillämpning av ett helt tullfritt

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

temporärt importförfarande, om det hade varit frågan om import från en stat utanför gemenskapen,

5) för sådan försäljning som nämns i 63 c §, eller

6) för genomförande av sådan försäljning som nämns i 70, 72 a eller 72 d §.

Om någon av de förutsättningar som nämns i 1 mom. upphör, anses varan ha blivit överförd till Finland på det sätt som avses i 26 a § 2 mom. 2 eller 3 punkten.

26 c §

Det är frågan om ett gemenskapsinternt förvärv enligt 26 a § endast om

1) varans köpare är en näringsidkare eller en juridisk person som inte är näringsidkare och säljaren är en näringsidkare som inte i sitt eget land bedriver verksamhet i liten skala som är skattefri, eller

2) varan är ett sådant nytt transportmedel som nämns i 26 d §.

Det är dock inte frågan om ett gemenskapsinternt förvärv till den del som de gemenskapsinterna förvärvens värde, utan skattens andel, med undantag av nya transportmedel och accispliktiga varor, är högst 50 000 mark per kalenderår, om

1) de gemenskapsinterna förvärven under föregående kalenderår uppgick till högst 50 000 mark, och

2) köparen är en näringsidkare vars verksamhet inte till någon del berättigar till avdrag, eller en juridisk person som inte är näringsidkare och köparen inte har fått ett sådant beslut som nämns i 26 f §.

Paragrafens 2 mom. gäller inte förvärv av nya transportmedel eller accispliktiga varor.

26 d §

Med transportmedel avses för person- eller varutransporter avsedda

1) motordrivna marktransportmedel som har en motor med en cylindervolym på över 48 cm³ eller en effekt på över 7,2 kw,

2) fartyg vars längd överstiger 7,5 meter,

3) luftfartyg med en största tillåtna startvikt som överstiger 1 550 kg.

Ett transportmedel är nytt, om

1) ett motordrivet marktransportmedel har sålts högst sex och ett annat transportmedel högst tre månader efter det att de första gången togs i bruk, eller

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

2) ett motordrivet marktransportmedel har körts högst 6 000 kilometer, ett fartyg har körts eller seglats högst 100 timmar eller ett luftfartyg har flugits högst 40 timmar.

Som transportmedel betraktas dock inte sådana fartyg eller luftfartyg som med stöd av 58 § eller 70 § 8 punkten kan säljas skattefritt.

26 e §

Med accispliktiga varor avses i denna lag varor som nämns i 3 § lagen om skatt på alkohol och alkoholdrycker (/), 2 § 1 mom. lagen om tobaksaccis (/) och 2 § 1 mom. lagen om bränsleaccis (/).

26 f §

Länsskatteverket beslutar på ansökan av en sådan köpare som avses i 26 c § 2 mom. 2 punkten att köparens förvärv skall betraktas som gemenskapsinterna förvärv, även om förvärvens värde inte överstiger det belopp som nämns i lagrummet i fråga.

26 g §

En vara anses ha blivit transporterad från en medlemsstat på det sätt som nämns i 26 a § 1 mom. också om transporten utgår från en stat utanför gemenskapen och slutar i en annan medlemsstat än den till vilken varorna har importerats, om importören är en juridisk person som inte är näringsidkare.

31 a §

En byggtjänst anses ha blivit tagen i eget bruk också när en näringsidkare som säljer byggtjänster till utomstående eller bedriver verksamhet enligt 31 § utför tjänsten för annan användning än sådan som berättigar till avdrag.

43 §

Som finansiella tjänster betraktas inte förmedling av sådana värdepapper som ensamma eller tillsammans med andra värdepapper medför rätt att besitta en viss lägenhet eller fastighet eller del av en fastighet.

43 §

Som finansiella tjänster betraktas inte försäljning eller förmedling av sådana värdepapper som ensamma eller tillsammans med andra värdepapper medför rätt att besitta en viss lägenhet eller fastighet eller en del av en fastighet.

45 §

Skatt betalas inte på

45 §

Skatt betalas inte på

Gällande lydelse

2) förmedling av sådana uppträdande som nämns i 1 punkten,

Föreslagen lydelse

2) försäljning av framträdanden av sådana uppträdande som nämns i 1 punkten till arrangören av ett evenemang,

*Vissa sammanslutningar**46 a §*

Skatt betalas inte på försäljning av tjänster, om säljaren är ett samfund eller en sammanslutning som bildats uteslutande av näringsidkare som bedriver skattefria hälso- och sjukvårdsverksamhet och som till självkostnadspris enbart till delägarna eller medlemmarna säljer sådana administrativa tjänster och uthyrningstjänster som dessa behöver för sin skattefria verksamhet.

Vissa bränslen

(upphävs)

57 §

Skatt betalas inte på försäljning av följande varor

(upphävs)

1) klabbar och småved, dock inte vid försäljning i förpackningar eller annars i minutförsäljningspartier,

2) brännstovv och stovvförädlingsprodukter som allmänt används som bränsle,

3) brännflis och brännvedsbriketter samt industriavfall som allmänt utnyttjas som bränsle.

*Fartyg och luftfartyg**58 §*

Skatt betalas inte på försäljning eller uthyrning av följande varor

1) fartyg med en största skrovlängd på minst 10 meter och med en sådan konstruktion att de inte huvudsakligen är avsedda för nöjes- eller sportbruk.

2) luftfartyg med en högsta tillåten flygvikt över 1600 kilogram.

Skatt betalas inte heller på försäljning av arbetsprestationer som hänför sig till sådana

*Fartyg**58 §*

Skatt betalas inte på försäljning eller uthyrning av fartyg med en största skrovlängd på minst 10 meter och med en sådan konstruktion att de inte huvudsakligen är avsedda för nöjes- eller sportbruk.

Skatt betalas inte heller på försäljning av arbetsprestationer som hänför sig till sådana skattefria fartyg som avses i 1 mom. och till varor som för reparation har lösgjorts från sådana fartyg eller på försäljning av varor som

Gällande lydelse

skattefria *luftfartyg och fartyg* som avses i 1 mom. och till varor som för reparation har lösgjorts från sådana fartyg eller på försäljning av varor som använts i arbetet och i samband med det monterats på *luftfartyget eller fartyget*.

Föreslagen lydelse

använts i arbetet och i samband med det monterats på fartyget.

59 §

Skatt betalas inte på försäljning av följande varor och tjänster

4) försäljning av tjänster i samband med automatisk databehandling eller tjänster som avser planering eller programmering av automatiska databehandlingssystem eller datorprogram till kredit- eller finansieringsinstitut eller till den som bedriver försäkringsverksamhet, om tjänsten huvudsakligen skall användas inom skattefri finansierings- eller försäkringsverksamhet,

4) *försäljning av guld till centralbanken.*

60 §

Skatt betalas inte på försäljning av varor och arbetsprestationer om säljaren är en person vars arbets- och funktionsförmåga har nedgått med minst 70 procent och vars verksamhet enbart omfattar försäljning av varor som han själv har tillverkat eller arbete som han själv har utfört på varor, om han inte i sin verksamhet anlitar andra medhjälpare än maken eller avkomlingar som inte har fyllt 18 år och högst en annan person.

60 §

Skatt betalas inte på försäljning av varor och arbetsprestationer om säljaren är *blind och* hans verksamhet enbart omfattar försäljning av varor som han själv har tillverkat eller arbete som han själv har utfört på varor, om han inte i sin verksamhet anlitar andra medhjälpare än maken eller avkomlingar som inte har fyllt 18 år och högst en annan person.

62 §

Om mottagaren tar en vara eller tjänst som avses i 1 eller 2 mom. i annan användning än sådan som berättigar till avdrag skall han betala skatt på det sätt som gäller då en vara eller en tjänst tas i eget bruk.

5 kap.

Försäljning i Finland*Försäljning av varor*

63 §

En vara har sålts i Finland om den finns här i landet vid överlåtelsen till köparen.

5 kap.

Försäljning och gemenskapsinterna förvärv i Finland*Allmänt stadgande om försäljning av varor*

63 §

En vara har sålts i Finland om den finns här i landet vid överlåtelsen till köparen.

Gällande lydelse

En vara som skall transporteras till köparen har sålts i Finland om

1) varan finns här i landet när säljaren eller någon annan inleder transporten eller

2) varan inte finns här i landet när transporten börjar, men säljaren för in den i landet för att överlåta den här.

Föreslagen lydelse

En vara som skall transporteras till köparen har sålts i Finland om den finns här i landet när säljaren eller någon annan inleder transporten, *om inte annat stadgas i 3 mom. eller i 63 a eller 63 b §. En vara har också sålts i Finland om den finns utanför gemenskapen när transporten inleds, om säljaren för in den i Finland för att sälja den här i landet.*

En vara som transporteras från en medlemsstat till en annan och som säljaren installerar eller monterar har sålts i Finland, om installations- eller monteringsarbetet utförs här i landet.

*Distansförsäljning**63 a §*

En vara anses bli såld i Finland också om säljaren eller någon annan för säljarens räkning transporterar varan från en annan medlemsstat till Finland. En vara anses ha blivit transporterad från en annan medlemsstat också då transporten börjar i en stat utanför gemenskapen, om transporten sker via den medlemsstat till vilken varan har importerats.

Paragrafens 1 mom. tillämpas endast om varans köpare är en person vars förvärv inte enligt 26 c och 26 f §§ utgör ett gemenskapsinternt förvärv.

Paragrafens 1 mom. tillämpas inte till den del den i 1 och 2 mom. nämnda försäljningen till Finland uppgår till högst 200 000 mark per kalenderår, utan skattens andel, med undantag för sådan försäljning som nämns i 5 och 6 mom., om denna försäljning under föregående år sammanlagt har uppgått till högst 200 000 mark.

Paragrafens 1 mom. tillämpas dock oberoende av försäljningsbeloppet, om säljaren till myndigheterna i den stat där transporten inleds har inlämnat en ansökan om att den i denna paragraf nämnda försäljningen skall beskattas i den stat där transporten avslutas i stället för i den stat där den inleds.

Vad som stadgas ovan i denna paragraf tillämpas inte på försäljning av nya transportmedel eller på varor som säljaren installerar eller monterar.

Paragrafens 1 mom. tillämpas på försäljning av accispiktiga varor endast om köparen är en privatperson. På sådan försäljning tillämpas 1 mom. oberoende av försäljningsbeloppet.

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

63 b §

En vara anses inte bli såld i Finland om säljaren eller någon annan för säljarens räkning transporterar varan från Finland till en annan medlemsstat.

Paragrafens 1 mom. tillämpas endast om köparen är

1) en näringsidkare vars verksamhet inte i den egna staten till någon del berättigar till avdrag eller återbäring,

2) en juridisk person som inte är näringsidkare,

3) en näringsidkare på vilken i den egna staten tillämpas förfarandet med schablonkompensation för primärproduktion, eller

4) en privatperson.

Paragrafens 1 mom. tillämpas dock endast om köparens gemenskapsinterna förvärv enligt 1—3 mom. inte överstiger den undre gränsen för skatteplikt för gemenskapsinterna förvärv, sådan denna gräns tillämpas i medlemsstaten i fråga, och han inte har ansökt om att bli skattskyldig för sina förvärv.

Paragrafens 1 mom. tillämpas bara till den del försäljningen enligt 1—3 mom. till den stat där varustransporten upphör överstiger den undre gräns som tillämpas i staten i fråga, om denna försäljning under föregående år sammanlagt högst har uppgått till den undre gränsen.

Paragrafens 1 mom. tillämpas dock oberoende av försäljningsbeloppet, om säljaren till länskatteverket har gjort en ansökan enligt 6 mom.

Länskatteverket beslutar på ansökan av säljaren att sådan försäljning av varor som nämns i detta lagrum skall beskattas i den stat där transporten upphör i stället för i Finland, även om försäljningsbeloppet blir lägre än den undre gräns som nämns i 4 mom. Beslutet är i kraft under den tid säljaren uppgett i sin ansökan, dock minst två kalenderår.

Vad som stadgas ovan i denna paragraf tillämpas inte på försäljning av nya transportmedel eller på försäljning av varor som säljaren installerar eller monterar i den stat där transporten upphör.

Paragrafens 1 mom. tillämpas på försäljning av accispiktiga varor endast om köparen är en privatperson. På sådan försäljning tillämpas 1 mom. oberoende av försäljningsbeloppet.

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

Försäljning ombord på transportmedel inom gemenskapens område

63 c §

Då varor har sålts ombord på fartyg, luftfartyg eller tåg under persontransport inom gemenskapens område, anses försäljningen ha skett i Finland endast då transporten har inletts här.

Med persontransport inom gemenskapens område avses transporter mellan avgångs- och destinationsorten utan uppehåll utanför gemenskapen. Återtransporten betraktas som en separat transport.

Med avgångsorten för en persontransport avses den ort där passagerare första gången kan gå ombord på transportmedlet inom gemenskapens område. Med destinationsorten för en persontransport avses den ort där passagerare sista gången kan stiga av transportmedlet inom gemenskapens område.

Om transportmedlet mellan avgångs- och destinationsorten stannar utanför gemenskapen, anses som destinationsort för transporten före uppehållet den sista destinationsorten inom gemenskapen och som avgångsort för transporten efter uppehållet den första avgångsorten inom gemenskapen.

Gemenskapsinterna förvärv

63 d §

Ett gemenskapsinternt varuförvärv anses ha skett i Finland om en vara som skall transporteras till köparen finns här i landet när transporten upphör.

63 e §

Ett gemenskapsinternt varuförvärv anses ske i Finland även då köparen för det gemenskapsinterna förvärvet har använt det mervärdesskatte- nummer som givits i Finland och varutransporten har inletts i en annan medlemsstat, om inte köparen visar att det gemenskapsinterna förvärvet har beskattats i den medlemsstat där varutransporten upphörde.

63 f §

Ett gemenskapsinternt varuförvärv anses ha blivit beskattat i enlighet med 63 e § i den stat där varutransporten upphörde även då

1) köparen är en näringsidkare som saknar hemort i den stat där transporten upphörde och inte heller har något fast driftställe där,

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

2) köparen har köpt varan för vidareförsäljning i den stat där varustransporten upphörde,

3) följande köpare är en näringsidkare eller en annan juridisk person än en näringsidkare och han finns upptagen i registret över mervärdes-skattskyldiga i den stat där transporten upphörde,

4) varan i samband med köparens gemenskaps-interna förvärv har transporterats direkt från en annan medlemsstat än Finland till följande köpare,

5) köparen på försäljningsverifikationen beträffande vidareförsäljningen har gjort de anteckningar som enligt 209 a § 3 mom. skall göras på fakturan eller motsvarande anteckningar, och

6) köparen har fullgjort sin anmälningsskyldighet enligt 162 b §.

Försäljning av tjänster

64 §

En tjänst har, med undantag för tjänster som avses i 65—68 §§, sålts i Finland om den överläts från ett här i landet befintligt fast driftställe. Om en sådan tjänst inte överläts från ett fast driftställe i Finland eller utomlands, har den sålts i Finland om säljaren har sin hemort här.

Tjänster som avser uthyrning av transportmaterial anses utan hinder av 1 mom. ha sålts i Finland om de faktiskt uteslutande förbrukas här. Om en tjänst som avser uthyrning av transportmaterial faktiskt förbrukas uteslutande i utlandet, anses den utan hinder av 1 mom. ha sålts i utlandet.

Paragrafens 1 mom. tillämpas också på sådana av en researrangör i eget namn sålda tjänster som en annan näringsidkare utför direkt för resande.

Allmänt stadgande om försäljning av tjänster

64 §

En tjänst, med undantag för tjänster som avses i 65—69 §§, anses ha sålts i Finland om den överläts från ett här i landet befintligt fast driftställe. Om en sådan tjänst inte överläts från ett fast driftställe i Finland eller utomlands, anses den ha sålts i Finland om säljaren har sin hemort här.

Uthyrning av transportmateriel anses utan hinder av 1 mom. ha sålts i Finland om den faktiskt endast konsumeras här och om den med tillämpning av bestämmelsen i 1 mom. hade sålts utanför gemenskapen. Om uthyrningstjänsten avseende transportmateriel faktiskt konsumeras endast utanför gemenskapen anses den utan hinder av 1 mom. ha sålts utomlands.

(3 mom. upphävs)

Tjänster som avser fastigheter

65 §

Transporttjänster

66 §

Transporttjänster har sålts i Finland om de utförs här. En transporttjänst som utförs både

66 §

En transporttjänst har sålts i Finland om den utförs här. En transporttjänst som utförs både

Gällande lydelse

i Finland och utomlands anses emellertid i sin helhet ha sålts utomlands, om transporten sker direkt till eller från utlandet.

Förmedling av varustransporttjänster anses ha sålts i Finland, om transporttjänsterna har sålts här.

Föreslagen lydelse

i Finland och utomlands anses emellertid i sin helhet ha sålts utomlands om transporten sker direkt till eller från utlandet, *om inte annat stadgas i 66 a § 1 mom.*

Förmedling av varustransporttjänster anses ha sålts i Finland, om transporttjänsterna har sålts här, *om inte annat stadgas i 66 a § 2 mom.*

66 a §

En transporttjänst rörande en vara som skall transporteras från en medlemsstat till en annan (gemenskapsintern transport) anses ha sålts i Finland om varustransporten inleds här i landet, om inte annat stadgas i 2 mom.

Om köparen av en gemenskapsintern transport av varor vid köpet använder ett mervärdesskattnummer som han fått i någon medlemsstat, anses den gemenskapsinterna transporten ha sålts i Finland, om numret har getts i Finland.

Förmedling av gemenskapsinterna varustransporter anses ha sålts i Finland, om varustransporten inleds här, om inte annat stadgas i 4 mom.

Om den som köpt en förmedlingstjänst för en gemenskapsintern transport vid köpet använder ett mervärdesskattnummer som han fått i någon medlemsstat, anses förmedlingstjänsten ha sålts i Finland, om numret har getts i Finland.

*Vissa andra tjänster**67 §**67 a §*

Med avvikelse för vad som stadgas i 67 § 2 punkten anses en lastnings-, lossning- och annan motsvarande tjänst i samband med en gemenskapsintern varustransport vara såld i Finland om köparen vid köpet använder ett mervärdesskattnummer som han fått i någon medlemsstat, och numret i fråga har getts i Finland.

Förmedlingen av en sådan tjänst som nämns i 1 mom. anses ha sålts i Finland om den förmedlade tjänsten utförs i Finland, om inte annat stadgas i 3 mom.

Om köparen av en sådan förmedlingstjänst som nämns i 2 mom. vid köpet använder ett mervärdesskattnummer som han fått i någon medlemsstat, anses förmedlingstjänsten ha sålts i Finland, om numret har getts i Finland.

Gällande lydelse

68 §

Tjänster som avses i denna paragrafs 3 mom. har sålts i Finland om köparen här har ett fast driftställe till vilket tjänsterna överläts. Om tjänsterna inte överläts till ett fast driftställe i Finland eller utomlands, har de sålts i Finland om köparen har hemort här i landet.

Tjänster som avses i denna paragrafs 3 mom. anses utan hinder av 1 mom. ha sålts i Finland om de används eller annars uteslutande förbrukas här. Tjänsterna anses utan hinder av 1 mom. ha sålts utomlands, om de uteslutande förbrukas där.

Tjänster som avses i 1 och 2 mom. är

6 kap.

Försäljning till utlandet

69 §

För försäljning av varor eller tjänster i Finland skall inte betalas skatt om försäljningen sker till utlandet enligt 70 och 71 §§.

70 §

Som försäljning till utlandet anses

- 1) försäljning av en vara när säljaren eller någon annan i hans namn transporterar varan till utlandet,
- 2) försäljning av en vara när ett självständigt transportföretag på uppdrag av köparen transporterar varan direkt till utlandet,

Föreslagen lydelse

Immateriella tjänster

68 §

Tjänster som avses i denna paragrafs 2 mom. har sålts i Finland om köparen här har ett fast driftställe till vilket tjänsterna överläts. Om tjänsterna inte överläts till ett fast driftställe i Finland eller utomlands, har de sålts i Finland om köparen har sin hemort här i landet. *Om köparen har sin hemort i Finland eller i någon annan medlemsstat, tillämpas paragrafen bara i det fall att köparen är en näringsidkare.*

(2 mom. upphävs)

Den tjänster som avses i 1 mom. är

Förmedlingstjänster

69 §

Andra förmedlingstjänster än sådana som nämns i 66 § 2 mom., 66 a § 3 mom., 67 a § 2 mom. och 68 § 2 mom. 10 punkten anses ha sålts i Finland, om den förmedlade tjänsten eller varan har sålts i Finland, om inte annat stadgas i 2 mom.

Om köparen av en sådan förmedlingstjänst som nämns i 1 mom. vid köpet har använt ett mervärdesskattenummer som han fått i någon medlemsstat, anses förmedlingstjänsten ha sålts i Finland, om numret har getts i Finland.

6 kap.

Skattefrihet vid internationell handel

70 §

Skatt betalas inte på följande slag av försäljning:

- 1) försäljning av en vara när säljaren eller någon annan för hans räkning transporterar varan till en plats utanför gemenskapen,
- 2) försäljning av en vara när ett självständigt transportföretag på uppdrag av köparen transporterar varan direkt till en ort utanför gemenskapen,

Gällande lydelse

3) försäljning av en vara till en utländsk näringsidkare som inte är skattskyldig i Finland och som avhämtar varan i detta land för att direkt föra den till utlandet, utan att använda den här,

4) försäljning av en vara när varan så som avses ovan i 1—3 punkten transporteras till ett friområde som avses i 20 § tullagen (573/78) eller ett tullager som avses i 25 § tullagen, samt försäljning av där befintlig vara, med undantag för varor som används på dessa ställen,

5) sådan försäljning av en vara i en skattefri butik som avses i 30 § tullagen,

6) försäljning av en vara till en utländsk köpare som inte är skattskyldig i Finland, om varan på uppdrag av denne och med debitering av honom levereras till en näringsidkare för utförande av en arbetsprestation och vidareleverans till utlandet,

7) överlåtelse av en vara med stöd av en garanti- eller motsvarande förbindelse till den utländska näringsidkare som givit förbindelsen, om denne inte är skattskyldig i Finland,

8) försäljning av andra varor än livsmedel till någon som inte är bosatt i Finland, Norge, Sverige eller Danmark, om det utreds att denne, enligt vad som stadgas genom förordning, själv har fört ut varorna ur Finland utan att använda dem här,

9) försäljning av en vara eller en varugrupp som vanligen utgör en helhet till en person som är bosatt i Norge, Sverige eller Danmark och som omedelbart i anslutning till försäljningen har fört varan eller varorna som resgodis till Norge, Sverige eller Danmark och där betalt mervärdesskatt i samband med införseln, om varans eller varugruppens försäljningspris utan skatt uppgår till minst 1000 mk,

10) försäljning av en vara när säljaren eller någon annan i hans namn levererar varan till ett fartyg eller luftfartyg i yrkesmässig internationell trafik, för att ingå i fartygets utrustning eller för att förbrukas eller säljas ombord, samt försäljning ombord på sådant fartyg.

Föreslagen lydelse

3) försäljning av en vara till en utländsk näringsidkare som inte är skattskyldig i Finland och som avhämtar varan i detta land för att direkt föra den till *en plats utanför gemenskapen* utan att använda den här,

4) försäljning av en vara till *en utländsk köpare som inte är skattskyldig i Finland, om varan på uppdrag och med debitering av honom levereras till en näringsidkare för en arbetsprestation och för vidareleverans till en ort utanför gemenskapen,*

5) *överlåtelse av en vara med stöd av en garantiförbindelse eller annan motsvarande förbindelse till den utländska näringsidkare som utfärdat förbindelsen, då denne inte är skattskyldig i Finland,*

6) *försäljning av en vara när varan anmäls till upplagringsförfarande enligt artikel 50—53 eller 99 i rådets förordning om tullkodex (EEG) nr 2913/92 om inrättande av en tullkodex för gemenskapen (tullkodex) eller till friområde eller frilager enligt artikel 166, så länge varan berörs av detta förfarande eller finns på dessa platser, med undantag av där använda varor,*

7) *försäljning av varor till en person som inte är bosatt inom gemenskapen, om det utreds att han enligt vad som stadgas genom förordning själv har fört ut varorna från gemenskapen utan att använda dem här,*

8) *försäljning av ett luftfartyg, reservdelar eller utrustning till ett sådant för att användas av en näringsidkare som mot betalning bedriver huvudsakligen internationell flygtrafik,*

9) *försäljning av en vara för utrustande av ett fartyg eller luftfartyg i yrkesmässig internationell trafik eller för försäljning ombord på ett sådant fartyg, och försäljning ombord på ett sådant fartyg, om inte annat stadgas i 70 a §,*

10) *försäljning åt resande av varor som medförs som bagage i ett tullager enligt artikel 99 i tullkodex, beläget i en hamn eller på en flygplats, om inte annat stadgas i 70 a §.*

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

70 a §

Försäljning åt passagerarna på fartyg och luftfartyg av varor som medförs som bagage under transport till en annan medlemsstat är skattefri enligt vad som stadgas i 2 eller 3 mom. Detta tillämpas också på försäljning av dylika varor i ett tullager enligt artikel 99 i tullkodex, beläget i hamnen eller på flygplatsen åt passagerare som har biljett eller motsvarande dokument för flyg- eller båttransport till en annan medlemsstat.

Försäljningen av de varor som nämns i detta moment är skattefri bara till den del försäljningen åt varje passagerare inte överstiger följande mängder:

- 200 cigaretter eller 100 cigarriller eller 50 cigarrer eller 250 gram pip- och cigarettobak,
- 1 liter destillerade drycker och starka alkoholdrycker med en alkoholhalt som överstiger 22 volymprocent, eller 2 liter destillerade drycker, starka alkoholdrycker och vin- eller alkoholbaserade aperitifer, alkoholdrycker med en alkoholhalt på högst 22 volymprocent, samt mousserande viner och starkviner,
- 2 liter icke-mousserande viner,
- 50 gram parfym,
- 0,25 liter eau de toilette,
- 100 gram te eller 40 gram teextrakt och essens, och
- för resande över 15 år 500 gram kaffe eller 200 gram kaffeextrakt och essens.

Försäljningen per passagerare av andra varor än de som nämns i 2 mom. är skattefri till den del summan av varornas försäljningspriser per resa är högst 550 mark. Försäljningspriset på en enskild vara kan inte delas upp i en skattefri och en skattepliktig del.

71 §

Som försäljning till utlandet anses

1) försäljning av lastnings-, lossnings- och andra sådana tjänster, om de står i samband med en av samma företag i utlandet såld transporttjänst eller om på tjänstens värde har betalats skatt på grund av att värdet har inkluderats i skattegrunder för en importerad vara,

2) försäljning av en arbetsprestation som hänför sig till lös egendom om säljaren, en utländsk näringsidkare som uppträder som

71 §

Skatt betalas inte på följande slag av försäljning:

1) försäljning av transporttjänster och med transporten direkt förknippade lastnings-, lossnings- och andra sådana tjänster i samband med en vara som skall transporteras till en stat utanför gemenskapen eller för vilken gäller externt eller internt förpassningsförfarande,

2) försäljning av transport-, lastnings-, lossnings- och andra sådana tjänster om skatt har betalats på tjänstens värde på grund av att

Gällande lydelse

köpare och inte är skattskyldig i Finland eller någon annan i dessas namn omedelbart för varan till utlandet, utan att använda den här,

3) försäljning av en arbetsprestation som utförs på ett friområde eller i ett tullager som avses i 20 och 25 §§ tullagen, om arbetet hänförs till handelsvaror som skall exporteras eller till oförtullade handelsvaror som har importerats,

4) försäljning av reparationsarbete som hänförs till en vara med stöd av en garanti- eller motsvarande förbindelse, till den utländska näringsidkare som har givit förbindelsen, förutsatt att han inte är skattskyldig i Finland,

5) försäljning av en tjänst som tillgodoser ett direkt behov i samband med fartyg eller luftfartyg i yrkesmässig internationell trafik eller i samband med dess last samt försäljning av tjänster ombord på sådana fartyg,

6) försäljning av teletjänster i samband med internationell teletrafik till företag som bedriver televerksamhet i utlandet,

7) försäljning av sådana tjänster i en researrangörs namn, som en annan näringsidkare utomlands överlåter direkt till resande,

8) förmedling av i eller till utlandet sålda varor eller tjänster,

9) försäljning av transporttjänster som gäller internationell postförmedling och därtill anslutna tjänster till ett företag eller en sammanslutning som bedriver postförmedling,

10) försäljning av transporttjänster som gäller gods som transiteras genom Finland och försäljning av lastnings-, lossnings- och andra sådana tjänster som anknyter till dessa transporter.

Föreslagen lydelse

värdet har inkluderats i skattegrunden för en importerad vara,

3) *försäljning av en tjänst som tillgodoser ett direkt behov i samband med fartyg eller luftfartyg i yrkesmässig internationell trafik eller i samband med dess last samt försäljning av tjänster ombord på sådana fartyg,*

4) *uthyrning av luftfartyg, reservdelar eller utrustning för sådana eller försäljning av arbetsprestationer som hänförs till dessa, för att användas av en näringsidkare som mot betalning bedriver huvudsakligen internationell flygtrafik,*

5) *försäljning av en arbetsprestation som hänförs till en vara, om säljaren, en utländsk näringsidkare som är köpare och inte är skattskyldig i Finland, eller någon annan för dessas räkning omedelbart för ut varan från gemenskapen utan att använda den här,*

6) *försäljning av en tjänst som utförts i ett sådant lager eller på ett sådant friområde som nämns i artikel 51, 99 eller 166 i tullkodex, då tjänsten hänförs till en vara som nämns i 70 § 6 punkt mervärdesskattelagen,*

7) *försäljning med stöd av en garantiförbindelse eller annan motsvarande förbindelse av reparationsarbete som hänförs till en vara, till den utländska näringsidkare som har givit förbindelsen, förutsatt att han inte är skattskyldig i Finland,*

8) *försäljning av teletjänster i samband med internationell teletrafik till företag som bedriver televerksamhet i utlandet,*

9) *försäljning av transporttjänster som gäller internationell postförmedling och därtill anslutna tjänster till ett företag eller en sammanslutning som bedriver postförmedling,*

10) *försäljning av resebyråttjänster enligt 80 §, till den del det är frågan om sådana varor och tjänster som andra näringsidkare utanför gemenskapen överlåter för att direkt ytnyttjas av den resande,*

11) *förmedling av varor eller tjänster som med stöd av 59 § 4 punkten, 70, 71 eller 72 d § säljs skattefritt.*

*Gemenskapsintern varuförsäljning**72 a §*

Skatt betalas inte på sådan gemenskapsintern varuförsäljning som nämns i 72 b §.

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

72 b §

Med gemenskapsintern försäljning avses försäljning av lös egendom, om säljaren, köparen eller någon annan för deras räkning transporterar föremålet från Finland till köparen i en annan medlemsstat. Föremålet kan före transporten till en annan medlemsstat levereras till näringsidkaren för utförandet av arbetet.

Försäljningen av en vara betraktas som gemenskapsintern försäljning endast om köparen är en näringsidkare eller en annan juridisk person än en näringsidkare.

Det är dock inte frågan om gemenskapsintern försäljning i de fall då köparen är en sådan person som avses i 63 b § 2 mom. 1—3 punkten, och hans gemenskapsinterna förvärv inte överstiger den undre gränsen för skatteplikten för gemenskapsinterna förvärv, sådan den tillämpas i medlemsstaten i fråga, och personen inte har ansökt om att bli skattskyldig för sina förvärv.

Paragrafens 2 och 3 mom. tillämpas inte på försäljning av nya transportmedel.

Som gemenskapsförsäljning betraktas också försäljning av tillverkningsarbete på varor och överföringar av varor i enlighet med i 18 a §.

72 c §

Försäljningen av accispliktiga varor betraktas som gemenskapsintern försäljning också i de fall som nämns i 72 b § 3 mom., om överföringen av varorna sker med iakttagande av förfarandena enligt accislagstiftningen i den stat där transporten upphör.

Vissa andra försäljningar

72 d §

Skatt behöver inte betalas på försäljning av varor och tjänster till i andra medlemsstater belägna diplomatiska beskickningar och andra beskickningar med samma status samt till utsända konsulers byråer, under motsvarande förutsättningar som skattefrihet eller återbäring beviljas i placeringsstaten.

Skatt behöver inte heller betalas på försäljning av varor och tjänster till i andra medlemsstater belägna internationella organisationer och deras medlemmar, under de förutsättningar och med de begränsningar som har fastställts i avtalet om grundande av organisationen. En förutsättning för skattefriheten är att placeringsstaten har

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

godkänt organisationen som berättigad till skattefria förvärv.

72 e §

Skatt behöver inte betalas på gemenskapsinterna transporter enligt 66 a § i samband med transporter till eller från Azorerna eller Madeira eller mellan dessa områden.

Gemenskapsinterna varuförvärv

72 f §

Skatt behöver inte betalas på gemenskapsinterna varuförvärv, om

- 1) skatt inte skulle uppbäras vid import,
- 2) skatt enligt 46 §, 61 § eller 70 § 6 punkten inte skulle uppbäras på försäljning av varan,
- 3) förvärvaren med stöd av 122 § vore berättigad till full återbäring av den skatt som skall betalas för förvärvet.

72 g §

Skatt behöver inte betalas för gemenskapsinterna varuförvärv enligt 63 d § i Finland, om

- 1) köparen är en utländsk näringsidkare som inte har ett fast driftställe i Finland,
- 2) köparen vid förvärvet använder ett mervärdesskattenummer som han fått i en annan medlemsstat,
- 3) köparen köper varan för vidareförsäljning i Finland,
- 4) följande köpare är en näringsidkare eller en annan juridisk person än en näringsidkare, som i Finland finns införd i registret över mervärdesskattskyldiga,
- 5) en vara i samband med det gemenskapsinterna förvärvet transporteras direkt från en annan medlemsstat än den stat där köparen är registrerad till följande köpare i Finland, och
- 6) följande köpare med stöd av 2 a § är skyldig att betala skatt på vidareförsäljningen.

Allmänt stadgande

Allmänna stadganden

73 §

73 a §

Grunden för skatten på ett gemenskapsinternt varuförvärv är vederlaget utan skattens andel.
Grunden för skatten på sådana gemenskapsin-

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

terna förvärv som nämns i 26 a § 2 mom. 2 och 3 punkten är det i 74 § nämnda värdet.

73 b §

I skattegrunden inräknas den accis som den som gemenskapsinternt förvärvar varor skall betala på accispliktiga varor.

Från skattegrunden får dras av den accis som har betalats i det land därifrån varutransporten utgått, om accisen har återbetalats åt den som gjort det gemenskapsinterna varuförvärvet.

74 §

När den skattskyldige tar en vara i eget bruk är skattegrunden

3) det sannolika överlåtelsepriset för en vara som den skattskyldige själv har tillverkat.

3) de direkta och indirekta tillverkningskostnaderna för en vara som den skattskyldige själv har tillverkat.

75 §

När den skattskyldige tar en tjänst i eget bruk är skattegrunden

1) inköpspriset för tjänsten eller ett sannolikt lägre överlåtelsepris,

2) det sannolika överlåtelsepriset för en tjänst som den skattskyldige själv har utfört,

3) summan av de direkta och indirekta kostnaderna för byggtjänster eller tjänster som avser fastighetsinnehav och som den skattskyldige själv har utfört samt värdet av den skattskyldiges eget arbete.

75 §

När den skattskyldige tar en tjänst i eget bruk är skattegrunden

1) för en köpt tjänst, inköpspriset eller ett sannolikt lägre överlåtelsepris,

2) för en själv utförd tjänst, de direkta och indirekta kostnaderna för tjänsten.

76 §

När den skattskyldige tar en byggtjänst i eget bruk så som avses i 33 § är skattegrunden

2) summan av de direkta och indirekta kostnaderna för byggtjänster som den skattskyldige själv har utfört samt värdet av den skattskyldiges eget arbete.

2) de direkta och indirekta kostnaderna för byggtjänster som den skattskyldige själv har utfört.

78 §

Från skattegrunden får dras av

2) kreditförlust som hänför sig till försäljning som har uppgivits som skattepliktig.

2) kreditförlust som hänför sig till försäljning som har uppgivits som skattepliktig,

3) ersättning för återsända förpackningar och transportförrödenheter.

Gällande lydelse

79 §

Till skattegrunden hänförs sådana understöd och bidrag som direkt anknyter till priserna och som en skattskyldig som bedriver eller ordnar persontransportverksamhet har fått för att bedriva verksamheten.

När persontransportverksamhet bedrivs eller ordnas av en kommun eller huvudstadsregionens samarbetsdelegation, anses det av verksamheten förorsakade underskott som kommunen eller delägarkommunerna har täckt inte som understöd och bidrag som direkt anknyter till priserna.

80 §

I skattegrunden inkluderas inte anslutningsavgifter till sammanslutningar som upprätthåller el-, tele-, vatten- och fjärrvärmenät eller andra motsvarande nät, om avgifterna återbärs till betalaren eller om betalaren har rätt att överföra de mot dem erhållna förmånerna till tredje man.

83 §

Från skattegrunden får dras av 82 procent av en för skattepliktig återförsäljning såsom be- gagnad och skattefri anskaffad varas inköps- pris. I fråga om böcker utgör avdraget 89 procent av inköpspriset. *Motsvarande avdrag*

Föreslagen lydelse

78 a §

Från skattegrunden får dras av sådana års- och omsättningsrabatter, köp- och försäljnings- gottgörelser, överskottsåterbärningar och andra sådana rättelseposter samt ersättning för åter- sända förpackningar och transportförnödenheter.

79 §

Till skattegrunden hänförs sådana understöd och bidrag som direkt anknyter till priset på varan eller tjänsten.

När varan eller tjänsten säljs av en kommun eller huvudstadsregionens samarbetsdelegation, betraktas det av verksamheten förorsakade underskott som kommunen eller delägarkom- munerna har täckt inte som understöd och bidrag som direkt anknyter till priserna.

80 §

När en researrangör säljer varor och tjänster i eget namn som han köpt av en annan närings- idkare för att direkt utnyttjas av en resande, anses researrangören sälja en enda tjänst (rese- byråttjänst).

Researrangören får från skattegrunden för försäljningen av resebyråttjänsten dra av 82 procent av inköpspriset för tjänster och varor som han förvärvat av andra näringsidkare för att direkt utnyttjas av en resande. I inköpsprisen ingår skattens andel.

Om en tjänst eller vara från vilken avdrag enligt 2 mom. har gjorts används för annat ändamål än försäljning som resebyråttjänst, skall det belopp som dragits av läggas till skattegrun- den.

80 a §

Ett belopp i utländsk valuta omräknas till finska mark så att vid den tidpunkt som nämns i 15 eller 16 § tillämpas den senaste säljkurs som noterats av en affärsbank.

83 §

Från skattegrunden får dras av 82 procent av en för skattepliktig återförsäljning såsom be- gagnad och skattefri anskaffad varas inköps- pris. I fråga om böcker utgör avdraget 89 procent av inköpspriset.

Gällande lydelse

får göras från inköpspriset på en vara som anskaffats såsom begagnad och skattefri för skattefri återförsäljning till utlandet eller för återförsäljning till passagerare som avses i 70 § 1 mom. 8 punkten.

85 §

För försäljning av följande tjänster samt försäljning och import av följande varor skall i skatt betalas 12 procent av skattegrunden

- 1) persontransport,
- 2) överlåtelse av nyttjanderätt till inkvarterslokal eller besökshamn,
- 3) ordnande av filmföreläsning,
- 4) läkemedel som avses i läkemedelslagen (395/87) och försäljning av sådana produkter som enligt tillståndet eller villkoret för registrering i 21 a § läkemedelslagen får säljas endast på apotek samt kliniska näringspreparat och motsvarande produkter samt salvbas, om de berättigar till ersättning med stöd av sjukförsäkringslagen (364/63),

5) böcker.

Såsom böcker som avses i 1 mom. 5 punkten anses inte

- 1) på något annat sätt än genom tryckning eller något därmed jämförbart sätt tillverkade publikationer,
- 2) periodiska publikationer eller
- 3) publikationer som huvudsakligen innehåller reklam.

Oy Yleisradio Ab skall i skatt på sin ersättning ur statens radiofond betala 5 procent av skattegrunden.

86 §

Importören är skyldig att betala skatt vid varuimport.

Ansvarig för att skatten betalas är utöver

Föreslagen lydelse

85 §

För försäljning av följande tjänster samt försäljning, *gemenskapsinterna förvärv* och import av följande varor skall i skatt betalas 12 procent av skattegrunden

- 1) inträdesavgifter till biograf-, teater-, cirkus- och dansföreställningar, konserter, utställningar, idrottsevenemang, nöjesparker, djurparker, museer samt andra motsvarande kultur- och nöjesevenemang samt institutioner,

2) tjänster som möjliggör utövande av idrott,

- 3) läkemedel som nämns i läkemedelslagen (395/87), produkter som enligt tillståndet eller villkoret för registrering i 21 § 2 mom. och 21 a § läkemedelslagen får säljas endast på apotek, samt kliniska näringspreparat och motsvarande produkter samt salvbas, om de berättigar till ersättning enligt sjukförsäkringslagen (364/63),

4) böcker.

Såsom böcker som avses i 1 mom. 4 punkten anses inte

- 1) på något annat sätt än genom tryckning eller något därmed jämförbart sätt tillverkade publikationer,
- 2) periodiska publikationer eller
- 3) publikationer som huvudsakligen innehåller reklam.

85 a §

För försäljning av följande tjänster skall i skatt betalas 6 % av skattegrunden

- 1) persontransporter,
- 2) överlåtelse av inkvarteringslokaler och besökshamnar,
- 3) ersättning som Rundradion Ab erhåller ur statens radiofond.

86 §

Med import av varor avses införsel av varor till gemenskapen.

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

importören den som enligt 44 § tullagen ansvarar för att tullen betalas.

Den som köper en vara på tullauktion är skyldig att betala skatt på den.

86 a §

Varuimporten sker i Finland om varan är i Finland när den införs till gemenskapen om inte annat stadgas i 2 mom.

Om på varan vid införseln till gemenskapens tullområde har tillämpats en tullklareringsform eller ett tullförfarande som nämns i 3 mom. sker varuimporten i Finland i det fall att varan är i Finland när förfarandet i fråga upphör.

De i 2 mom. avsedda förfarandena är följande:

- 1) tillfällig upplagring enligt artikel 50—53 i tullkodexen,
- 2) överföring av en vara till frilager eller friområde enligt artikel 166 i tullkodexen,
- 3) tullupplagringsförfarande enligt artikel 98—113 i tullkodexen eller internt förädlingsförfarande med suspensionsarrangemang enligt artikel 114 i tullkodexen,
- 4) helt tullfritt temporärt importförfarande enligt artikel 137—144 i tullkodexen, samt
- 5) externt förpassningsförfarande enligt artikel 91—97 i tullkodexen.

Vad som stadgas i 2 mom. tillämpas också på varor som importerats från områden utanför gemenskapens skatteområde, då varorna har anmälts för internt förpassningsförfarande enligt artikel 163—165 i tullkodex eller då någon av punkterna 1—4 i 3 mom. hade kunnat tillämpas, om varan hade importerats från ett område utanför gemenskapens tullområde.

86 b §

Skyldig att betala skatt på import av en vara är varans innehavare enligt artikel 4.18 i tullkodex. Detta tillämpas även på den som har ställningen av innehavare om importen sker från tullområdet till gemenskapens skatteområde.

Ansvarig för att skatten betalas är utöver vad som stadgas i 1 mom. den som enligt artikel 201—208 och 212—216 i tullkodex är skyldig att betala en uppkommen tullskuld.

Skyldig att betala skatten på en vara som sålts på tullauktion är köparen.

87 §

Om tidpunkten för uppkomsten av skyldig-

87 §

Om tidpunkten för uppkomsten av skyldig-

Gällande lydelse

heten att betala skatt gäller vad tullagen och tullskattelagen (575/78) stadgar om tull.

88 §

Skattegrunden för import av en vara fastställs utgående från tullvärdet som bestäms enligt tullvärdeslagen (906/80), om inte annat stadgas nedan i 89—93 §§.

89 §

När skattegrunden bestäms skall varken 10 a eller 11 § tullvärdeslagen tillämpas.

90 §

Skattegrunden för en vara som har reparats, tillverkats eller annars behandlats utomlands och likaså för en vara av samma slag som har importerats i stället för den som sänts för reparation, är beloppet av reparations-, behandlings- eller motsvarande kostnader och fraktkostnaderna samt värdet av de utländska delarna i varan. Detta stadgande tillämpas emellertid inte om varan skattefritt har sålts till utlandet eller om en vara som i Finland varit i avdragsgill användning har sålts i utlandet.

Vad 1 mom. stadgar om skattegrunden för en vara som har införts i stället för en motsvarande vara som har sänts till utlandet för reparation tillämpas även när en defekt vara har utförts ur landet, förstörts under myndighets tillsyn eller överlåtits till staten utan att staten har åsamkats kostnader, om detta har skett innan förtullningsbeslutet som gäller den i stället införda varan har fastställts.

En förutsättning för tillämpning av denna paragraf är att importen sker inom den tid som anges i 9 b § 2 punkten tullskattelagen.

Föreslagen lydelse

heten att betala skatt gäller vad artikel 201—208 och 212—216 i tullkodex stadgar om tidpunkten för uppkomsten av tullskuld.

88 §

Skattegrunden för skatten på import av en vara är det tullvärde som fastställts enligt artikel 28—36 i tullkodex och artikel 141—181 i kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 om tillämpningsföreskrifter för tullkodex (tillämpningsförordning), om inte annat stadgas i denna lag.

89 §

Skattegrunden för skatten på ett datamedium och ett därpå lagrat ADB-standardprogram är det sammanlagda värdet av datamediet och det därpå lagrade ADB-programmet.

Om importören är någon annan än en näringsidkare är skattegrunden för skatten på ett datamedium och ett därpå lagrat ADB-specialprogram det sammanlagda värdet av datamediet och ADB-specialprogrammet.

90 §

Skattegrunden för en vara som har reparats, tillverkats eller annars behandlats utanför gemenskapen och likaså för en vara av samma slag som har importerats i stället för den som sänts för reparation, är beloppet av reparations-, behandlings- eller motsvarande kostnader och fraktkostnaderna samt värdet av delarna i varan som fogats utanför gemenskapen. Detta stadgande tillämpas emellertid inte om varan skattefritt har sålts till område utanför gemenskapen eller om en vara som i Finland varit i avdragsgill användning har sålts utanför gemenskapen.

Vad 1 mom. stadgar om skattegrunden för en vara som har införts i stället för en motsvarande vara som har sänts till område utanför gemenskapen för reparation tillämpas även när en defekt vara har utförts ur gemenskapen, förstörts under myndighets tillsyn eller överlåtits till staten utan att staten har åsamkats kostnader, om detta har skett innan tullarna för den i stället införda varan antecknats i bokföringen.

Gällande lydelse

91 §

I skattegrunden inkluderas transport-, lastnings-, lossnings- och försäkringskostnaderna för varan samt övriga kostnader i samband med transporten, fram till den första destinationsort som anges i transportavtalet.

92 §

I skattegrunden inkluderas värdet av ingenjörarbete, utvecklingsarbete, konstnärligt arbete, formgivningsarbete samt ritningar och utkast som avses i 7 § 1 mom. 4 punkten tullvärdeslagen, oberoende av var arbetet har utförts.

93 §

I skattegrunden inkluderas de skatter och avgifter som skall betalas till staten för en importerad vara, med undantag för mervärdesskatt. Detta stadgande tillämpas inte på varor som har sålts på tullauktion.

Föreslagen lydelse

91 §

I skattegrunden inkluderas transport-, lastnings-, lossnings- och försäkringskostnader för varan samt övriga kostnader i samband med transporten, fram till den första destinationsort i Finland som finns angiven i transportavtalet.

(upphävs)

93 §

I skattegrunden inkluderas skatter, tullar, importavgifter och övriga avgifter som i samband med förtullningen skall uppbäras till staten eller gemenskapen med anledning av importen av varan, med undantag för mervärdesskatt. I skattegrunden inkluderas också skatter och övriga avgifter som skall betalas utanför Finland. Detta stadgande tillämpas inte på varor som har sålts på tullauktion.

93 a §

I skattegrunden inkluderas vid import av en vara också värdet av eller vederlaget för sådana i samband med varan utförda tjänster som med stöd av 71 § 6 punkten har sålts skattefritt.

94 §

Skattefri är import av följande varor

8) bränslen och naturgas som avses i 57 §,
9) fartyg och luftfartyg som avses i 58 § 1 mom,

11) i 7 b §, 11 § 1 mom., 12—14 a §§, 15 § 1, 1 a, 4 a, 6 och 7 punkten, 16 § 1—5, 7—11 och 13 punkten samt 16 a § tullskattelagen nämnda tullfria varor samt varor som med stöd av dessa lagrum stadgas eller föreskrivs vara tullfria.

12) markutrustning och säkerhetsanordningar som används av utländska flygbolag i internationell luftfart, undervisningsmateriel,

8) guld, då importören är centralbanken,
9) fartyg som avses i 58 § 1 mom. och luftfartyg, reservdelar och utrustning som avses i 70 § 8 punkten,

11) tandproteser som avses i 36 § 3 punkten;
12) varor som är tullfria enligt artikel 2—10, 11—15, 16—19, 25—26, 27—28, punkt B i bilaga II till artikel 51, artikel 61—63, 63c, 64, 65—69, 79—85, 86, 87—89, 90, 91, 92—94, 95—99, 100—106, 107, 108, 111, 112—116, 117 och 118 i rådets förordning (EEG) nr 918/83 om ett gemenskapssystem för tullgriheter (tullfrihetsförordning),

13) land- och säkerhetsanordningar och läromedel som ett utländskt flygbolag använder i internationell flygtrafik och reservdelar och

Gällande lydelse

reservdelar och tillbehör för dessa varor samt dokument och blanketter,

13) med stöd av 17 och 18 §§ tullskattelagen temporärt tullfria varor.

Föreslagen lydelse

utrustning samt handlignar och blanketter för dessa,

14) varor som enligt artikel 29—31 i tullfrihetsförordningen är tullfria, med följande ytterligare begränsningar:

— högst 500 gram kaffe eller 200 gram kaffeextrakt eller kaffeessens,

— högst 100 gram te eller 40 gram teextrakt eller teessens,

15) varor som enligt artikel 60 i tullfrihetsförordningen är tullfria, under förutsättning att varorna har erhållits kostnadsfritt och att de är avsedda att användas av offentliga inrättningar som bedriver utbildning och vetenskaplig forskning eller av privata inrättningar godkända av en myndighet, vilka bedriver motsvarande verksamhet,

16) varor som enligt punkt a-q i artikel 109 i tullfrihetsförordningen är tullfria, om varorna kostnadsfritt importerats till myndigheter, samfund eller organisationer,

17) varor som enligt artikel 110 i tullfrihetsförordningen är tullfria, om vederlaget för dessa varor inkluderas i skattegrunden för skatten på importen av den transporterade varan,

18) varor som enligt artikel 185—187 i tullkodexen är tullfria, under förutsättning att varorna inte skattefritt har sålts utanför gemenskapen eller att varor som i Finland har använts på ett sätt som berättigar till avdrag inte har sålts utanför gemenskapen,

19) varor som enligt artikel 188 i tullkodexen är tullfria, under förutsättning att varorna inte säljs före importen,

20) varor som enligt 10 § tullagen (/) är tullfria,

21) varor som enligt 9 § tullagen (/) är tullfria samt dessa varor även då de är avsedda för fartyg och luftfartyg i trafik mellan Finland och en annan medlemsstat,

22) varor som enligt 12 § tullagen (/) är tullfria.

94 a §

Importen av ett datamedium och därpå lagrat ADB-specialprogram är skattefri, om importören en näringsidkare.

94 b §

Importen av en vara är skattefri, om importtransporten av varan upphör i en annan medlemsstat och om varan vid gemenskapsintern

Gällande lydelse

95 §

Importen av en vara är skattefri om varan återförs till tullområdet i samma skick som eller i sämre skick än den var då den fördes ut ur landet. Detta stadgande skall dock inte tillämpas om varan skattefritt har sålts till utlandet eller om en vara som i Finland varit i avdragsgill användning har sålts i utlandet.

100 §

Mervärdesskatt återbärs inte genom beslut med anledning av ett tullrättelseärende eller besvär och inte heller genom beslut med anledning av en ansökan om särskild eller partiell återbäring, om den skatt som betalats på en importerad vara har kunnat dras av enligt 10 kap. eller fås som återbäring enligt 122, 130 eller 131 §.

101 §

I samband med mervärdesbeskattningen av varuimport tillämpas varken tullagen eller tullskattelagen, om det inte särskilt stadgas om saken i denna lag.

Om beviljande av särskild och partiell återbäring, om förfarandet vid betalning eller återindrivning av skatt, skatteåterbäring i samband med export eller import av vara samt vid temporär och annan import, om skatteförhöjning, felavgift, efterbeskattning, förhandsbesked och om sökande av ändring gäller, om inte annat stadgas i denna lag, i tillämpliga delar vad tullagen och tullskattelagen stadgar om tull.

Föreslagen lydelse

försäljning är skattefri och importören är en näringsidkare.

95 §

En resande som anländer till Finland från ett område utanför gemenskapen får skattefritt införa personligt resgods till ett värde av högst 1 100 mk. I detta värde inräknas inte de produkter som nämns i 2 mom. och inte de personliga tillhörigheter som en till Finland återvändande person återinför eller som en till landet anländande resande temporärt för in för att användas av honom själv eller familjen under resan.

En resande som avses i 1 mom. får som personligt resgods skattefritt införa produkter som avses i 70 a § 2 mom. i högst den mängd som stadgas i nämnda lagrum.

100 §

Mervärdesskatten återbärs inte på grund av beslut som gäller återbäring eller annullering av tull enligt tullkodex eller på grund av beslut, med anledning av besvär om den skatt som har betalats på en importerad vara har kunnat dras av enligt 10 kap. eller fås som återbäring enligt 122, 130 eller 131 §.

101 §

Vid mervärdesbeskattningen av varuimport tillämpas inte stadganden om tull, om det inte särskilt stadgas om saken i denna lag.

Om förfarandet vid import av varor, betalning, återbäring eller återindrivning av skatt samt även om annat förfarande, om skatteförhöjning, felavgift, efterbeskattning och sökande av ändring gäller, om inte annat stadgas i denna lag, i tillämpliga delar vad tullagstiftelsen stadgar om tull.

101 a §

Om ett belopp i utländsk valuta måste räknas om för att skattegrunden skall kunna fastställas vid import av en vara, tillämpas samma växelkurs som vid fastställandet av tullvärdet vid den tidpunkt som avses i 87 § i denna lag.

Gällande lydelse

102 §

Den skattskyldige får för skattepliktig rörelse dra av

1) skatten på en vara eller tjänst som han köper av en annan skattskyldig eller den skatt på ett köp som skall betalas enligt 9 § (*i köp inkluderad skatt*),

2) skatten på en vara som han importerar (*i import inkluderad skatt*).

Föreslagen lydelse

102 §

Den skattskyldige får för skattepliktig rörelse dra av

1) skatten på en vara eller tjänst som han köper av en annan skattskyldig eller den skatt på ett köp som skall betalas enligt 9 §,

2) skatten på en vara som han importerar,

3) skatten på ett gemenskapsinternt förvärv.

Med i förvärv inkluderad skatt avses i denna lag den skatt som nämns i 1 mom. 1—3 punkten.

102 a §

En förutsättning för avdragsrätten är att den skattskyldige över den vara eller tjänst som denne köpt av en annan skattskyldig har en verifikation av vilken framgår varans eller tjänstens skattefria pris och beloppet av skatt som ingår i köpet i fråga om de olika skattesatserna.

I fråga om skatt som skall betalas på en importerad vara är förutsättningen för avdragsrätten att importören har de importhandlingar av vilka framgår den skatt som ingår i importen.

103 §

Den skattskyldige får för en fastighet eller byggtjänst som han köpt för en skattepliktig rörelse dra av den skatt som säljaren enligt 22 eller 31 § skall betala på byggtjänster som hänför sig till en fastighet, om inte fastigheten före försäljningen har tagits i bruk av försäljaren.

103 §

Den skattskyldige får för en fastighet eller byggtjänst som han köpt för en skattepliktig rörelse dra av den skatt som säljaren enligt 31 eller 31 a § skall betala på byggtjänster som utförts på fastigheten, om inte fastigheten före försäljningen hade tagits i bruk av försäljaren.

110 §

Den skattskyldige får dra av den kalkylerade skatten från följande varor som han anskaffat skattefritt för sin skattepliktiga affärsverksamhet

1) brännstov och stovförädlingsprodukter som nämns i 57 § 2 punkten och som den skattskyldige själv skall använda vid tillverkning av energinyttigheter eller som bränsle samt sådana i 57 § 3 punkten nämnda varor som den skattskyldige själv använder vid produktion av fjärrvärme och anslutande elektricitet,

2) naturgas som den skattskyldige själv importerat.

Den kalkylerade skatten utgör 18 procent av varans inköpspris eller av den i 9 kap. stadgade skattegrunden för en importerad vara.

(upphävs)

Gällande lydelse

Om den skattskyldige är primärproducent av en vara som avses i 1 mom. 1 punkten får han göra ett avdrag på basis av det värde som motsvarar varans gängse inköpspris.

112 §

När den skattskyldige i avdragsgill användning tar en vara som varit i annat bruk, får han dra av den skatt som inkluderas i köpet eller importen av varan eller den skatt som han har betalt för en vara som han tillverkat för eget bruk. Om varans sannolika överlåtelsepris är lägre än dess ursprungliga inköpspris eller motsvarande värde, får den mot värdeminskningen svarande skatten dock inte dras av.

Föreslagen lydelse

112 §

När den skattskyldige i avdragsgill användning tar en vara som varit i annat bruk, får han dra av den skatt som inkluderats i förvärvet av varan eller den skatt som han har betalat för en vara som han tillverkat för eget bruk. Om varans sannolika överlåtelsepris är lägre än dess ursprungliga inköpspris eller motsvarande värde, får den mot värdeminskningen svarande skatten dock inte dras av.

114 §

Avdrag får inte göras när följande varor och tjänster anskaffas

5) personbilar, motorcyklar, husvagnar, fartyg som till sin konstruktion huvudsakligen är avsedda för nöjes- eller sportändamål samt luftfartyg vilkas största tillåtna flygvikt är 1600 kilogram, samt varor och tjänster i samband med dessa eller deras användning.

5) personbilar, motorcyklar, husvagnar, fartyg som till sin konstruktion huvudsakligen är avsedda för nöjes- eller sportändamål samt luftfartyg vilkas största tillåtna startvikt är till högst 1 550 kilogram, samt varor och tjänster i samband med dessa eller deras användning.

114 a §

En researrangör får inte göra avdrag för tjänster och varor som nämns i 80 § 1 mom. och som han förvärvat för att direkt utnyttjas av en resande.

115 §

Avdrag som avses i 102 § får inte göras för varor som har importerats begagnade, om avdrag som avses i 83 § har kunnat göras för varorna.

(2 mom. upphävs)

118 §

Om säljaren krediterar köparen med de belopp som avses i 78 § 1 mom. 1 punkten, skall den avdragna skatten rättas i motsvarande mån.

118 §

Om säljaren krediterar köparen med de belopp som avses i 78 § 1 mom. 1 eller 3 punkten eller 78 a §, skall den avdragna skatten rättas i motsvarande mån.

122 §

En utländsk näringsidkare som inte är skattskyldig i Finland och som inte har fast driftställe här har rätt att få återbäring för skatten

122 §

En utländsk näringsidkare som inte är skattskyldig för sin försäljning och som inte har fast driftställe i Finland har rätt att få återbäring

Gällande lydelse

på en vara eller en tjänst som han har köpt eller för den skatt han har betalt för en vara som han importerat, om anskaffningen av varan eller tjänsten hänför sig till av honom

1) utomlands bedriven verksamhet som skulle ha medfört skattskyldighet eller varit skattefri enligt 51, 52, 55 — 58 §§ eller 6 kap. om verksamheten hade bedrivits i Finland,

2) i Finland idkad försäljning enligt 9 § för vilken köparen är skattskyldig, eller

3) i Finland bedriven verksamhet som är skattefri enligt 51, 52, 55 — 58 §§ eller 6 kap.

Rätten till återbäring gäller endast skatt som skulle ha kunnat avdras med stöd av stadgandena i 10 kap. om utlänningen hade varit skattskyldig för verksamheten.

124 §

En utländsk researrangör har rätt till återbäring för tjänster som en annan näringsidkare har utfört direkt för en resande endast i de fall där resanden skulle ha haft denna rätt om han själv hade köpt tjänsten.

Föreslagen lydelse

för den i förvärvet inkluderade mervärdesskatten, om förvärvet av varan eller tjänsten hänför sig till av honom

1) utomlands bedriven verksamhet som skulle ha medfört skattskyldighet eller berättigat till återbäring enligt 131 §, om verksamheten hade bedrivits i Finland, eller

2) i Finland idkad försäljning enligt 9 § för vilken köparen är skattskyldig, eller

3) sådan verksamhet som en utlänning utövar i Finland som berättigar till återbäring som avses i 131 §.

(2 mom. upphävs)

(upphävs)

130 §

Rätten till återbäring enligt 1 mom. gäller inte skatt som ingår i en anskaffning som sker för privat konsumtion eller för användning enligt 53 eller 114 §.

Den återbäring som nämns i 1 mom. gäller inte skatt som ingår i privat konsumtion, i anskaffningar som avses användas för ändamål som nämns i 53, 114 eller 114 a §§ eller för anskaffning för uthyrning av fastighet.

131 §

En näringsidkare har rätt att få återbäring för den mervärdesskatt som ingår i en anskaffning som har gjorts för verksamhet som är skattefri enligt 51, 52, 55—58 §§ eller 6 kap. eller på grund av att försäljningen sker utomlands.

I fråga om försäljning som sker utomlands är förutsättningen för återbäring att försäljningen skulle ha medfört skattskyldighet eller varit skattefri enligt 51, 52, 55—58 §§ eller 6 kap. om verksamheten hade bedrivits i Finland.

Med mervärdesskatt som ingår i en anskaffning avses i 1 mom. skatt som skulle ha varit avdragbar enligt 10 kap. om verksamheten hade medfört skattskyldighet.

131 §

En näringsidkare har rätt att få återbäring för den skatt som inkluderats i ett förvärv av en vara eller tjänst, om förvärvet har samband med

1) verksamhet som är skattefri enligt 51, 52, 55, 56 eller 58 §§, 59 § 4 punkten eller 70—72 e §§,

2) försäljning av finansiella tjänster enligt 41 §, av försäkringstjänster enligt 44 § eller av sedlar och mynt som enligt 59 § 1 punkt är skattefria, om köparen är en näringsidkare som varken har hemort eller fast driftställe i gemenskapen eller om försäljningen har direkt samband med varor avsedda att exporteras utanför gemenskapen, eller

Gällande lydelse

132 §

En utlänning som saknar fast driftställe i Finland och som inte är skattskyldig här har inte rätt att få återbäring enligt 131 §.

En researrangör har rätt till återbäring enligt 131 § för tjänster som en annan näringsidkare utför direkt för en resande, men endast i de fall där resanden skulle ha haft denna rätt om han själv hade köpt tjänsten.

Specialstadgande

Föreslagen lydelse

3) försäljning som sker utomlands, om denna hade medfört skattskyldighet eller berättigat till återbäring enligt 1 eller 2 punkten, om verksamheten hade bedrivits i Finland.

Rätten till skatteåterbäring gäller endast den skatt som med stöd av stadgandena i 10 kap. skulle ha varit avdragbar om verksamheten hade medfört skattskyldighet.

132 §

En utlänning som inte har fast driftställe i Finland och som inte är skattskyldig för den försäljning som han utövar här, har inte rätt att få återbäring enligt 131 §.

Specialstadganden

133 §

133 a §

När ett nytt transportmedel som förvärvats för något annat ändamål än ett sådant som berättigar till avdrag säljs så att säljaren, köparen eller någon annan för deras räkning transporterar transportmedlet från Finland till en annan medlemsstat, får säljaren i återbäring den skatt som inkluderats i förvärvet av transportmedlet. Återbäring betalas dock inte till den del som skatten överstiger den skatt som säljaren vore skyldig att betala om försäljningen var skattepliktig.

Rätten till återbäring uppkommer när säljaren har levererat transportmedlet till köparen.

133 b §

En juridisk person som inte är näringsidkare har rätt att i återbäring få den skatt som betalats på importen av en vara, om den visar att ett gemenskapsinternt varuförvärv har beskattats i en annan medlemsstat.

133 c §

Om återbäring enligt 133 a och 133 b §§ skall ansökas skriftligt hos länsskatteverket. Är den som ansöker om återbäring inte skattskyldig, görs ansökan till länsskatteverket i Nylands län.

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

Ansökan skall göras inom ett år från utgången av det kalenderår under vilket rätten till skatteåterbäring uppkom.

För återbäring gäller i övrigt i tillämpliga delar vad som stadgas om mervärdesskatt i avdelning II i denna lag eller i annan lag. Den tidsfrist på tre år som avses i 192 och 193 §§ räknas från utgången av det kalenderår i vilket ingår den period som berörs av beslutet.

138 a §

En gemenskapsintern försäljning av en vara hänförs till kalendermånaden efter den månad då varan levererades. Om köparen under leveransmånaden har fått en faktura eller motsvarande handling beträffande den levererade varan, hänförs försäljningen dock till leveransmånaden.

138 b §

Ett gemenskapsinternt varuförvärv hänförs till kalendermånaden efter den månad under vilken skyldigheten att betala skatt har uppkommit enligt 16 a §. Om köparen under leveransmånaden har fått en faktura eller motsvarande handling beträffande den levererade varan, hänförs förvärvet dock till den månad då varan togs emot.

139 §

En sådan rättelsepost och kreditförlust som avses i 78 § 1 mom. samt ett sådant tillägg för kreditförlust som avses i 78 § 2 mom. skall hänföras till den kalendermånad på vilken de enligt god bokföringssed skall registreras i bokföringen.

139 §

De poster som skall dras av från skattegrunden och som avses i 78 § 1 mom. samt det tillägg som skall göras på grund av kreditförlust och som avses i 78 § 2 mom. hänförs till den kalendermånad då den enligt god bokföringssed skall införas i bokföringen.

140 §

Ett belopp som avses i 83 § 1 mom. och som skall avdras från skattegrunden hänförs till den kalendermånad under vilken varan har tagits emot.

Ett tillägg som med stöd av 83 § 2 mom. skall göras till skattegrunden hänförs till den kalendermånad under vilken varan har tagits i annat bruk eller köparen har debiterats för varan.

140 §

Ett belopp som avses i 80 § 2 mom. eller 83 § 1 mom. och som skall dras av från skattegrunden hänförs till den kalendermånad under vilken tjänsten eller varan har tagits emot.

Ett tillägg som enligt 80 § 3 mom. eller 83 § 2 mom. skall göras till skattegrunden hänförs till den kalendermånad under vilken tjänsten eller varan har tagits i annat bruk eller under vilken köparen har debiterats för en vara som avses i 83 § 2 mom.

141 b §

Det avdrag som görs från gemenskapsinterna förvärv av varor hänförs till samma kalendermånad.

Gällande lydelse

147 §
Skillnaden mellan de skatter som enligt 13 kap. skall betalas för en kalendermånad och de skatter som skall dras av för samma tid (skatt som skall redovisas) skall betalas till staten senast den 25 dagen den andra månaden efter kalendermånaden. Är nämnda dag en helgdag, helgfri lördag eller midsommarafton, får skatten betalas den första vardagen därefter.

Föreslagen lydelse

nad som den skatt som betalas på det gemenskapsinterna förvärvet.

13 a kap.

Beskattningsförfarande vid vissa gemenskapsinterna förvärv

146 a §

Om köparen av ett sådant nytt transportmedel som nämns i 26 d § 1 mom. 1 punkten inte enligt denna lag är skattskyldig för annan verksamhet och för transportmedlet också skall betalas bilskatt enligt bilskattelagen (/), gäller beträffande betalning av mervärdesskatten på det gemenskapsinterna förvärvet, skattemyndigheter, deklarationsskyldighet, påförande av skatten, förhandsbesked, sökande av ändring och återbäring av skatt vad som stadgas om bilskatt.

146 b §

Om köparen av sådana accispliktiga varor som nämns i 26 e § är en person vars övriga anskaffningar inte med stöd av 26 c § 2 mom. skulle utgöra ett gemenskapsinternt förvärv, gäller beträffande betalningen av mervärdesskatten på det gemenskapsinterna förvärvet av de accispliktiga varorna, skattemyndigheter, deklarationsskyldighet, påförande av skatten, förhandsbesked, sökande av ändring, återbäring av skatt samt vad som i övrigt i lagen om påförande av accis (/) stadgas om förfarandet.

147 §

Den skattskyldige skall betala skillnaden mellan de enligt 13 kap. till en viss kalendermånad hänförliga skatter som skall betalas respektive dras av (skatt som skall redovisas) till staten senast den 5 dagen den andra månaden efter kalendermånaden.

En köpare av ett sådant nytt transportmedel som nämns i 26 d § 1 mom. skall, om han inte enligt denna lag är skattskyldig för annan verksamhet och om 146 a § inte tillämpas på honom, dock betala skatten senast den dag då transportmedlet skall anmälas till registret.

En sådan skattskyldig som nämns i 162 § 4 mom. skall betala den skatt som skall redovisas för kalenderåret före utgången av februari året efter kalenderåret.

Gällande lydelse

148 §

Skatt som har betalats efter den tid som anges i 147 §, dock senast inom ett år efter räkenskapsperiodens utgång, anses vara betald för den kalendermånad för vilken den skattskyldige i månadsdeklarationen har uppgett den som betald eller för vilken han annars skall anses ha betalt den.

Om skatt som nämns i 1 mom. har debiterats eller om skatten betalas efter den tid som anges i 1 mom. används det betalda beloppet för betalning av obetald debiterad skatt, skatteförhöjning och skattetillägg samt för dröjsmålsränta och restavgift som skall uppbäras.

Föreslagen lydelse

Om betalningsdagen är en helgdag eller en helgfri lördag får skatten betalas den första vardagen därefter.

148 §

Skatt som har betalats efter den tid som anges i 147 § 1 mom., dock senast inom ett år efter räkenskapsperiodens utgång, anses vara betald för den kalendermånad för vilken den skattskyldige har uppgett den som betald eller för vilken han annars skall anses ha betalt den.

Skatt som har betalats efter den tid som anges i 147 § 3 mom., dock senast under det kalenderår, under vilket skatten enligt 178 § 2 mom. skall påföras, anses vara betald för det kalenderår för vilket den skattskyldige i sin skattedeklaration har uppgett den som betald eller för vilken han skall anses ha betalt den.

Om skatt som nämns i 1 eller 2 mom. har debiterats eller om skatten betalas efter den tid som stadgas i 1 eller 2 mom., används det betalda beloppet för betalning av obetald debiterad skatt, skatteförhöjning och skattetillägg samt för dröjsmålsränta och restavgift som skall uppbäras.

149 §

En skattskyldig som utöver skogsbruk inte bedriver någon annan skattepliktig verksamhet har dock inte rätt till återbäring under den räkenskapsperiod som avses i 2 och 3 mom.

152 §

Återbäring betalas på det post- eller bankgirokonto i Finland som sökanden har angett eller som uttag från postgirokonto. På återbäring betalas ingen ränta.

Till återbäring enligt 2 och 3 mom. som betalas under räkenskapsperioden är dock inte berättigade de skattskyldiga som avses i 162 § 4 mom.

152 §

Återbäring betalas på det post- eller bankgirokonto i Finland som sökanden har angett eller som uttag från postgirokonto. *Återbäringen kan på sökandens begäran inbetalas till en bank i en annan medlemsstat, varvid bankkostnaderna för betalningen av återbäringen uppbärs av sökanden.* På återbäring betalas ingen ränta.

161 §

Den som börjar driva en skattepliktig rörelse skall innan verksamheten inleds göra en skriftlig anmälan till länsskatteverket eller skattebyrån.

Länsskatteverket eller skattebyrån skall utan dröjsmål underrättas om att en skattepliktig rörelse har upphört.

161 §

Den som börjar bedriva skattepliktig verksamhet enligt 1 § skall innan verksamheten inleds göra en skriftlig anmälan till länsskatteverket.

Länsskatteverket skall utan dröjsmål underrättas om att en skattepliktig verksamhet har upphört.

Gällande lydelse

162 §

Den skattskyldige skall avge månadsdeklaration för varje kalendermånad senast den 25 dagen i den andra månaden efter kalendermånaden. Anmälan om att det inte kommer att finnas någon skatt att betala kan göras på förhand för flera månader.

En skattskyldig som utöver skogsbruk inte bedriver någon annan skattepliktig verksamhet skall dock avge månadsdeklaration endast för de månader då han har haft skattepliktig försäljning.

Föreslagen lydelse

Vad som stadgas i 1 och 2 mom. tillämpas inte på de skattskyldiga som nämns i 147 § 2 mom.

162 §

Den skattskyldige skall avge en skattedeklaration för varje skatteperiod.

I skattedeklarationen skall uppges omsättning, den skatt som skall betalas respektive dras av samt de övriga uppgifter som skattestyrelsen bestämt och som behövs för att konstatera skattens riktiga belopp.

Skatteperioden är en kalendermånad. Skattedeklarationen skall avges senast den 5 dagen i den andra månaden efter kalendermånaden. Anmälan om att det inte kommer att finnas någon skatt att betala kan göras på förhand för flera månader.

För en fysisk person, ett dödsbo eller en sammanslutning som bedriver primärproduktion, och som inte bedriver annan mervärdesskattepliktig verksamhet, är skatteperioden dock ett kalenderår. Skattedeklarationen för kalenderåret skall avges före utgången av februari månad året efter kalenderåret.

I denna lag avses med primärproduktion jordbruk, skogsbruk, trädgårdsodling, jakt, fiske, fiskodling, kräftfångst, kräftodling, pälsdjursuppfödning och renskötsel samt plockning av renlav och kottar eller tillvaratagande av andra sådana naturprodukter. Med jordbruk avses egentligt jordbruk samt sådant specialjordbruk eller annan verksamhet i anslutning till jord- eller skogsbruk som inte skall betraktas som särskild rörelse.

162 a §

De skattskyldiga vilkas skatteperiod är en kalendermånad skall för varje kalenderår lämna uppgifter om de skatter som skall betalas på den inhemska försäljningen, specificerade enligt skattesats (årsdeklaration). Deklarationen skall avges senast den 5 dagen i den andra månaden efter kalenderåret. Om den mervärdesskattepliktiga verksamheten upphör under kalenderåret, skall deklarationen avges den 5 dagen i den andra månaden efter det verksamheten upphörde.

Skattestyrelsen bestämmer närmare om vilka uppgifter som skall lämnas i årsdeklarationen och om hur uppgifterna skall lämnas.

162 b §

Den skattskyldige skall för varje kalender-

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

årskvartal avge en sammandragsdeklaration över sin gemenskapsinterna försäljning enligt 72 b och 72 c §§.

En sammandragsdeklaration skall också avses

1) om den skattskyldige eller någon annan för hans räkning har sänt råvaror till en annan medlemsstat för att göra ett gemenskapsinternt förvärv enligt 26 a § 2 mom. 1 punkten,

2) om ett gemenskapsinternt varuförvärv som den skattskyldige har gjort med stöd av 63 f § anses ha blivit beskattat i den stat där transporten upphörde.

En deklaration enligt 2 mom. 1 punkten skall avges för det kalenderårskvartal i vilket ingår den månad under vilken råvarorna har sänts till en annan medlemsstat.

Den skattskyldige skall avge en korrigeringsdeklaration om värdena av de försäljningar som uppgivits i sammandragsdeklarationen förändras till följd av års- och omsättningsrabatter, köp- och försäljningsgottgörelser, överskottsåterbärningar eller andra motsvarande korrigeringsposter, som beviljats köparen för försäljningen eller av någon annan orsak.

Deklarationerna skall avges senast den 5 dagen i den andra månaden efter kalenderårskvartalet.

Skattestyrelsen bestämmer närmare om vilka uppgifter som skall lämnas i sammandragsdeklarationen och om hur uppgifterna skall lämnas.

163 §

Skattestyrelsen bestämmer vilka uppgifter som skall lämnas i månadsdeklarationen och hur uppgifterna skall ges.

I månadsdeklarationen får penningbeloppen anges i hela mark så att överskjutande pennin lämnas obeaktade. Vid beräkning av de belopp som skall anges i hela mark skall dock skatter som skall betalas eller dras av samt andra enskilda poster beaktas med en pennis noggrannhet.

164 §

Månadsdeklarationerna lämnas till det länskatteverk som avses i 158 §.

En månadsdeklaration som avges i samband med skattebetalning anses vara inlämnad när betalningen har erlagts till penninginrättningen.

163 §

I skattedeklarationen, årsdeklarationen och sammandragsdeklarationen uppges penningvärderna i hela mark, så att överskjutande pennin lämnas obeaktade. Vid beräkning av de belopp som skall anges i hela mark skall dock skatter som skall betalas eller dras av beaktas med en pennis noggrannhet.

164 §

Skattedeklarationen, årsdeklarationen och sammandragsdeklarationen lämnas till det länskatteverk som avses i 158 §.

En skattedeklaration som avges i samband med skattebetalning anses vara inlämnad när betalningen har erlagts till penninginrättningen.

Gällande lydelse

165 §

Den som är deklarationsskyldig skall underteckna de handlingar som är avsedda för skatteverket. Ett samfunds deklARATIONER och handlingar skall vara undertecknade av de personer som har rätt att teckna firman. *MånadsdeklARATIONER behöver dock inte undertecknas.*

168 §

Den som har underlåtit att inom föreskriven tid lämna in månadsdeklARATION eller som har lämnat en bristfällig deklARATION skall på uppmaning av länskatteverket fullgöra sin skyldighet.

172 §

De skattskyldiga införs i ett register över mervärdesskattskyldiga.

173 §

Den som är skattskyldig med stöd av 12 och 30 §§ samt 48 § 3 mom. införs i registret tidigast från ansöknings tidpunkten. Om en näringsidkare som avses i 30 § kan göra avdrag enligt 106 §, är han dock skattskyldig från den tidpunkt då den verksamhet som avses i 30 § inleds.

Föreslagen lydelse

165 §

Den som är deklarationsskyldig skall underteckna de handlingar som är avsedda för skattemyndigheterna. Ett samfunds deklARATIONER och handlingar skall vara undertecknade av personer som har rätt att teckna firman.

168 §

Den som har underlåtit att inom föreskriven tid lämna in *skattedeklARATION, årsdeklARATION eller sammandragsdeklARATION* eller som har lämnat in en bristfällig deklARATION skall på uppmaning av länskatteverket fullgöra sin skyldighet.

168 a §

Om en skattskyldig utan giltig orsak har underlåtit att lämna in en sammandragsdeklARATION eller en årsdeklARATION eller har lämnat in en ofullständig eller felaktig deklARATION kan länskatteverket ålägga den skattskyldige att i försummelseavgift betala minst 500 och högst 10 000 mark.

Vid debitering, uppbörd, indrivning och redovisning av försummelseavgiften iaktas stadgandena om mervärdesskatt.

172 §

De skattskyldiga införs i ett register över *mervärdesskattskyldiga, med undantag av de skattskyldiga som avses i 147 § 2 mom.*

Den som är skattskyldig med stöd av 12, 26 f och 30 §§ införs i registret tidigast från ansöknings tidpunkten. Om en näringsidkare som avses i 30 § kan göra avdrag enligt 106 §, är han dock skattskyldig från den tidpunkt då den verksamheten enligt 30 § inleds.

173 a §

En förutsättning för att en ansökan enligt 12 § 2 mom. skall bli godkänd är att utlänningen har ett av länskatteverket godkänt ombud med hemort i Finland. Länskatteverket kan därtill

Gällande lydelse

178 §
Skatt som betalas på basis av månadsdeklaration skall påföras inom ett år från utgången av räkenskapsperioden, om månadsdeklarationen har inlämnats senast den 25 dagen den andra månaden efter räkenskapsperioden.

182 §

Skatten skall höjas

1) med högst 30 procent, om den skattskyldige helt har försummat att betala skatten för en kalendermånad inom föreskriven tid eller uppenbart betalt för lite i skatt,

2) med högst tio procent, om en månadsdeklaration eller någon annan uppgift eller handling innehåller en mindre bristfällighet och den skattskyldige inte har följt en uppmaning att avhjälpa bristen,

3) med högst 20 procent, om den skattskyldige utan giltigt skäl har försummat att i tid lämna in månadsdeklaration eller någon annan uppgift eller handling eller lämnat en väsentligen bristfällig deklaration, uppgift eller handling, och högst till det dubbla beloppet, om han även efter att ha fått en föreskriven uppmaning utan godtagbart förhinder helt eller delvis har underlåtit att fullgöra sin skyldighet,

Föreslagen lydelse

kräva att det ställs säkerhet för att skatten betalas.

Det ombud som avses i 1 mom. skall över den skattskyldiges rörelse föra sådan bok, att därur på ett tillförlitligt sätt framgår de omständigheter som är av betydelse för fastställande av skatten. Bokföringsmaterialet skall förvaras i Finland fem år efter utgången av den räkenskapsperiod som materialet gäller.

Vad som stadgas i 169 § om den skattskyldiges förpliktelser tillämpas också på det ombud som avses i 1 mom.

174 a §

Ett beslut som länskatteverket fattat med stöd av 26 f § är i kraft under den tid köparen uppgett, minst två kalenderår.

178 §

Skatt som skall betalas på basis av en skattedeklaration skall påföras inom ett år från utgången av räkenskapsperioden, om skattedeklarationen har avgetts inom den tid som stadgas i 162 § 3 mom.

Om skatteperioden är ett kalenderår och skattedeklarationen avges inom den tid som stadgas i 162 § 4 mom., skall den skatt som skall betalas på basis av skattedeklarationen påföras före utgången av det kalenderår under vilket skattedeklarationen har avgetts.

182 §

Skatten kan höjas

1) med högst 30 procent, om den skattskyldige helt har försummat att inom föreskriven tid betala den skatt som skall redovisas för en skatteperiod eller uppenbart betalt för litet i skatt,

2) med högst 10 procent, om en skattedeklaration eller någon annan uppgift eller handling innehåller en mindre bristfällighet och den skattskyldige inte har följt en uppmaning att avhjälpa bristen,

3) med högst 20 procent, om den skattskyldige utan giltigt skäl har försummat att i tid lämna in skattedeklaration eller någon annan uppgift eller handling eller har lämnat en väsentligen ofullständig deklaration, uppgift eller handling, och högst till det dubbla beloppet, om han även efter att på föreskrivet sätt ha fått en uppmaning, utan godtagbart förhinder helt eller delvis har underlåtit att fullgöra sin skyldighet,

Gällande lydelse

4) till högst det dubbla beloppet, om den skattskyldige av grov oaktsamhet har försummat sin deklarationsskyldighet eller lämnat en väsentligen oriktig månadsdeklaration eller någon annan uppgift eller handling.

183 §

Har den skattskyldige inte betalt skatten för en kalendermånad inom den tid som stadgas i 147 §, skall skattetillägg påföras för den obetalda skatten.

I skattetillägg påförs en mark för varje fullt belopp av etthundra mark för varje kalendermånad från ingången av den månad inom vilken skatten borde ha betalats till utgången av månaden före den förfalldag som sätts ut för skatten. Har skatten för en kalendermånad betalats efter utsatt tid och har den skattskyldige inte på eget initiativ betalt skattetillägg enligt 4 mom., påförs skattetillägget från ingången av den månad inom vilken skatten borde ha betalats, till utgången av den månad då skatten betalades.

Betalar den skattskyldige efter den tid som stadgas i 147 § skatt för en kalendermånad utan debitering, skall han i samband därmed på eget initiativ betala en mark i skattetillägg för varje fullt belopp av etthundra mark för varje kalendermånad från ingången av den månad då skatten borde ha betalats till utgången av den månad då skatten betalades.

Föreslagen lydelse

4) till högst det dubbla beloppet, om den skattskyldige av grov vårdslöshet har försummat sin deklarationsskyldighet eller lämnat en väsentligen oriktig *skattedeklaration* eller annan uppgift eller handling.

183 §

Har den skattskyldige inte betalt skatten *för en skatteperiod* inom den tid som stadgas i 147 §, skall skattetillägg påföras för den obetalda skatten.

I skattetillägg påförs en mark för varje fullt belopp av etthundra mark för varje kalendermånad från ingången av den månad inom vilken skatten borde ha betalats till utgången av månaden före den förfalldag som sätts ut för skatten. Har skatten *för en skatteperiod* betalats efter utsatt tid och har den skattskyldige inte på eget initiativ betalt skattetillägg enligt 4 mom., påförs skattetillägget från ingången av den månad inom vilken skatten borde ha betalats, till utgången av den månad då skatten betalades.

Betalar den skattskyldige efter den tid som stadgas i 147 § skatt *för en skatteperiod* utan debitering, skall han i samband därmed på eget initiativ betala en mark i skattetillägg för varje fullt belopp av etthundra mark för varje kalendermånad från ingången av den månad då skatten borde ha betalats till utgången av den månad då skatten betalades.

190 §

Förhandsbesked som gäller skatten på import av en vara meddelas av tullstyrelsen. Om meddelande av förhandsbesked och om dess giltighetstid gäller i tillämpliga delar vad som *stadgas om förhandsbesked meddelat av länskatteverket.*

191 §

Till den som gjort gemenskapsinterna förvärv och inte är skattskyldig för annan verksamhet återbär länskatteverket dock den överbetalade skatten redan under kalenderåret.

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

197 §

Ändring i förhandsbesked som utfärdats av tullstyrelsen får sökas genom besvär hos högsta förvaltningsdomstolen på sätt som stadgas i 41 § tullagen (/).

208 a §

För de skattskyldiga som inte är bokförings- skyldiga, är räkenskapsperioden ett kalender- år.

209 §

Den som är skattskyldig skall lägga upp sin bokföring så att de uppgifter som behövs för fastställande av skatten kan fås ur den. Närmare stadganden om bokföringen utfärdas genom förordning.

209 §

Den som är skattskyldig skall lägga upp sin bokföring så att de uppgifter som behövs för fastställande av skatten kan fås ur den. En skattskyldig som inte är bokföringsskyldig skall föra sådana anteckningar att de uppgifter som behövs för fastställande av skatten kan fås ur dem. Närmare stadganden om bokföringen och anteckningarna utfärdas genom förordning.

209 a §

Den skattskyldige försäljaren skall ge köparen av varan eller tjänsten en verifikation, om köparen är en näringsidkare eller en juridisk person som inte är en näringsidkare. Verifikationen skall ges även över förskottsbetalning. I verifikationen skall anteckas de uppgifter som nämns i 102 a §.

Säljaren skall över försäljning som avses i 63 a § ge köparen en verifikation fastän köparen inte är en näringsidkare.

Säljaren skall i fråga om de försäljningar som avses i 66 a, 67 a, 69 och 72 a §§ i verifikationen anteckna även säljarens och köparens mervärdesskattenummer. I verifikationen över ett nytt transportmedel skall dessutom antecknas de uppgifter som nämns i 26 d § 2 mom.

Säljaren skall vid gemenskapsintern försäljning som avses i 72 g § i verifikationen anteckna varans eller tjänstens pris utan skatt, skattens belopp i fråga om de olika skattesatserna, köparens och följande köparens mervärdesskattenummer samt en anteckning om att det är fråga om en trepartsaffär.

Närmare bestämmelser om uppgifter som skall antecknas i verifikationen utfärdas genom förordning.

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

213 §

Ingen får röja eller utnyttja vad han i tjänst, i offentlig syssla, i de fall som avses i 212 § eller annars genom en månadsdeklaration eller andra uppgifter eller handlingar vilka lämnats för beskattningen fått veta om någon annans transaktioner, inte heller vad som har yttrats om dem vid länskatteverket eller skattestyrelsen.

218 §

Den som trots uppmaning av myndighet underlåter att behörigen fullgöra sin skyldighet enligt 161, 162 och 165 §§, 166 § 1 mom., 168 § 2 mom., 169 § 1 mom., 170 § 1 mom. eller 209 § skall dömas till böter för mervärdesskatteförseelse.

222 §

Lagen tillämpas på överlåtelse av nyttjanderätt till inkvarteringslokaler och besökshamnar enligt 85 § 1 mom. 2 punkten samt på entreavgifter till teater-, cirkus-, musik- och dansföreställningar samt till konstutställningar, dock så att tjänsten skall ha tillhandahållits den 1 januari 1996 eller därefter.

Om persontransport enligt 85 § 1 mom. 1 punkten utförs före ingången av 1996 är skatten för försäljning av tjänsten 6 procent av skattegrunden. Om nyttjanderätten till idrottslokaliteter enligt 29 § 4 punkten överläts före ingången av 1996 är skatten på försäljningen av tjänsten 12 procent av skattegrunden.

209 b §

Den skattskyldige skall hålla förteckning över de varor som han själv eller någon annan för hans räkning transporterar till ett annat medlemsland för sådana affärstransaktioner som nämns i 18 b § 1 mom. 1—4 punkten.

Försäljaren av tillverkningsarbeten skall hålla förteckning över de råvaror som nämns i 18 a § 1 punkten.

212 a §

Uppgifter om beskattningen skall lämnas till skattemyndigheterna i en annan medlemsstat på det sätt som därom särskilt stadgas.

213 §

Ingen får röja eller utnyttja vad han i tjänst, i offentlig syssla, i de fall som avses i 212 § eller annars genom en skattedeklaration eller andra uppgifter eller handlingar vilka lämnats för beskattningen fått veta om någon annans transaktioner, inte heller vad som har yttrats om dem vid länskatteverket eller skattestyrelsen.

Den som trots uppmaning av myndighet underlåter att behörigen fullgöra sin skyldighet enligt 161, 162, 162 a, 162 b eller 165 §, 166 § 1 mom., 168 § 2 mom., 169 § 1 mom., 170 § 1 mom., 209 eller 209 a § skall dömas till böter för mervärdesskatteförseelse.

(2 mom. upphävs)

(5 mom. upphävs)

Gällande lydelse

223 §

Skatt betalas inte på försäljning av en vara som har levererats eller utlämnats från tullkontroll till säljaren eller som säljaren har tillverkat för eget bruk före ikraftträdandet, om avdrag inte har kunnat göras för varan eller om skatt har betalats för att varan har tagits i eget bruk.

Föreslagen lydelse

223 §

Skatt betalas inte på försäljning av en vara som har levererats eller utlämnats från tullkontroll till säljaren eller som säljaren har tillverkat för eget bruk före ikraftträdandet innan lagen trätt i kraft, *om varan har förvärvats för annat bruk än sådant* som berättigar till avdrag och avdrag inte har kunnat göras för varan eller om skatt har betalats för att varan har tagits i eget bruk.

228 §

Skatt betalas inte på försäljning av en sådan vara i fråga om vilken säljaren inte har kunnat göra avdrag från anskaffningen på grund av 3 mom.

1. Denna lag träder i kraft vid den tidpunkt som stadgas genom förordning.

2. Lagen tillämpas, om inte annat stadgas nedan, när en såld vara har levererats eller en tjänst har utförts, ett gemenskapsinternt förvärv har gjorts, en importerad vara har utlämnats från tullkontroll eller en vara eller tjänst har tagits i eget bruk den dag lagen träder i kraft eller senare.

3. Skatt betalas inte på försäljning av en sådan vara eller tjänst som har levererats, utförts eller utlämnats från tullkontroll åt säljaren eller som säljaren har tagit i eget bruk innan lagen trätt i kraft, om varan eller tjänsten har förvärvats för annat bruk än sådant som berättigar till avdrag, och om avdrag inte har kunnat göras för varan eller tjänsten eller om skatt har betalats på eget bruk av varan eller tjänsten.

4. Denna lag tillämpas på tjänster eller varuleveranser som inte slutförts när lagen träder i kraft om dessa på basis av tidigare i kraft varande stadganden skulle bli utanför tillämpningsområdet för mervärdesbeskattningen, till de delar som tjänsten har utförts eller varorna levererats till installationsplatsen efter det lagen trätt i kraft.

5. På försäljning av en tjänst eller vara på vilken mervärdesskatt inte skall betalas enligt tidigare gällande stadganden skall skatt inte betalas till den del som vederlag har influtit för den före denna lags ikraftträdande.

6. Stadgandena i 79 § och 85 § 3 mom. i denna lag tillämpas på de prestationer som har influtit den dag lagen träder i kraft eller senare.

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

Lagen tillämpas på de i 80 § mervärdesskatte-lagen nämnda anslutningsavgifter som har influ-tit den dag lagen träder i kraft eller senare.

7. Stadgandena i 80 och 83 §§ i denna lag tillämpas på de tjänster och varor som har levererats till den som är berättigad att göra avdrag från skattegrunden den dag lagen träder i kraft eller senare.

8. Stadgandena i 10 och 12 kap. om skatt som skall dras av och återbäres tillämpas när en såld vara har levererats eller en tjänst har utförts, ett gemenskapsinternt förvärv har gjorts eller en importerad vara har utlämnats från tullkontroll till den som är berättigad till avdrag eller återbäring den dag lagen träder i kraft eller senare.

9. Den som blir skattskyldig med stöd av denna lag får inte göra avdrag enligt 112 § för anläggningstillgångar som har förvärvats eller själv tillverkats innan denna lag trädde i kraft.

10. Den som blir skattskyldig med stöd av denna lag har för lösa föremål som han som oanvända förvärvat eller själv tillverkat för att bli anläggningstillgångar och som han innehar när denna lag träder i kraft, och för installationsarbete i anslutning till förvärvet rätt till avdrag enligt 10 kap. eller återbäring enligt 131 §, om avdrag för dem inte har kunnat göras på basis av tidigare gällande stadganden, och om varan har levererats, själv tillverkats eller utlämnats från tullkontroll för sådant bruk som avses i de nämnda lagrummen eller om en tjänst har utförts den 1 juli 1994 eller senare.

11. Vad som stadgas i 10 mom. gäller inte varor med en sannolik ekonomisk användningstid som vid förvärvsögonblicket har varit högst tre år och inte varor som har förvärvats för att installeras i en byggnad eller som en del av en bestående konstruktion eller som utrustning i dessa, om det inte är frågan om varor som avses i 12 mom.

12. Den som blir skattskyldig med stöd av denna lag har rätt till avdrag eller återbäring enligt 10 mom. för en vara eller tjänst som används i byggnadsarbete i anslutning till nybygge eller grundlig reparation på en byggnad eller bestående konstruktion och som han innehar då denna lag träder i kraft, om avdrag från dem inte har kunnat göras på basis av tidigare gällande stadganden och om byggandet eller den grundliga reparationen har inletts den 1 juli 1994 eller senare.

*Gällande lydelse**Föreslagen lydelse*

13. Avdrag enligt 10 och 12 mom. görs den månad då lagen träder i kraft.

14. Om den skattskyldige då denna lag träder i kraft innehar sådana bränslen som avses i 57 § eller naturgas, och vid förvärvet av dem har kunnat göra ett kalkylerat avdrag med stöd av lagen angående omsättningsskatt eller mervärdesskattelagen, skall den skattskyldige den månad då denna lag träder i kraft i skatt betala 18 procent av bränslets skattefria inköpspris eller av skattegrunden för en importerad vara.
